

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2717	Τετάρτη πρὸ Βαΐων ὁσ. Μαρίας Αἰγυπτίας 1 Ἀπριλίου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

«Μετανοεῖτε» καὶ μὴν ἀπελπίζεστε!

Κάθε φορά, ἀγαπητοί μου, ποὺ βρισκόμαστε μέσα στὴν ἐκκλησία, αὐτὸ εἶνε μία εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Διότι τὸ κομμάτι αὐτὸ τῆς γῆς, **ὁ ναός**, εἶνε σὰν τὸν οὐρανὸ, **εἶνε οὐρανός**.

Στὸ ναὸ λοιπὸν σήμερα ἀκοῦμε μιὰ φωνή. Γιὰ νὰ τὴ συλλάβουμε ὁμως, πρέπει νὰ ἔχουμε μυστικὸ αὐτί, ὅπως αὐτὸ ποὺ ἐννοοῦσε ὁ Χριστὸς ὅταν ἔλεγε «Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω» (Ματθ. 11,15· 13,9,43 κ.ά.)· ὑπάρχει καὶ **μυστικὴ ἀκοὴ τῆς ψυχῆς**.

Σήμερα ἀκοῦμε αὐτὴ τὴ φωνή. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται; Ἀπὸ μακριά, ἀπὸ τὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου. Μᾶς φωνάζει **μία γυναίκα ποὺ ἀγίασε ἐκεῖ**. Τὴν ἱερά μνήμη τῆς ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας δύο φορές τὸ ἔτος· τὴν Πέμπτη Κυριακὴ Νηστειῶν καὶ σήμερα 1η Ἀπριλίου· εἶνε **ἡ ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία**. Τὴ φωνή τῆς λοιπὸν θὰ ἤθελα νὰ δοῦμε σήμερα λίγο πιὸ προσεκτικά.

Ποῦ γεννήθηκε; Σ' ἓνα μικρὸ χωριὸ τῆς Αἰγύπτου, κοντὰ στὸ Νεῖλο, μέσα σὲ μιὰ καλὴ οἰκογένεια. Ἐφυγε ὁμως 12 ἐτῶν ἀπὸ τὸ χωριό, ὅπως φεύγουν πολλὰ ἀγνά κορίτσια καὶ πᾶνε σὲ πολιτεῖες γιὰ δουλειὰ ἢ σπουδές. Ἐκεῖ τὸ περιβάλλον δὲν εἶνε καθαρὸ, συχνὰ εἶνε Σόδομα καὶ Γόμορρα· ἐκεῖ καὶ δυνατοὶ χαρακτήρες κλονίζονται. Ἄκουσα πολλές φορές ἀπὸ γονεῖς τὸν βαρὺ λόγο· Ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποὺ ἔστειλα τὸ κορίτσι μου στὴν Ἀθήνα καὶ τό ἔχασα!... Ἐτσι καὶ ἡ ὁσία Μαρία βρέθηκε μέσα στὴ μεγαλούπολι τῆς **Ἀλεξανδρείας**.

Εἶχε κάλλος, ἔλαμπε σὰν ῥόδο. Ἀλλὰ τὰ ῥόδα, γιὰ νὰ προστατεύωνται ἀπὸ τοὺς χοίρους, ἔχουν ἀγκάθια· καὶ τὰ ἀγνά κορίτσια, γιὰ νὰ φυλαχτοῦν, πρέπει νὰ ἔχουν ντροπὴ καὶ φιλότιμο, ὥστε τὰ δίποδα κτήνη νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὰ πλησιάσουν καὶ νὰ τὰ βλάψουν.

Δυστυχῶς τὸ ῥόδο - ἡ Μαρία μαράθηκε, γιὰτὶ ἔγινε **μῆλον ἔριδος** διεφθαρμένων ἀνθρώπων. Γρήγορα ἔπεσε στὸ βοῦρκο καὶ στὴν ἀτιμία· **κατήντησε** διάσημη ἐταῖρα, **μία πόρνη** – ἔτσι λέει ἡ Ἐκκλησία μας, καὶ μὴν πῆ κανεὶς ὅτι λέω λόγια ἄσχημα. Γύρω τῆς μαζεύτηκαν πλῆθος ἐρασταί. Εἶχε πλοῦτο καὶ ὑπηρέτες, ζοῦσε μὲ λουῖσσα καὶ

πολυτέλεια, ἀπολάμβανε ὅλες τὶς κοσμικὲς ἡδονές κ' εὐχαριστήσεις ἐπὶ 17 χρόνια.

Ἦταν ἄραγε εὐτυχισμένη; **Ὅχι**· στὰ βάθη τῆς εἶχε ἀνησυχία. Ὅσο ἀμαρτωλὸς κι ἂν εἶνε κανεὶς, στὴν καρδιὰ θὰ ἔχη κρυμμένη κάποια σπίθα. Σὲ μιὰ περιοδεία βρέθηκα χειμῶνα καιρὸ σὲ στάνη, κ' ἔκανε κρύο. Θ' ἀνάψω φωτιά, λέει ὁ τσοπάνος. Δὲν εἶχε σπέρτο. Σκάλισε τὴ στάχτη, βρῆκε ἓνα σπινθῆρα κι ἄναψε φωτιά. Ἐτσι καὶ ἡ θεία χάρις σκαλίζει τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ νὰ βρῆ σπινθῆρα.

Καὶ στὴ Μαρία δόθηκε ἡ ἐξῆς εὐκαιρία. Ἦταν φθινόπωρο, ζύγωνε ἡ ἐορτὴ τοῦ Σταυροῦ. Στὴν προκυμαία τῆς Ἀλεξανδρείας εἶδε ἓνα πλοῖο ἔτοιμο νὰ φύγει γιὰ τοὺς Ἁγίους Τόπους. Χωρὶς νὰ χάσει καιρὸ ἀποφάσισε, μαζί μ' ἐκείνους ποὺ πηγαινάν νὰ προσκυνήσουν, νὰ πάη κι αὐτὴ. Μπήκε στὸ καράβι καὶ **ἔφτασε στὰ Ἱεροσόλυμα**. Τὴν ἡμέρα τῆς Ὑψώσεως, **14 Σεπτεμβρίου**, ὁ κόσμος προσκυνοῦσε τὸ τίμιο Ξύλο. Πάει κι αὐτὴ νὰ μπῆ στὸ ναό, μὰ μία ἀόρατη δύναμι τὴν ἐμπόδιζε. Ὅσο κι ἂν προσπάθησε, τίποτα. Τότε γιὰ πρώτη φορά συναισθάνθηκε, ὅτι ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἐμπόδιζε νὰ μπῆ εἶνε τ' ἀμαρτήματά τῆς. Κοίταξε ψηλὰ καὶ πάνω ἀπὸ τὴ θύρα τοῦ ναοῦ εἶδε τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου. Μὲ δάκρυα παρακάλεσε τὴν Παναγία νὰ τὴ βοηθήσῃ καὶ ὑποσχέθηκε ν' ἀλλάξῃ ζωὴ. Προσπάθησε πάλι καὶ τώρα μπήκε χωρὶς ἐμπόδιο. **Γονάτισε μπροστὰ στὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου**, τὸν ἀσπάστηκε μὲ πίστι, παρακάλεσε τὸ Χριστὸ νὰ συγχωρήσῃ τ' ἀμαρτήματά τῆς, καὶ βγῆκε.

Ἐπέστρεψε στὴν Ἀλεξάνδρεια; **Ὅχι**. Ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τῆς λέη· «Ἄν περάσης τὸν Ἰορδάνη, θὰ βρῆς ἀνάπαυσι». Κι ὅταν πέρασε τὸν Ἰορδάνη βρέθηκε μέσα στὴν ἀπέραντη ἔρημο, ὅπου μόνο ἄγρια θηρία ὑπῆρχαν. Ἐκεῖ, μακριὰ πλέον ἀπὸ τὸν κόσμο, τοὺς φίλους, τὶς ἡδονές, ἔμεινε ὀλομόναχη 16 χρόνια. Ποιὰ γλῶσσα θὰ περιγράψῃ τὴν ἀσκητικὴ ζωὴ ποὺ πέρασε; Θὰ ἔμενε ἄγνωστη. Στὴν Ἀλεξάνδρεια τὴ ζητοῦσαν πλούσιοι ἐρασταί, μὰ ἡ Μαρία ἐκεῖνη δὲν ὑπῆρχε πλέον· μιὰ νέα Μαρία εἶχε τώρα γεννηθῆ· ἄγνωστη στὸν κόσμον, γνωστὴ στὸ Θεὸ καὶ στοὺς ἀγγέλους.

* * *

Πώς **ὁ κόσμος ἔμαθε** γι' αὐτήν; Συνέβη τὸ ἔξης. Ἔνας ἅγιος ἀσκητής, **ὁ Ζωσιμᾶς**, δέχτηκε πειρασμό. Κανένα δὲν ἀφήνει ἡσυχὸ ὁ σατανᾶς. Δὲν ὑπάρχει πνευματικὴ ἀσφάλεια ἐπὶ τῆς γῆς. Γι' αὐτὸ «μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε» (Φιλιπ. 2,12). **Δύο εἶνε οἱ μεγάλοι πειρασμοί** τῆς σαρκός, ποὺ σήμερα κυριαρχεῖ ὡς πανσεξουαλισμός, καὶ **τῆς ὑπερηφανείας, ὁ ὁποῖος** ψιθυρίσει στὸ αὐτὸ τοῦ Ζωσιμᾶ· Ἄλλος σὰν κ' ἐσένα ἅγιος δὲν ὑπάρχει. Ἡ φωνὴ ὅμως τοῦ Θεοῦ τοῦ εἶπε· Προχώρα μέσα στὴν ἔρημο καὶ θὰ δῆς... Σηκώθηκε, βγήκε στὴν ἔρημο καὶ περιπλανήθηκε. Κάποια στιγμή βλέπει μιὰ σκιά ἀνθρώπου πετοῖ καὶ κόκκαλο. Ἦταν ἡ ὁσία Μαρία ποὺ τὰ ρούχα της εἶχαν λειώσει. Μὴν πλησιάζεις, τοῦ φωνάζει, εἶμαι γυμνή. Ὁ Ζωσιμᾶς τῆς πέταξε τὸ ράσο του, σκεπάστηκε, καὶ τότε πλησίασε. Ἄνοιξε τὴν καρδιά της καὶ **τοῦ διηγήθηκε τὴ ζωὴ της**, ὅλα τ' ἁμαρτήματά της λεπτομερῶς. Τέλος τὸν παρακάλεσε· Ἐὰν μὲ κρίνης ἄξια, ἔλα καὶ πάλι τοῦ χρόνου ἐδῶ, γιὰ νὰ κοινωνήσω τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Σὲ μιὰ στιγμή τί βλέπει ὁ Ζωσιμᾶς· ἡ Μαρία προσευχόταν ὑψωμένη δυὸ μέτρα πάνω ἀπὸ τὴ γῆ. Τὴν εἶδε ἐπίσης νὰ περνᾷ τὸν Ἰορδάνη πετώντας σὰν πουλί!

Ἐφυγε ὁ Ζωσιμᾶς ταπεινωμένος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Τὸν ἄλλο χρόνο νάτος πάλι ἐκεῖ. Σύμφωνα μετὰ τὴν παράκλησι τῆς ἀγίας, ἔφερε τὴν θεία κοινωνία καὶ τὴν κοινωνήσε. Τέλος μετὰ ἀπὸ ἄλλο ἓνα ἔτος ἦρθε πάλι, ἀλλὰ τότε τὴ βρῆκε νεκρὴ καὶ κοντὰ της χαραγμένο· Θάψε, Ζωσιμᾶ, τὸ σῶμα τῆς ἀμαρτωλῆς Μαρίας· κοιμήθηκα τὴν ἡμέρα ποὺ κοινωνήσα. Ἐκεῖ ποὺ ἀποροῦσε πῶς νὰ τὴ θάψῃ, ἔρχεται μέσα ἀπὸ τὴν ἔρημο **ἓνα λιοντάρι**, σκάβει μετὰ τὰ νύχια του τάφο καὶ ἐκεῖ τὴν ἔθαψε ὁ ἅγιος Ζωσιμᾶς.

Θαυμαστὰ πράγματα. «*Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν*» (Λουκ. 18,27). Νὰ λοιπὸν ποιά εἶνε ἡ φωνὴ τῆς ὁσίας Μαρίας ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἔρημο καὶ μᾶς λέει· **«Μετανοεῖτε» καὶ μὴν ἀπελπίζεστε!** Λοιπὸν κανεὶς ἀμαρτωλὸς δὲν πρέπει ν' ἀπογοητεύεται, ὅσα κι ἂν εἶνε τ' ἁμαρτήματά του.

* * *

Κοντὰ στὴ φωνὴ αὐτὴ τῆς ὁσίας Μαρίας **κι ἄλλες φωνές μᾶς φωνάζουν τὸ «Μετανοεῖτε»**. Ποιές εἶνε αὐτές; Εἶνε **σύγχρονα γεγονότα**.

Ἡ Γῆ παρουσιάζει μερικὰ **σημεῖα φθορᾶς**. Μιὰ ἐγγλέζικη κοσμικὴ ἐφημερίδα ἔγραψε πρὸ καιροῦ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι πρέπει ν' ἀνησυχῆσουν γιὰ μερικὰ σημεῖα ποὺ παρουσιάζει ὁ πλανήτης μας. Νὰ μερικά· ἓνα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε.

Ἄνοιγουν **ἡφαίστεια**, ὅπως ἡ Αἴτνα στὴ Σικελία, καὶ πετοῦν λάβα ποτάμι, ποὺ καίει δέντρα καὶ πεδιάδες. Φόβος καταλαμβάνει τοὺς κατοίκους, παρακαλοῦν τὸ Θεὸ νὰ σταματήσῃ τὸ ποτάμι, τὴ φωτιά καὶ τὴ λάβα.

Γίνονται μεγάλοι **σεισμοί** στὴν Ἀσία, στὴν Ἀφρική, ἀλλὰ καὶ στὴν Ἑλλάδα μας, μετὰ σοβαρὸς ζημιὰς καὶ νεκρούς.

Συμβαίνουν **πλημμύρες** ποταμῶν, ὅπως ὁ **Ῥήνος** στὴ Γερμανία, ποὺ ἀπειλοῦν πολιτείες καὶ χωριά. Ἄνθρωποι ἀνεβαίνουν στὰ κεραμίδια καὶ σὲ ὑψώματα, σὰν νὰ γίνεται κατακλυσμός.

Ἀπὸ **ἀνομβρία** γίνεται ξηρασία· συνέβη καὶ στὴν πατρίδα μας, στὴ Θεσσαλία, στὴ Λάρισα, στὴν Καρδίτσα. Κλαῖνε οἱ γεωργοί. Ἄν δὲν ρίξῃ βροχὴ ὁ Μεγαλοδύναμος, θὰ πεινάσουμε, θὰ ποῦμε τὸ ψωμὶ ψωμάκι· θὰ πραγματοποιηθῇ ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὅτι θὰ κοστίξῃ «*μιὰ φύχτα ἀλεύρι μιὰ χούφτα χρυσάφι*». Στὸ Ἀμύνταιο εἶδα τοὺς ἀμπελοουργοὺς κλαμένους καὶ ἔκαναν λιτανεῖα παρακαλώντας τὸ Θεὸ νὰ βρέξῃ· γιατί κάθε σταγόνα βροχῆς, ποὺ πέφτει, ἀξίζει μιὰ λίρα.

Καὶ ρωτᾶμε λοιπὸν· Γῆ, πές μας γιατί σεῖσαι; γιατί πλημμυρίζεις; γιατί ἀνοίγεις ἡφαίστεια; γιατί...; Μιὰ ἡ ἀπάντησις· Μὲ διέταξε ὁ Μεγαλοδύναμος, γιατί οἱ ἄνθρωποι ζοῦν ζωὴ ἀμαρτωλῆ. Ἔρχεται τιμωρία. **Σάλπιγγες Ἀποκαλύψεως** μᾶς καλοῦν ὅλους σὲ μετάνοια.

Ὅλα μᾶς φωνάζουν «*Μετανοεῖτε*». Κ' ἐγὼ ὁ γέρος ἐπίσκοπος, ἀδελφοί μου, παρὰ τὴν ἀτέλεια καὶ ἀμαρτωλότητά μου, **εἶμαι μιὰ μικρὴ σάλπιγγα** καὶ σαλπίζω πρὸς ὅλους, ἄντρες γυναῖκες παιδιά, τὸ «*Μετανοεῖτε*».

«*Μετανοεῖτε*», μικρὰ παιδιά, νέοι καὶ νέες, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς τοῦ Ὑψίστου, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι. «*Μετανοεῖτε*» οἱ πάντες.

Θὰ μετανοήσουμε, ἀδελφοί μου; Θ' ἀκούσουμε αὐτὴ τὴ φωνή; «*Λέγε σὺ τὰς ἀνομίας σου πρῶτος, ἵνα δικαιωθῆς*» (Ἠσ. 43,26). Πές ἐσὺ τ' ἁμαρτήματά σου. Κι ὅταν ἐξομολογηθῆς, τότε, ὅπως εἶπε ὁ Ντοστογιέφσκυ, «*παράδεισος θὰ φυτρώσῃ στὴν καρδιά σου*».

Ἄν πάντως δὲν μ' ἀκούσετε, τότε, ὦ τότε! φέρτε μου μιὰ λεκάνη νερὸ νὰ πλύνω κ' ἐγὼ τὰ χέρια μου καὶ νὰ πῶ· «*Ἀθῶός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τούτου*» (πρβλ. Ματθ. 27,24), γιατί «*Ἰδοὺ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος*» (ἔ.ἀ. 23,38).

Ἄλλὰ **ἐλπίζω στὸ Θεό, ὅτι ὅλοι θὰ ἐξετάσετε σήμερα τὸν ἑαυτό σας**. Μὴν ἀπελπίζεστε. Ὁ Κύριος εἶνε πολυέλεος καὶ πολυεύσπλαχνος. Φωτιά εἶνε ἡ ἀμαρτία, θάλασσα ἀπέραντη εἶνε τὸ ἔλεος τοῦ Χριστοῦ μας. Μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὸ τίμιον αἷμα του εἶνε θάλασσα καὶ νικᾷ τὴ φωτιά τῆς ἀμαρτίας. Δὲν θὰ μᾶς δικάσῃ ὁ Χριστὸς γιατί ἀμαρτάνουμε, θὰ μᾶς δικάσῃ γιατί δὲν μετανοοῦμε.

Εἶθε τὰ φτωχὰ τοῦτα λόγια νὰ τὰ αισθανθῆτε, **ὅλοι νὰ ἐξομολογηθῆτε**, καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου νὰ σᾶς ἀξιῶσῃ νὰ ἐορτάσετε τὸ Πάσχα τοῦ Κυρίου· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2719

Κυριακὴ Βαΐων
5 Ἀπριλίου 2026 βράδυ

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Πρὸς τὸν Ἥλιο!

«Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζει τὸ πνεῦμά μου πρὸς σέ, ὁ Θεός,
διότι φῶς τὰ προστάγματά σου ἐπὶ τῆς γῆς» (Ἠσ. 26,9)

Ἀπόψε, ἀδελφοί μου, ἀρχίζει ἡ ἅγια καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα. Ὅπως ὠραῖα ψάλλει ἡ Ἐκκλησία, «τὰ πάθη τὰ σεπτὰ ἢ παροῦσα ἡμέρα ὡς φῶτα σωστικὰ ἀνατέλλει τῷ κόσμῳ» (Μ. Δευτ. κἀθ.).

Σήμερα ἡ ἐκκλησία παρουσιάζει εὐχάριστο θέαμα· παντοῦ **οἱ ναοὶ εἶνε πλήρεις** ἀπὸ ἐκκλησίασμα. Βλέπω ὄχι μόνο τὸ τακτικὸ ἐκκλησίασμα, ἀλλὰ **καὶ τοὺς** Χριστιανοὺς ἐκείνους ποὺ ἐγὼ τοὺς λέω **κομῆτες**. Γιατί, ὅπως οἱ κομῆτες σπανίως ἐμφανίζονται στὸν οὐρανό, ἔτσι κι αὐτοὶ περιμένουν μιὰ - δυὸ - τρεῖς φορές τὸ χρόνο, τὴ Μεγάλη Πέμπτη, στὰ Πάθη, στὸν Ἐπιτάφιο, στὴν Ἀνάστασι, νὰ ἔρθουν στὴν ἐκκλησία, δημιουργώντας καὶ κάποια ἀταξία.

Τὸ θέαμα αὐτὸ εἶνε βέβαια εὐχάριστο ἀλλὰ καὶ δυσάρεστο. **Τὸ εὐχάριστο. Τί νὰ ἔνε ἄραγε ἐκεῖνο ποὺ κάνει** τοὺς Χριστιανοὺς αὐτὲς τὶς ἅγιες ἡμέρες νὰ θυμοῦνται τὴν ἐκκλησία; **Εἶνε μιὰ συνήθεια; Ὁχι.** Κάτι ἄλλο· εἶνε **ἓνα βαθὺ μυστικὸ συναίσθημα.** Ὅλοι αὐτοὶ οἱ κομῆτες τὶς ἡμέρες αὐτὲς κάτι θυμοῦνται· κάποια σπίθα κρυμμένη στὶς ψυχὲς τοὺς ἀνάβει πυρκαϊά. Θυμοῦνται, ὅτι μικρὰ παιδιὰ τοὺς ἔπαινε ἢ μάνα, ἢ γιαιὰ ἢ καὶ μόνοι τοὺς πῆγαιναν στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ, στὴν ἐνορία τοὺς, κ' ἐκεῖ στέκονταν ἐκστατικὰ μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεανθρώπου. Αὐτὲς **οἱ παιδικὲς ἀναμνήσεις δὲν ξεχνιοῦνται.** Γι' αὐτὸ βλέπετε τώρα ἀδειάζουν τὰ μεγάλα κέντρα, καὶ ὅλοι θέλουν νὰ πᾶνε στὸ χωριό, στὴν παλιά τοὺς ἐκκλησία, ἐκεῖ ποὺ ἔταν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα, ἐκεῖ ποὺ θάφτηκαν οἱ γονεῖς· ἐκεῖ θέλουν νὰ ἐορτάσουν τὸ Πάσχα, τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα καὶ τὴν ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας.

Μεγάλο πρᾶγμα ἡ **παιδικὴ ψυχὴ.** Ὅ,τι φυτεύουμε στὸ μικρὸ παιδί, δὲν ξερριζώνεται εὐκόλα. Καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὰ παιδιὰ αὐτὰ τὰ ἀθῶα, ποὺ ὑπάρχουν σήμερα στὴν ἐκκλη-

σία, ὅταν ἐμεῖς δὲν θὰ ὑπάρχουμε πιά στὴ ζωὴ, αὐτὰ, μὲ ἄσπρα μαλλιά, θὰ θυμοῦνται, ὅτι κάποτε μικρὰ παιδιὰ ἔρχονταν ἐδῶ στὴν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ὅ,τι φυτεύεται στὸ μικρὸ παιδί δὲν ξερριζώνεται· τὸ ξέρουν αὐτὸ καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως. Γι' αὐτὸ τὰ ἄθεα καθεστῶτα δὲν ἀφήνουν τὰ παιδιὰ νὰ πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία. Ἄν πᾶτε σὲ ὀρθόδοξες χῶρες ὅπου ἐπικράτησαν ἄθεα καθεστῶτα, θὰ δῆτε γέρους μέσα στὴν ἐκκλησία. Στὴν Ἀλβανία π.χ. δὲν ἀφήνουν παιδιὰ νὰ μπῆ στὴν ἐκκλησία. Ἐναν ὀρθόδοξο παπᾶ ποὺ βάπτισε ἓνα παιδί, τὸν σκότωσαν. Γιατί ξέρουν· οἱ γέροι βαδίζουν πιά πρὸς τὸν τάφο, ἀλλὰ τὰ παιδιὰ, ποὺ τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες τρέχουν στὴν ἐκκλησία, θὰ κρατήσουν τὴν πίστι στὸ Χριστό· εἶνε κάτι ποὺ δὲν ξερριζώνεται. Τὸ παιδί ποὺ πιστεύει μικρό, θὰ πιστεύῃ καὶ στὰ γεράματά του. Αὐτὸ λοιπὸν εἶνε ποὺ κάνει τοὺς κομῆτες νὰ ἔρχονται σήμερα στὴν ἐκκλησία.

Ἄλλὰ τὸ ἀποψινὸ φαινόμενο εἶνε **καὶ δυσάρεστο.** Γιατί πρέπει νὰ γνωρίζουμε, ὅτι δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμον μεγαλύτερο γεγονός ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς κατῆλθε ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἐσταυρώθη στὸ Γολγοθᾶ, ἔχυσε τὸ τίμιον αἷμα τοῦ καὶ ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν· δὲν ὑπάρχει, λέω, μεγαλύτερο γεγονός παγκοσμίου σημασίας ἀπὸ **τὰ πάθη καὶ τὴν ἀνάστασι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.** Γι' αὐτὸ αὐτὰ ἐορτάζονται συνεχῶς. Δὲν ἐορτάζει μιὰ φορὰ τὸ Πάσχα ἢ Ἐκκλησία. Ἐχει τόσο μεγάλη σημασία τὸ γεγονός αὐτό, ὥστε πολλὲς φορές τὸ ἐπαναλαμβάνει καὶ τὸ ἐνθυμεῖται. Ἡ Ἐκκλησία ἐορτάζει τὸ Πάσχα 52 φορές τὸ ἔτος· **κάθε Κυριακὴ Πάσχα εἶνε.** Ὅποτε ὁ παπᾶς λέει «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρός...*», ζοῦμε τὸ Γολγοθᾶ, τὴν ἀνάστασι, τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς πίστεώς μας. Ὅπως λοιπὸν τρέχετε σήμερα στὴν ἐκκλησία, ἔτσι **νὰ ἔρχεστε καὶ τὶς ἄλλες μέρες.**

—Μά, θὰ πῆτε, **δὲν φτάνει μιά φορά νὰ ἔρθω στὴν ἐκκλησία;**

Προχτὲς μ' ἐπισκέφθηκε μιὰ γριουλά. Ἦχει παράπονο, ὅτι τὸ παιδί της δὲν πηγαίνει νὰ τὴ δῆ. Βλέπω, μοῦ λέει, ἄλλα παιδιὰ ποὺ πάνε τακτικά στοὺς γονεῖς τους, τὰ καμαρώνω καὶ τὰ ζηλεύω. Ἐμένα ἔρχεται μιὰ φορά, κάθετα δυὸ λεπτὰ καὶ φεύγει· εἶμαι πολὺ λυπημένη... **Θέλει ὁ γονιός, τὸ παιδί νὰ τὸν ἐπισκέπτεται.** Ἀλλὰ μάνα εἶνε καὶ ἡ Ἐκκλησία, πατέρα εἶνε καὶ ὁ Χριστός. Ἀγαπᾶς τὸ Χριστό; Νὰ ἔρχεσαι λοιπὸν τακτικά στὸ σπίτι του, μὲ σεβασμό.

Νὰ πῶ ἄλλο παράδειγμα; Εἶστε ἔγγαμοι, ἔχετε οἰκογένεια. Εἶνε ὠραία ἡ περίοδος τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτος, ὅταν μιὰ σεμνὴ νέα συνδέεται μὲ ἕνα σεμνὸ νέο. Λοιπὸν ἐρωτῶ· **Αὐτὸς ποὺ ἀγαπάει μιὰ νέα** μιὰ φορά πηγαίνει στὸ σπίτι της; Ὁχι· **κάθε βράδυ ἐκεῖ εἶνε**, καὶ κάθετα μιὰ ὥρα, δυὸ ὥρες, τρεῖς ὥρες· καὶ νυχτώνει, περνᾶνε καὶ τὰ μεσάνυχτα· γιατί τὴν ἀγαπᾶ. Ἦ, **παραπάνω** ἀπὸ τὴ μητέρα, τὸν πατέρα, τὴ μνηστή, τὸν ἀρραβωνιαστικό, **εἶνε – ποιός· Ὁ Νυμφίος Χριστός· «ὁ Νυμφίος ὁ κάλλει ὠραῖος παρὰ πάντας ἀνθρώπους»** (ἀπόστ. αἰν. Μ. Τρίτ.). Ὁπως ἐσὺ ποὺ ἀγαπᾶς ἕνα νέο τρέχεις καὶ συναστρέφεις μαζί του καὶ κάθεσαι νύχτα καὶ κουβεντιάσεις, ὅπως τὸ παιδί πάει στὸν πατέρα, ὅπως τὸ κορίτσι πάει στὴ μάνα ἢ τὴ γιαγιά, ἕνα **τέτοιο φίλτρο πρέπει νὰ αἰσθάνονται οἱ ψυχές.** Καὶ ἂν δὲν τὸ αἰσθανώμαστε, σημαίνει ὅτι εἴμαστε ψυχροί, μπουζί· γι' αὐτὸ καταντήσαμε κομητες. Δὲν εἶνε μόνο νὰ λέμε ὅτι Ἀγαπῶ τὸ Χριστό· ἔχει σημασία καὶ **ἂν πηγαίνουμε κοντά του**, στὴν ἐκκλησία δηλαδή.

Πές μου ποῦ συχνάζεις, νὰ σοῦ πῶ τί εἶσαι. Συχνάζεις στὶς βιβλιοθήκες; εἶσαι ἄνθρωπος τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς γνώσεως. Συχνάζεις στὸ γήπεδο; εἶσαι φίλαθλος. Συχνάζεις στὸ καφφενεῖο καὶ παίζεις πρέφα; εἶσαι ὀκνηρὸς καὶ ἀμελής. Συχνάζεις στὴν ταβέρνα; εἶσαι μέθυσος. Ὅλοι κάπου πηγαίνουν, κάπου περνοῦν τὶς ὥρες τους. Καὶ σύ, Χριστιανέ, **ἂν ἀγαπᾶς τὸ Χριστό, τρέχε στὴν ἐκκλησία.**

Ἔτσι νὰ αἰσθανώμαστε, ἀδελφοί. Γι' αὐτὸ τώρα **θὰ σᾶς δείξω ἕνα φλογερὸ ἔραστή τοῦ Θεοῦ.** Εἶνε ὁ **προφήτης Ἡσαΐας.** Τὸν ἀκούσαμε τί εἶπε; Δικά του λόγια εἶνε αὐτά· **«Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζει τὸ πνεῦμά μου πρὸς σέ, ὁ Θεός, διότι φῶς τὰ προστάγματά σου ἐπὶ τῆς γῆς»** (Ἠσ. 26,9). Θεέ μου, λέει, σ' ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω, εἶσαι ὁ ἔρωτάς μου. Ἀπὸ τὴ νύχτα σηκώνομαι καὶ σοῦ μιλῶ. Προτοῦ νὰ βγῆ ὁ ἥλιος, ξυπνῶ καὶ τὰ πρῶτα λόγια ποὺ λέω εἶνε σ' ἐσένα. Θεέ μου, λέει, **«ἐκ νυκτός»**, ἀπὸ τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, σηκώνομαι καὶ σὲ λατρεύω.

Στὸ **Ἅγιο Ὄρος** τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες, ἐκεῖ

ποὺ ὑπάρχουν ψυχὲς μὲ θεῖο ἔρωτα, μέσ' στὶς σπηλιές, στὰ βράχια, στὰ ὕψη, ἐπάνω στὰ Κατουνάκια, ἐκεῖ οἱ ἔρωτες τῆς γῆς μαραίνονται. Ἐκεῖ σ' ἕνα μοναστήρι ἦταν ἕνας γεροντάκος. Ἄρχισε ἀγρυπνία – πόσες ὥρες; Πέντε ὥρες. Κι ὅταν τελείωσε τί εἶπε ὁ καλόγερος· Πόσο γρήγορα τελείωσε!... Κανείς ἀπὸ μᾶς ἐδῶ δὲν θὰ τὸ πῆ. Ἐδῶ κοιτάζουν τὰ ρολόγια κι ἀκοῦς· Ἀργήσαμε ἀπόψε, ἄργησε ὁ παπᾶς, ἄργησε ὁ ψάλτης, ἄργησε ὁ δεσπότης· πότε νὰ βγοῦμε ἔξω! Τί σημαίνουν αὐτά; **Ὅτι οἱ καρδιές μας εἶνε ψυχρὲς, μπουζί.**

Ἀπευθύνομαι λοιπὸν στοὺς κομητες, τοὺς χριστιανούς τῶν στιγμιαίων αὐτῶν συναντήσεων, καὶ **παρακαλῶ καὶ προτρέπω νὰ ἀγωνιστοῦν.** Ἄς βιάσουν τὸν ἑαυτό τους. Ὑπάρχει βλέπεις κι ὁ σατανᾶς ποὺ ἐργάζεται. Ὅταν πρόκειται γιὰ καμμιά διασκέδασι, τότε ὁ διάβολος σοῦ δίνει φτερά στὰ πόδια· ὅταν πρόκειται γιὰ ἐκκλησιασμό καὶ προσευχή, τότε σοῦ κρεμάει βαρίδια. Παρατηρήστε νὰ δῆτε τί γίνεται. Ἄμα σοῦ προτείνῃ κανένας φίλος νὰ πάτε μιὰ ἐκδρομὴ, λὲς κ' ἔχεις φτερά· ὅταν ὅμως πρόκειται γιὰ ἱερὸ καθῆκον στὸ ναό, σοῦ φαίνεται βουνό, πονάει ἡ μέση, ὅλο ἐμπόδια παρουσιάζονται. **Χρειάζεται βία· βίασε τὸν ἑαυτό σου** (βλ. Ματθ. 11,12. Λουκ. 16,16). Λένε γιὰ ἕνα γενναῖο ἀξιωματικό, στρατηγὸ ποὺ ἦταν ἄρρωστος μὲ 39 πυρετό, ὅτι σὲ ὠρα ἐθνικοῦ κινδύνου εἶπε αὐστηρὰ στὸν ἑαυτό του· Τομάριον, σὲ διατάζω, βάδιζε, ἢ πατρίδα σὲ καλεῖ!... Ἔτσι κ' ἐσὺ· ἐπιτίμησε, μάλωσε τὸν ἑαυτό σου.

Ὅποιος ὅμως γεύθηκε τὴ χάρι τῆς προσευχῆς στὸ ναό, δὲν χρειάζεται νὰ ἀσκῆ βία· **ἐνθουσιασμένος τρέχει** στὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ λέγοντας μαζί μὲ τὸν ψαλμωδὸ· **«Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων...»** (Ψαλμ. 83,2).

Ὑπάρχει, ἀδελφοί μου, ἕνα ἄνθος, ἕνα λουλούδι, ποὺ οἱ βοτανικοὶ τὸ λένε **ἡλιοτρόπιο** ἢ **ἥλιο.** Στὸ χωριό μου τὸ ἔβλεπα συχνά. Αὐτὸ ἔχει μιὰ θαυμαστὴ ιδιότητα. Τὴ βλέπαμε μικρὰ παιδιὰ, μᾶς ἔκανε ἐντύπωσι καὶ ῥωτούσαμε τὸ δάσκαλο· Τί εἶν' αὐτό; Τὸ ἄνθος του εἶνε ἕνας δίσκος ποὺ στρέφεται διαρκῶς οὕτως ὥστε νὰ κοιτάζῃ πάντα τὸν ἥλιο. Στὴν ἀνατολὴ εἶνε ὁ ἥλιος; στὴν ἀνατολὴ βλέπει κι αὐτό· μεσουρανεῖ ὁ ἥλιος; ψηλὰ βλέπει κι αὐτό· πάει νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος; στὴ δύσι γυρίζει κι αὐτό. Ὅπως τὸ ἡλιοτρόπιο, λοιπὸν, ἔτσι κ' ἐμεῖς **νὰ στρέφουμε τὴν ψυχὴ μας διαρκῶς πρὸς τὸν ἥλιο·** ὁ δὲ ἥλιος, ὁ λαμπρὸς καὶ φωτεινὸς καὶ θερμογόνος, εἶνε ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2720	Μεγάλη Δευτέρα βράδυ 6 Ἀπριλίου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Θεῖος ἔρωτας

«Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός...»

(μεσονυκτ. τροπ.)

Εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἐμπνευσμένα τροπάρια τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας. Στὸ ποίημα αὐτὸ γίνεται λόγος περὶ **Νυμφίου**. Θὰ πῶ ἀπόψε λίγα λόγια.

* * *

Ὁ **νυμφίος** (ὁ γαμπρὸς σὲ λαϊκὴ γλῶσσα) εἶνε μία λέξι σχετικὴ, συνδέεται δηλαδὴ μὲ ἄλλες λέξεις. Ὅπου νυμφίος, ἐκεῖ καὶ **νύμφη** καὶ ὅπου νύμφη καὶ νυμφίος μαζὶ, ἐκεῖ **γάμος** καὶ ὅπου γάμος, ἐκεῖ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις.

Ὁ γάμος ἔχει διάφορα **ἔθιμα** στοὺς λαοὺς. Τὰ ὠραιότερα εἶνε τοῦ ἀγνοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ἀρχαίου Ἰσραήλ.

Στοὺς χρόνους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ **γάμος** γινόταν ὡς ἐξῆς. Τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, σὲ ὦρα ἀκαθόριστη, ὁ γαμπρὸς ξεκινοῦσε ἀπὸ τὸ σπίτι του συνοδευόμενος ἀπὸ ὄμιλο φίλων του. Περνοῦσε μέσα ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ ἔφτανε στὸ σπίτι τῆς νύφης, ἡ ὁποία μὲ ἀγωνία τὸν περίμενε, ἐνῶ ἀπ' ἐξω ἀγρυπνοῦσαν μαζὶ τῆς παρθένες νεάνιδες φίλες τῆς μὲ ἀναμμένες λαμπάδες. Ἐπαιρνε τὴ νύφη καὶ μέσα σὲ συγκίνησι τῶν συγγενῶν τὴν ἔφερνε στὸ σπίτι του. Αὐτὸ ἦταν τὸ ἀρχαῖο ἰουδαϊκὸ ἔθιμο. Πάνω σ' αὐτὸ ὁ Κύριος εἶπε τὴν παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων (βλ. Ματθ. 25,1-13) καὶ πάνω στὴν παραβολὴ ὁ ποιητὴς ἔχει συνθέσει τὸ τροπάριο «Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός...».

Ὁ **γάμος** εἶνε θεσμὸς παγκόσμιος. Ποῦ στηρίζεται; Σὲ κάτι φυσικό, τὸ ὁποῖο φύτεψε ὁ Θεός, ναὶ ὁ Θεός, στὶς καρδιὲς τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναίκος, ὡς μία ἔλξι μυστηριώδη. Θαυμαστὴ εἶνε καὶ ἡ παγκόσμιος ἔλξι, πού ὅπως λέει ὁ νόμος τοῦ Νεύτωνος συγκρατεῖ τὰ ἄστρα. Ἐγὼ ὅμως θαυμάζω αὐτὴ τὴν ἔλξι, μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναίκος, πού δημιουργεῖ τὸν γάμο. Ὁ Σοφοκλῆς στὴν Ἀντιγόνη (στ. 781) θαυμάζει: «Ἔρω ἀνίκατε μάχαν», δηλαδὴ: «Ἦ ἔρωτα, πού εἶσαι ἀνίκητος σὲ ὅλες τὶς μάχες (πού δίνεις)!» (Μ. Ἰατροῦ, Πόθεν καὶ διατί; σ. 187). Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴ γυναῖκα ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ ἀνδρὸς, καὶ ὅταν τὴν εἶδε ὁ Ἄδὰμ ἔμεινε κατάπληκτος καὶ εἶπε: «Τοῦτο νῦν ὁστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου» καὶ γι' αὐτὸ θὰ ἐγκαταλείψῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα του, θὰ προσκολληθῇ στὴ γυναῖκα του «καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σὰρκα μίαν» (Γέν. 2,23-24. Ματθ. 19,5).

Ἡ φυσικὴ ἔνωσις τῶν δύο φύλων, πού συναντᾶται καὶ σὲ ὅλη τὴν πλάσι, στὸν ἄνθρωπο καθαγιαζεται ἐν τῷ μυστηρίῳ τοῦ γάμου. Δὲν εἶνε τυχαῖο ὅτι ἓνα ἀπὸ τὰ ἐπτὰ μυστήρια τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας εἶνε καὶ ὁ γάμος. Ἐκεῖ μὲ ὠραιότατες εὐχὲς τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὴν ἀποστολικὴ

ἐποχὴ, ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα ἐνώνονται ἰσοβίως. Στὶς κατακόμβες τῆς Ῥώμης βρέθηκαν δαχτυλίδια τῶν πρώτων Χριστιανῶν, πού ἐθάβοντο ἐκεῖ, κ' ἐπάνω σ' αὐτὰ ἦταν γραμμένο: «Σὲ καὶ μόνον καὶ αἰώνίως» ἐσένα καὶ μόνο καὶ γιὰ πάντα! ὑπόσχομαι ἀμοιβαίως οἱ σύζυγοι. Αὐτὸς εἶνε γάμος χριστιανικός: ἓνας ἄντρας καὶ μία γυναῖκα, αὐτὸ εὐλογεῖ ὁ Κύριος. Καὶ εἶπε: «Ὁ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω» (Ματθ. 19,6. Μάρκ. 10,9). Τὸ διαζύγιο εἶνε ἀντίθετο μὲ τὸν αἰώνιο νόμο τοῦ Χριστοῦ μας. Ἰσοτιμία λοιπόν, μονογαμία, αἰωνιότητα ἔχει θεσπίσει ἡ Ἐκκλησία μας. Ὁ δεύτερος καὶ τρίτος γάμος εἶνε κατὰ συγκατάβασις στὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία. Λάθος.

Στὸ τροπάριο «Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται...» ὁ νυμφίος λαμβάνεται ὡς μία εἰκόνα, μία σκιά, ἓνα σύμβολο καὶ ἄλλων ἐνώσεων. Διότι πλὴν τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ἐνώσεις, **πού προκαλοῦνται ἀπὸ μεγάλα ἰδανικά**. Ὡς καὶ ὁ Καζαντζάκης –τοῦ ὁποίου τὶς ιδέες ἔχω καταπολεμήσει– κάπου τονίζει ὅτι, πέρα τοῦ φυσικοῦ γάμου ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ἐνώσεις πνευματικώτερες.

Γιὰ νὰ τὸ διασαφηνίσω αὐτὸ, ἀναφέρω ἓνα παράδειγμα πού ἔζησα. Τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '40 ἤμουν στὰ Γρεβενά. Μετὰ τὴ λῆξι τοῦ φρικτοῦ ἐκείνου πολέμου ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, ὑπὲρ ἐλευθερίας καὶ ἀκεραιότητος τῆς Μακεδονίας μας –ἔτσι τὰ ἔζησα τότε ὡς στρατιωτικὸς ἱερεὺς–, γινόταν γάμος ἐπίσημου οἰκογενείας, τοῦ δημάρχου, καὶ μεταξὺ τῶν καλεσμένων ἦταν ὁ μητροπολίτης Θεόκλητος καὶ ὁ ἀγαμος στρατηγὸς Κωνσταντῖνος Βεντήρης. Στὸ τραπέζι ἀκούονταν διάφορες εὐχὲς. Σὲ μιὰ στιγμή στρέφονται ὅλοι πρὸς τὸν στρατηγὸ καὶ τοῦ λένε: –Καὶ στὰ δικά σου! Ἐκεῖνος σιωπῇ. Τὸ ἴπανε μιά, τὸ ἴπανε δύο, τὸ ἴπανε τρίς. Τέλος ἀπαντᾷ: –Γιατί μοῦ λέτε Καὶ στὰ δικά σου; ἐγὼ εἶμαι παντρεμένος. –Παντρεμένος εἶσαι, στρατηγέ μου, καὶ δὲν τὸ ξέρουμε; Καὶ ποιά εἶνε ἡ γυναῖκα σου; Σηκώνεται ἐπάνω ὁ στρατηγός, φέρνει τὸ χέρι στὸ γεῖσο χαιρετώντας στρατιωτικὰ καὶ λέει: –Εἶμαι παντρεμένος ἀπὸ δεκαεξὶ ἐτῶν καὶ ἡ γυναῖκα μου ὀνομάζεται Ἑλλάς! Δάκρυσαν ὅλοι. Αὐτὸς κοιμήθηκε τὸ 1960. Θύμιζε τὸ πνεῦμα πού ἐξέφραζε, ὡς λόγους τοῦ Σωκράτους, ὁ Πλάτων γράφοντας: «Μητρὸς τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμιώτερον ἔστιν ἡ πατρίς καὶ σεμνότερον καὶ ἁγιώτερον» («Κρίτων» 12). Αὐτὸ τὸ ῥητὸ ἦταν τότε γραμμένο ἐσωτερικὰ στὰ πηλῆκια τῶν ἀξιωματικῶν. Ἐρωτας **πατρίδος** πρέπει νὰ καίη

τὰ στήθη ὄλων μας, ιδιαιτέρως τῶν στρατιωτῶν καὶ ἀξιωματικῶν, καὶ μάλιστα τῆς νεολαίας μας.

Υπάρχουν καὶ ἄλλοι ἔρωτες σὲ μία κλίμακα ἀπὸ χαμηλὰ μέχρι τὰ ὑψηλότερα σκαλοπάτια. Ἐνας ἄλλος ἔρωτας εἶνε ὁ ἔρωτας **τῆς γνώσεως, τῶν γραμμάτων, τῆς ἐπιστήμης**. Παράδειγμα ὁ Ἀρχιμήδης, πού ἔλυνε ἓνα πρόβλημα καί, ἐνῶ τὰ ξίφη τῶν ἐχθρῶν ἐκραδαίνοντο πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, αὐτὸς εἶπε· «*Μὴ μου τοὺς κύκλους τάραττε*». Παράδειγμα ἀκόμη εἶνε ὁ Θωμᾶς Ἐντισον, πού ἀνακάλυψε μεταξύ ἄλλων καὶ τὴ λάμπα φωτισμοῦ. Λένε ὅτι, καὶ ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ γάμου του, αὐτὸς –κλεισμένος σ' ἓνα ὑπόγειο ἐργαστήριο– ἦταν τόσο ἀπασχολημένος, ὥστε –ἀφάνταστο– λησμόνησε ὅτι ἔχει γάμο, καὶ πῆγαν, τὸν πῆραν ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο καὶ τὸν παντρέψανε!

Ἐρωτας πατρίδος, ἔρωτας γραμμάτων, ἔρωτας ἐπιστήμης, ἔρωτας... Τώρα; Βαδίζουμε πρὸς τὰ ἐπάνω, ψηλά, ψηλά, καὶ φτάνουμε – ποῦ· στὸ «**ἀμόρτε Ντεϊ**» (amore Dei) πού λέει ὁ Δάντης, στὸν **θεῖο ἔρωτα**. Ἐδῶ εἶνε τὸ ὕψος τοῦ ἔρωτος, ὁ ἔρωτας πού ἔψαλαν μεγάλοι ποιηταί, ὁ ἔρωτας πού ψάλλει ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία κάθε φορά πού ἀκοῦμε τὴ φράσι «*θεῖο ἔρωτι*». Αὐτὸς πλέον ὁ ἔρωτας εἶνε ὁ **ἔρωτας τοῦ Θεοῦ**.

Κατὰ τὴν πίστι μας ὁ Θεὸς δὲν εἶνε κάτι ἀφηρημένο· εἶνε ἓνα συγκεκριμένο πρόσωπο, πού κατῆλθε ἐκ τῶν ἀψίδων τοῦ οὐρανοῦ ἐδῶ στὴν ταλαίπωρη γῆ, ἔγινε ἄνθρωπος, ἔζησε καὶ περπάτησε ἀνάμεσά μας ἐν ταπεινῶ σῆματι. Γι' αὐτὸ τὸ πρόσωπο αὐτό, πού πρέπει πάνω ἀπ' ὅλους καὶ ὅλα ν' ἀγαπήσης ἐὰν εἶσαι Χριστιανός, **εἶνε ὁ Χριστός**· ἐὰν δὲν εἶσαι Χριστιανός, μένει στους ἄλλους ἔρωτες, πού κι αὐτοὶ δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν ἐὰν δὲν συνδέονται μὲ τὸν ἔρωτα αὐτὸν τοῦ Χριστοῦ· ἔτσι λέει κάπου ὁ Μακρυγιάννης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔρωτα πατρίδος (τὸ κορμί του ἦταν κόσκινο ἀπὸ σφαῖρες) – γιατί; διότι εἶχε πράγματι **ἔρωτα Χριστοῦ**. Ἄν ποῦμε τὸ ὄνομά του – ἄχ ψυχρὲ κόσμε, ἄχ κοινωνία πού κυλιέσαι μέσα σὲ χαμηλοὺς ἔρωτες–, πῶς θὰ αἰσθανθῆς τὸ ὄνομα αὐτό, «*τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα*» (Φιλ. 2,9); Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς **ἡ Ἐκκλησία** μας, ἐπειδὴ ζῆ αὐτὸν τὸν ἔρωτα, ὀνομάζει τὸ Χριστὸ **Νυμφίο** της.

Ἐφτασα στὸ θέμα. Εἶδατε τί νοήματα βγαίνουν ἀπὸ τὸ «*Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται...*»; Δὲν λέει «Ἰδοὺ ὁ Χριστός»· τὸν ὀνομάζει **Νυμφίον**, καὶ γιὰ νὰ τιμήσῃ τὸν γάμο, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ συστήσῃ τὸν Χριστὸ ὡς τὸν Νυμφίο της. Εἶνε ὁ **Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας**. Καὶ ἂν κοιτάξετε τὰ λειτουργικὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας, θὰ δῆτε ὅτι ὁ Νυμφίος αὐτὸς γράφεται μὲ Νϋ κεφαλαῖο. Οἱ ἄλλοι νυμφίοι γράφονται μὲ νϋ μικρό, αὐτὸς μὲ κεφαλαῖο. Ἐχει σημασία αὐτό. Ὅποιονδήποτε νυμφίο καὶ ἂν πῆτε, ὅσο γοητευτικός, ὅσο ὠραῖος, ὅσο σπουδαῖος, ὅσο ταλαντούχος, ὅσο καὶ ἂν ἀνέβηκε σὲ ἀξιώματα τοῦ κόσμου τούτου, εἶνε μικρός, πολὺ μικρός, νᾶνος μπροστὰ σ' Ἐκεῖνον, πού εἶνε «*ὁ Νυμφίος ὁ κάλλει ὠραῖος παρά πάντας ἀνθρώπους*» (ἀπόστολ. αἰν. Μ. Τρίτ.). Προκαλεῖ θαυμασμό ὁ Νυμφίος Χριστός. Ἐκπληκτοὶ ἔμεναν οἱ ὄχλοι πού τὸν ἄκουγαν· «*ἐξεπλήσσοντο οἱ ὄχλοι ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ*», λέει τὸ εὐαγγέλιο (Ματθ. 7,28 κ.ἀ.). «*Οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραὴλ*» (Ματθ. 9,33 κ.ἀ.), ἔλεγαν βλέποντας τὰ θαύματά του. Ὡς καὶ οἱ ἐχθροὶ του ἀναγκάστηκαν νὰ ὁμολογήσουν· «*Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος*» (ἰω. 7,46). Ἐκπληκτος κατὰπληκτος μένει ὁ κόσμος ἐμπρὸς στὴν ἀψογη ἀγιότητά του· «*Ἐκάλυψεν οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου, Χριστέ*» (Ἀβ. 3,3 & καταβ. Ὑπαπ. ψδ. 6'). Αὐτὸς εἶνε ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας.

* * *

Ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, **ἀγαποῦμε τὸν Χριστό**; Ὁ ἀνθρώπινος ἔρωτας ἐπηρεάζει, ἀλλάζει τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ὁ θεῖος ἔρωτας ἀλλοιώνει, ἐξυψώνει, θεοποιεῖ τὸν ἄνθρωπο. Δὲν θὰ μᾶς δικάσῃ ὁ Θεὸς γιατί ἀμαρτάνουμε· τὸ ἀμαρτάνειν εἶνε ἀνθρώπινο· θὰ μᾶς δικάσῃ γιατί δὲν ἀγαποῦμε τὸν Χριστό! Οἱ πατέρες μας, ἐπὶ γενεὲς γενεῶν τὸν ἀγαποῦσαν· γι' αὐτὸ στὴ χώρα μας βλαστήμια δὲν ἀκουγόταν. Ὁ Πλαστήρας, πού τὸν γνώρισα καὶ προσωπικῶς, ἀγαποῦσε τὸ Χριστό. Στὸ σύνταγμα του δὲν ἐπέτρεπε καμμία βλαστήμια· ῥάπιζε τοὺς βλαστήμους. Ὁ ναύαρχος Κουντουριώτης ἀγαποῦσε τὸ Χριστό· ἐκκλησιὰ εἶνε ἐδῶ, ἔλεγε γιὰ τὸ καράβι του καὶ δὲν ἐπέτρεπε σὲ κανένα νὰ βλαστημήσῃ.

Δὲν ἀγαποῦμε τὸν Χριστό. Θυμᾶμαι σ' ἓνα νησάκι, πού βρέθηκα κ' ἐγὼ ὑπὸ δραματικὲς συνθῆκες, σὰν ἐξόριστος, μόλις ἀποφοίτησα ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο, ἐκεῖ συνάντησα ἓνα πλούσιο πού εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ εἶχε ἓνα χαριτωμένο ἀγοράκι, τὸ Δημητράκη. Ἄκουσε πού ἐρμήνευα ἐγὼ στὴν ἐκκλησία σὰν θεολόγος τὸ ρητὸ τοῦ Χριστοῦ –«*Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἅγιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἅγιος*» (Ματθ. 10,37). Αὐτὸς λοιπόν, ὅταν μ' ἄκουσε, χαχάνιζε καὶ χαϊδεύοντας τὸ ἀγοράκι του –ἔχει ἱστορία, ἀλλὰ θὰ σᾶς τὴν πῶ ἄλλη φορά τὴν ἱστορία τοῦ Δημητράκη, πῶς τιμωρεῖ ὁ Θεός, πῶς ἀρπάζει τὰ παιδιά, γιὰ νὰ μάθῃς ὅτι δὲν ὑπάρχει μόνο τὸ παιδί σου, ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο στὸν κόσμο–, χαϊδεύοντας τὸ παιδί μου εἶπε· –«Ὅσο ἔχω ἐγὼ τὸ νυχάκι τοῦ παιδιοῦ μου, δὲν ἔχω τὸ Χριστό. Ἄκουτε; Αὐτὸς μὲ ὠμὴ εἰλικρίνεια τὸ εἶπε, ἀλλὰ ὅλοι μέσ' στὴν καρδιά αὐτό ἔχουν. Τὸ παιδάκι μας, τὴ γυναῖκα μας, τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ, τίς ιδεολογίες μας, τίς πολιτικὲς πεποιθήσεις μας, πού σβήνουν σὰν πυροτεχνήματα μέσα στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου. Καὶ θὰ μείνῃ μόνο Ἐκεῖνος πού εἶνε «*χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας*» (Ἐβρ. 13,8). Ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα μπορεῖ νὰ σβήσουν, ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας μας θὰ μείνῃ. Μὲ καταλάβατε; Θὰ τιμωρηθοῦμε λοιπόν, γιατί δὲν τὸν ἀγαπήσαμε, ἀλλ' ἀγαπήσαμε τὰ κίβδηλα, τὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα, ἐνῶ τὸν Χριστό, πού ὑμνοῦν ταξιαρχίες ἀγγέλων καὶ αἰῶνες αἰώνων, δὲν τὸν ἀγαποῦμε. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὁμως, πού εἶχε ἔρωτα γιὰ τὸ Χριστό, ἔλεγε· «*Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ;*...» (Ρωμ. 8,35). Ὅπως ἡ γυναῖκα λέει Ποιὸς θὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὸν ἄντρα μου; ἔτσι ἐκεῖνος πού ἀγαπάει τὸ Χριστό λέει· Ποιὸς μπορεῖ νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ; οὔτε ζωὴ, οὔτε θάνατος· τίποτα. Κι ἄλλοι ὁ Παῦλος λέει· «*Ζῶ οὐκέτι ἐγὼ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός*» (Γαλ. 2,20). Καὶ ὀρίζει αὐστηρά· «*Ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἦτω ἀνάθεμα*» (Α' Κορ. 16,22), ἀνάγιος δηλαδή νὰ ζῆ ἐπάνω στὴ γῆ.

Ν' ἀγαπήσουμε τὸν Νυμφίο τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ ἔχω νὰ σᾶς πῶ. Καὶ ἂν τὸν ἀγαπήσουμε παραπάνω ἀπὸ κάθε ἄλλο ἐγκόσμιο, τότε ἥλιος θ' ἀνατεῖλῃ μέσ' στὴν καρδιά μας. Δὲν εἶνε λόγια αὐτά, εἶνε ζωὴ πού ἔζησαν οἱ γιαγιάδες καὶ οἱ πατεράδες μας, οἱ ἀπλοῖκοι Κολοκοτρωναῖοι καὶ Πλαστήρες καὶ λοιποὶ ἥρωες τῆς φυλῆς μας, πού εἶχαν βαθεῖα μέσ' στὴν καρδιά τους τὸ Χριστό. Καὶ τότε ρίγος θὰ μᾶς καταλάβῃ, ὅταν ἀκοῦμε «*Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται...*»· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2720	Μεγάλῃ Δευτέρᾳ βράδῃ 6 Ἀπριλίου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Θεῖος ἔρωτας

«Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός...»

(μεσονυκτ. τροπ.)

Εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἐμπνευσμένα ἐνα τροπάρια τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας. Στὸ ποίημα αὐτὸ γίνεται λόγος περὶ **Νυμφίου**. Θὰ πῶ ἀπόψε λίγα λόγια.

* * *

Ὁ **νυμφίος** (ὁ γαμπρὸς σὲ λαϊκὴ γλῶσσα) εἶνε μία λέξι σχετικὴ, συνδέεται δηλαδὴ μὲ ἄλλες λέξεις. Ὅπου νυμφίος, ἐκεῖ καὶ **νύμφη** καὶ ὅπου νύμφη καὶ νυμφίος μαζί, ἐκεῖ **γάμος** καὶ ὅπου γάμος, ἐκεῖ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις.

Ὁ γάμος ἔχει διάφορα **ἔθιμα** στοὺς λαούς. Τὰ ὠραιότερα εἶνε τοῦ ἁγνοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ἀρχαίου Ἰσραήλ.

Στοὺς χρόνους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ **γάμος** γινόταν ὡς ἐξῆς. Τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, σὲ ὦρα ἀκαθόριστη, ὁ γαμπρὸς ξεκινοῦσε ἀπὸ τὸ σπίτι του συνοδευόμενος ἀπὸ ὄμιλο φίλων του. Περνοῦσε μέσα ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ ἔφτανε στὸ σπίτι τῆς νύφης, ἡ ὁποία μὲ ἀγωνία τὸν περιμένε, ἐνῶ ἀπ' ἐξω ἀγρυπνοῦσαν μαζί τῆς παρθένες νεάνιδες φίλες τῆς μὲ ἀναμμένες λαμπάδες. Ἐπαιρνε τὴ νύφη καὶ μέσσα σὲ συγκίνησι τῶν συγγενῶν τὴν ἔφερνε στὸ σπίτι του. Αὐτὸ ἦταν τὸ ἀρχαῖο ἰουδαϊκὸ ἔθιμο. Πάνω σ' αὐτὸ ὁ Κύριος εἶπε τὴν παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων (βλ. Ματθ. 25,1-13) καὶ πάνω στὴν παραβολὴ ὁ ποιητὴς ἔχει συνθέσει τὸ τροπάριο «Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός...».

Ὁ **γάμος** εἶνε θεσμὸς παγκόσμιος. Ποῦ στηρίζεται; Σὲ κάτι φυσικὸ, τὸ ὁποῖο φύτεψε ὁ Θεός, ναὶ ὁ Θεός, στὶς καρδιὰς τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναίκος, ὡς μία ἔλλι μυστηριώδη. Θαυμαστὴ εἶνε καὶ ἡ παγκόσμιος ἔλλις, ποὺ ὅπως λέει ὁ νόμος τοῦ Νεύτωνος συγκρατεῖ τὰ ἄστρα. Ἐγὼ ὅμως θαυμάζω αὐτὴ τὴν ἔλλι, μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναίκος, ποὺ δημιουργεῖ τὸν γάμο. Ὁ Σοφοκλῆς στὴν Ἀντιγόνη (στ. 781) θαυμάζει: «Ἐρως ἀνίκατε μάχαν», δηλαδὴ: «Ὡ ἔρωτα, ποὺ εἶσαι ἀνίκητος σὲ ὅλες τὶς μάχες (ποὺ δίνεις)!» (Μ. Πατροῦ, Πόθεν καὶ διατί, σ. 187). Ὁ Θεὸς ἐπλασε τὴ γυναῖκα ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ ἀνδρὸς, καὶ ὅταν τὴν εἶδε ὁ Ἀδὰμ ἔμεινε κατάπληκτος καὶ εἶπε: «Τοῦτο νῦν ὁστοῦν ἐκ τῶν ὁστέων μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου» καὶ γι' αὐτὸ θὰ ἐγκαταλείψῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα του, θὰ προσκολληθῇ στὴ γυναῖκα του «καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σὰρκα μίαν» (Γέν. 2,23-24. Ματθ. 19,5).

Ἡ φυσικὴ ἔνωσις τῶν δύο φύλων, ποὺ συναντᾶται καὶ σὲ ὅλη τὴν πλάσι, στὸν ἄνθρωπο καθαγιαζεται ἐν τῷ μυστηρίῳ τοῦ γάμου. Δὲν εἶνε τυχαῖο ὅτι ἓνα ἀπὸ τὰ ἐπτὰ μυστήρια τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας εἶνε καὶ ὁ γάμος. Ἐκεῖ μὲ ὠραιότατες εὐχές τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὴν ἀποστολικὴ

ἐποχῇ, ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα ἐνώνονται ἰσοβίως. Στὶς κατακόμβες τῆς Ῥώμης βρέθηκαν δαχτυλίδια τῶν πρώτων Χριστιανῶν, ποὺ ἐθάβοντο ἐκεῖ, κ' ἐπάνω σ' αὐτὰ ἦταν γραμμένο: «Σὲ καὶ μόνον καὶ αἰωνίως» ἐσένα καὶ μόνο καὶ γιὰ πάντα! ὑπόσχοιο ἀμοιβαίως οἱ σύζυγοι. Αὐτὸς εἶνε γάμος χριστιανικός: ἓνας ἄντρας καὶ μία γυναῖκα, αὐτὸ εὐλογεῖ ὁ Κύριος. Καὶ εἶπε: «Ὁ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω» (Ματθ. 19,6. Μάρκ. 10,9). Τὸ διαζύγιο εἶνε ἀντίθετο μὲ τὸν αἰώνιο νόμο τοῦ Χριστοῦ μας. Ἰσοτιμία λοιπόν, μονογαμία, αἰωνιότητα ἔχει θεσπίσει ἡ Ἐκκλησία μας. Ὁ δεύτερος καὶ τρίτος γάμος εἶνε κατὰ συγκατάβασι στὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία. Λάθος.

Στὸ τροπάριο «Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται...» ὁ νυμφίος λαμβάνεται ὡς μία εἰκόνα, μία σκιά, ἓνα σύμβολο καὶ ἄλλων ἐνώσεων. Διότι πλὴν τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ἐνώσεις, **ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ μεγάλα ἰδανικά**. Ὡς καὶ ὁ Καζαντζάκης –τοῦ ὁποίου τὶς ιδέες ἔχω καταπολεμήσει– κάπου τονίζει ὅτι, πέρα τοῦ φυσικοῦ γάμου ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ἐνώσεις πνευματικώτερες.

Γιὰ νὰ τὸ διασαφηνίσω αὐτὸ, ἀναφέρω ἓνα παράδειγμα ποὺ ἔζησα. Τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '40 ἤμουν στὰ Γρεβενά. Μετὰ τὴ λῆξι τοῦ φρικτοῦ ἐκείνου πολέμου ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, ὑπὲρ ἐλευθερίας καὶ ἀκεραιότητος τῆς Μακεδονίας μας –ἔτσι τὰ ἔζησα τότε ὡς στρατιωτικὸς ἱερεὺς–, γινόταν γάμος ἐπίσημο οἰκογενείας, τοῦ δημάρχου, καὶ μεταξὺ τῶν καλεσμένων ἦταν ὁ μητροπολίτης Θεόκλητος καὶ ὁ ἄγαμος στρατηγὸς Κωνσταντῖνος Βεντήρης. Στὸ τραπέζι ἀκούονταν διάφορες εὐχές. Σὲ μιὰ στιγμὴ στρέφονται ὅλοι πρὸς τὸν στρατηγὸ καὶ τοῦ λένε: –Καὶ στὰ δικά σου! Ἐκεῖνος σιωπῇ. Τὸ 'πανε μιά, τὸ 'πανε δύο, τὸ 'πανε τρεῖς. Τέλος ἀπαντᾷ: –Γιατί μοῦ λέτε Καὶ στὰ δικά σου; ἐγὼ εἶμαι παντρεμένος. –Παντρεμένος εἶσαι, στρατηγέ μου, καὶ δὲν τὸ ξέρουμε; Καὶ ποία εἶνε ἡ γυναῖκα σου; Σηκώνεται ἐπάνω ὁ στρατηγός, φέρνει τὸ χέρι στὸ γεῖσο χαιρετώντας στρατιωτικὰ καὶ λέει: –Εἶμαι παντρεμένος ἀπὸ δεκαεξί ἐτῶν καὶ ἡ γυναῖκα μου ὀνομάζεται Ἑλλάς! Δάκρυσαν ὅλοι. Αὐτὸς κοιμήθηκε τὸ 1960. Θύμιζε τὸ πνεῦμα ποὺ ἐξέφραζε, ὡς λόγους τοῦ Σωκράτους, ὁ Πλάτων γράφοντας: «Μητρὸς τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμιώτερον ἐστὶν ἡ πατρίς καὶ σεμνότερον καὶ ἁγιώτερον» («Κρίτων» 12). Αὐτὸ τὸ ῥητὸ ἦταν τότε γραμμένο ἐσωτερικὰ στὰ πηλῆκια τῶν ἀξιωματικῶν. Ἐρωτας **πατρίδος** πρέπει νὰ καίη

τὰ στήθη ὄλων μας, ἰδιαίτερος τῶν στρατιωτῶν καὶ ἀξιωματικῶν, καὶ μάλιστα τῆς νεολαίας μας.

Υπάρχουν καὶ ἄλλοι ἔρωτες σὲ μία κλίμακα ἀπὸ χαμηλὰ μέχρι τὰ ὑψηλότερα σκαλοπάτια. Ἐνας ἄλλος ἔρωτας εἶνε ὁ ἔρωτας **τῆς γνώσεως, τῶν γραμμάτων, τῆς ἐπιστήμης**. Παράδειγμα ὁ Ἀρχιμήδης, ποὺ ἔλυνε ἓνα πρόβλημα καί, ἐνῶ τὰ ξίφη τῶν ἐχθρῶν ἐκραδαίνοντο πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, αὐτὸς εἶπε· «*Μή μου τοὺς κύκλους τάραττε*». Παράδειγμα ἀκόμη εἶνε ὁ Θωμᾶς Ἐντισον, ποὺ ἀνακάλυψε μεταξύ ἄλλων καὶ τὴ λάμπα φωτισμοῦ. Λένε ὅτι, καὶ ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ γάμου του, αὐτὸς—κλεισμένος σ' ἓνα ὑπόγειο ἐργαστήριο— ἦταν τόσο ἀπασχολημένος, ὥστε—ἀφάνταστο— λησμόνησε ὅτι ἔχει γάμο, καὶ πῆγαν, τὸν πῆραν ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο καὶ τὸν παντρέψανε!

Ἐρωτας πατρίδος, ἔρωτας γραμμάτων, ἔρωτας ἐπιστήμης, ἔρωτας... Τώρα; Βαδίζουμε πρὸς τὰ ἐπάνω, ψηλά, ψηλά, καὶ φτάνουμε— ποῦ; στὸ «**ἀμόρτε Ντεϊ**» (amore Dei) ποὺ λέει ὁ Δάντης, στὸν **θεῖο ἔρωτα**. Ἐδῶ εἶνε τὸ ὕψος τοῦ ἔρωτος, ὁ ἔρωτας ποὺ ἔψαλαν μεγάλοι ποιηταί, ὁ ἔρωτας ποὺ ψάλλει ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία κάθε φορὰ ποὺ ἀκοῦμε τὴ φράσι «*θεῖω ἔρωτι*». Αὐτὸς πλέον ὁ ἔρωτας εἶνε ὁ **ἔρωτας τοῦ Θεοῦ**.

Κατὰ τὴν πίστι μας ὁ Θεὸς δὲν εἶνε κάτι ἀφηρημένο· εἶνε ἓνα συγκεκριμένο πρόσωπο, ποὺ κατῆλθε ἐκ τῶν ἀψίδων τοῦ οὐρανοῦ ἐδῶ στὴν ταλαίπωρη γῆ, ἔγινε ἄνθρωπος, ἔζησε καὶ περπάτησε ἀνάμεσά μας ἐν ταπεινῶ στήματι. Γι' αὐτὸ τὸ πρόσωπο αὐτό, ποὺ πρέπει πάνω ἀπ' ὅλους καὶ ὅλα ν' ἀγαπήσης ἐὰν εἶσαι Χριστιανός, **εἶνε ὁ Χριστός**· ἐὰν δὲν εἶσαι Χριστιανός, μένει στους ἄλλους ἔρωτες, ποὺ κι αὐτοὶ δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν ἐὰν δὲν συνδέωνται μὲ τὸν ἔρωτα αὐτὸν τοῦ Χριστοῦ· ἔτσι λέει κάπου ὁ Μακρυγιάννης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔρωτα πατρίδος (τὸ κορμί του ἦταν κόσκινο ἀπὸ σφαῖρες)— γιατί; διότι εἶχε πράγματι **ἔρωτα Χριστοῦ**. Ἄν ποῦμε τὸ ὄνομά του— ἄψυχρὸ κόσμη, ἄχ κοινωνία ποὺ κυλιέσαι μέσα σὲ χαμηλοὺς ἔρωτες—, πῶς θὰ αἰσθανθῆς τὸ ὄνομα αὐτό, «*τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα*» (Φλ. 2,9); Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς **ἡ Ἐκκλησία** μας, ἐπειδὴ ζῆ αὐτὸν τὸν ἔρωτα, ὀνομάζει τὸ Χριστὸ **Νυμφίο της**.

Ἐφτασα στὸ θέμα. Εἶδατε τί νοήματα βγαίνουν ἀπὸ τὸ «*Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται...*»; Δὲν λέει «*Ἰδοὺ ὁ Χριστός*»· τὸν ὀνομάζει **Νυμφίον**, καὶ γιὰ νὰ τιμήσῃ τὸν γάμο, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ συστήσῃ τὸν Χριστὸ ὡς τὸν Νυμφίο της. Εἶνε ὁ **Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας**. Καὶ ἂν κοιτάξετε τὰ λειτουργικὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας, θὰ δῆτε ὅτι ὁ Νυμφίος αὐτὸς γράφεται μὲ Νϋ κεφαλαῖο. Οἱ ἄλλοι νυμφιοὶ γράφονται μὲ νϋ μικρό, αὐτὸς μὲ κεφαλαῖο. Ἐχει σημασία αὐτό. Ὅποιονδήποτε νυμφίο καὶ ἂν πῆτε, ὅσο γοητευτικός, ὅσο ὠραῖος, ὅσο σπουδαῖος, ὅσο ταλαντοῦχος, ὅσο καὶ ἂν ἀνέβηκε σὲ ἀξιώματα τοῦ κόσμου τούτου, εἶνε μικρός, πολὺ μικρός, νᾶνος μπροστὰ σ' Ἐκεῖνον, ποὺ εἶνε «*ὁ Νυμφίος ὁ κάλλει ὠραῖος παρά πάντας ἀνθρώπους*» (ἀπόστχ. αἰν. Μ. Τρίτ.). Προκαλεῖ θαυμασμό ὁ Νυμφίος Χριστός. Ἐκπληκτοὶ ἔμεναν οἱ ὄχλοι ποὺ τὸν ἄκουγαν· «*ἐξεπλήσσαντο οἱ ὄχλοι ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ*», λέει τὸ εὐαγγέλιο (Ματθ. 7,28 κ.ά.). «*Οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραὴλ*» (Ματθ. 9,33 κ.ά.), ἔλεγαν βλέποντας τὰ θαύματά του. Ὡς καὶ οἱ ἐχθροὶ του ἀναγκάστηκαν νὰ ὁμολογήσουν· «*Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος*» (Ἰω. 7,46). Ἐκπληκτος κατὰπληκτος μένει ὁ κόσμος ἐμπρὸς στὴν ἀψογη ἀγιότητά του· «*Ἐκάλυψεν οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου, Χριστέ*» (Αβ. 3,3 & καταβ. Ὑπαπ. ὡδ. δ'). Αὐτὸς εἶνε ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας.

* * *

Ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, **ἀγαποῦμε τὸν Χριστό**; Ὁ ἄνθρωπος ἔρωτας ἐπηρεάζει, ἀλλάζει τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ὁ θεῖος ἔρωτας ἀλλοιώνει, ἐξυψώνει, θεοποιεῖ τὸν ἄνθρωπο. Δὲν θὰ μᾶς δικάσῃ ὁ Θεὸς γιατί ἀμαρτάνουμε· τὸ ἀμαρτάνειν εἶνε ἀνθρώπινο· θὰ μᾶς δικάσῃ γιατί δὲν ἀγαποῦμε τὸν Χριστό! Οἱ πατέρες μας, ἐπὶ γενεὲς γενεῶν Τὸν ἀγαποῦσαν· γι' αὐτὸ στὴ χώρα μας βλαστήμια δὲν ἀκουγόταν. Ὁ Πλαστήρας, ποὺ τὸν γνώρισα καὶ προσωπικῶς, ἀγαποῦσε τὸ Χριστό. Στὸ σύνταγμά του δὲν ἐπέτρεπε καμμία βλαστήμια· ῥάπιζε τοὺς βλαστήμους. Ὁ ναύαρχος Κουντουριώτης ἀγαποῦσε τὸ Χριστό· ἐκκλησιὰ εἶνε ἐδῶ, ἔλεγε γιὰ τὸ καράβι του καὶ δὲν ἐπέτρεπε σὲ κανένα νὰ βλαστήμῃ.

Δὲν ἀγαποῦμε τὸν Χριστό. Θυμᾶμαι σ' ἓνα νησάκι, ποὺ βρέθηκα κ' ἐγὼ ὑπὸ δραματικὲς συνθήκες, σὰν ἐξόριστος, μόλις ἀποφοίτησα ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο, ἐκεῖ συνάντησα ἓνα πλούσιο ποὺ εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ εἶχε ἓνα χαριτωμένο ἀγοράκι, τὸ Δημητράκη. Ἄκουσε ποὺ ἐρμήνευα ἐγὼ στὴν ἐκκλησία σὰν θεολόγος τὸ ῥητὸ τοῦ Χριστοῦ— «*Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἅγιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἅγιος*» (Ματθ. 10,37). Αὐτὸς λοιπόν, ὅταν μ' ἄκουσε, χαχάνιζε καὶ χαϊδεύοντας τὸ ἀγοράκι του— ἔχει ἱστορία, ἀλλὰ θὰ σᾶς τὴν πῶ ἄλλη φορὰ τὴν ἱστορία τοῦ Δημητράκη, πῶς τιμωρεῖ ὁ Θεός, πῶς ἀρπάζει τὰ παιδιὰ, γιὰ νὰ μάθῃς ὅτι δὲν ὑπάρχει μόνο τὸ παιδί σου, ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο στὸν κόσμω—, χαϊδεύοντας τὸ παιδί μου εἶπε· «*Ὅσο ἔχω ἐγὼ τὸ νυχάκι τοῦ παιδιοῦ μου, δὲν ἔχω τὸ Χριστό*. Ἄκουτε; Αὐτὸς μὲ ὠμὴ ειλικρίνεια τὸ εἶπε, ἀλλὰ ὄλοι μὲς' στὴν καρδιά αὐτό ἔχουν. Τὸ παιδάκι μας, τὴ γυναῖκα μας, τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ, τὶς ἰδεολογίες μας, τὶς πολιτικὲς πεποιθήσεις μας, ποὺ σβήνουν σὰν πυροτεχνήματα μέσα στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου. Καὶ θὰ μείνῃ μόνο Ἐκεῖνος ποὺ εἶνε «*χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας*» (Ἐβρ. 13,8). Ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα μπορεῖ νὰ σβήσουν, ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας μας θὰ μείνῃ. Μὲ καταλάβετε; Θὰ τιμωρηθοῦμε λοιπόν, γιατί δὲν Τὸν ἀγαπήσαμε, ἀλλ' ἀγαπήσαμε τὰ κίβδηλα, τὰ μικρὰ καὶ ἀσημαντα, ἐνῶ τὸν Χριστό, ποὺ ὑμνοῦν ταξιαρχίες ἀγγέλων καὶ αἰῶνες αἰῶνων, δὲν τὸν ἀγαποῦμε. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὁμως, ποὺ εἶχε ἔρωτα γιὰ τὸ Χριστό, ἔλεγε· «*Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ;*...» (Ῥωμ. 8,35). Ὅπως ἡ γυναῖκα λέει Ποιὸς θὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὸν ἄντρα μου; ἔτσι ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ τὸ Χριστό λέει· Ποιὸς μπορεῖ νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ; οὔτε ζωὴ, οὔτε θάνατος· τίποτα. Κι ἄλλοῦ ὁ Παῦλος λέει· «*Ζῶ οὐκέτι ἐγὼ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός*» (Γαλ. 2,20). Καὶ ὀρίζει αὐστηρά· «*Ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἦτω ἀνάθεμα*» (Α' Κορ. 16,22), ἀνάξιος δηλαδὴ νὰ ζῆ ἐπάνω στὴ γῆ.

Ν' ἀγαπήσουμε τὸν Νυμφίο τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ ἔχω νὰ σᾶς πῶ. Καὶ ἂν τὸν ἀγαπήσουμε παραπάνω ἀπὸ κάθε ἄλλο ἐγκόσμιο, τότε ἥλιος θ' ἀνατεῖλῃ μὲς' στὴν καρδιά μας. Δὲν εἶνε λόγια αὐτά, εἶνε ζωὴ ποὺ ἔζησαν οἱ γιαγιάδες καὶ οἱ πατεράδες μας, οἱ ἀπλοϊκοὶ Κολοκοτρωναῖοι καὶ Πλαστήρες καὶ λοιποὶ ἥρωες τῆς φυλῆς μας, ποὺ εἶχαν βαθειὰ μὲς' στὴν καρδιά τους τὸ Χριστό. Καὶ τότε ῥίγος θὰ μᾶς καταλάβῃ, ὅταν ἀκοῦμε «*Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται...*»· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2721	Μεγάλη Τρίτη βράδυ 7 Ἀπριλίου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---------------------------------------	---

Φοβερὸ κακὸ ἢ ἀμέλεια, σπουδαία ἢ μετάνοια

«Δεινὸν ἢ ῥαθυμία, μεγάλη ἢ μετάνοια» (αἰν. Μ. Τετ.)

Θὰ σὰς κάνω, ἀγαπητοί μου, μία διευκρίνισι. Αὐτὰ ποὺ ἀκοῦμε ἀπόψε, τὰ «γράμματα» ὅπως λέει ὁ λαός, δὲν εἶνε τῆς Μεγάλης Τρίτης· εἶνε τῆς **Μεγάλης Τετάρτης**.

Τὸ φοβερὸ γεγονὸς τῆς Μεγάλης Τετάρτης εἶνε ἡ **προδοσία τοῦ Ἰούδα**. Καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ ἀποδίδει τόση σημασία, ὥστε γι' αὐτὸ κάθε Τετάρτη ἔχει θεσπίσει καὶ νηστεία. Εἶνε σὰν νὰ λέη στοὺς Χριστιανούς· Προσέξτε μὴν προδώσετε κ' ἐσεῖς τὸ Χριστό. Ὅπως ἐπίσης τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ μᾶς δείχνει τοὺς Ἑβραίους καὶ μᾶς λέει· Προσέξτε μὴ σταυρώσετε κ' ἐσεῖς τὸ Χριστό.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ Ἐκκλησία προβάλλει ἀπόψε τὴ μορφή τῆς ἀμαρτωλῆς γυναίκας. **Δύο εἰκόνες** λοιπόν, μία μαύρη, μία ἄσπρη· ἡ μία εἶνε ἥλιος, ἡ ἄλλη εἶνε σκοτάδι. Ἄς δοῦμε πολὺ σύντομα αὐτὲς τὶς δύο εἰκόνες.

* * *

• Ἡ πρώτη εἰκόνα, ὁ **Ἰούδας**. Ὅνομα φρικτό. Σὲ ὅλες τὶς γλώσσες τοῦ κόσμου, ὅποιο λεξικὸ καὶ ἂν ἀνοίξετε, θὰ δῆτε ὅτι **Ἰούδας** εἶνε συνώνυμο τοῦ **κλέφτη**, τοῦ **προδότη**. **Ἦταν** ἄραγε ὁ Ἰούδας τέτοιος ἐξ ἀρχῆς; **Ὁχι**, δὲν γεννήθηκε προδότης· **ἐγίνε**. Πῶς ἐγίνε;

Στὴν ἀρχὴ ὁ Ἰούδας, ἐνῶ ὅλοι σχεδὸν οἱ μαθηταὶ ἦταν ψαρᾶδες τῆς Γαλιλαίας, αὐτὸς ἦταν χωρικός, καλλιεργοῦσε ἓνα χωράφι σὲ κάποιον μικρὸ χωριὸ τῆς Ἰουδαίας. Ζοῦσε ἡσυχὴ οἰκογενειακὴ ζωὴ μέχρι ποὺ πέρασε ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα ὁ **Χριστός**, ἐκεῖνος ποὺ ξεσηκώνει τὶς ψυχές. Πρῶτὴ φορὰ ἄκουγε τέτοια λόγια ὁ Ἰούδας. Εἶδε πράγματα μεγάλα, **πίστεψε καὶ ἐλκύστηκε**· ἐγκατέλειψε γυναῖκα καὶ παιδιά, πατέρα, μητέρα, φίλους, καὶ ἀκολούθησε τὸ Χριστό.

Καὶ ὁ **Χριστὸς ἀγαποῦσε τὸν Ἰούδα**, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους. Καμμία διάκρισι δὲν ἔκανε. Ποτέ δὲν τοῦ μίλησε σκληρά. Τὸν τίμησε μάλιστα μὲ τὸ νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ τὸ ταμεῖο τῆς συνοδείας. Ἦταν τρόπον τινὰ ὑπουργὸς τῶν

οἰκονομικῶν, κρατοῦσε τὰ κλειδιά. Αὐτὸς εἶχε τὰ χρήματα ποὺ χρειάζονταν γιὰ τὶς ἀνάγκες τους. Ὁ Χριστὸς δὲν τοῦ εἶπε ποτέ κακὸ λόγο· ἀκόμα καὶ τὴν ὥρα ποὺ δεχόταν τὸ φίλημα τῆς προδοσίας, εἶπε· Φίλε, «μὲ φίλημα παραδίδεις τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου;» (Λουκ. 22,48).

Δὲν εἶχε λοιπὸν κανένα παράπονο ὁ Ἰούδας, δὲν τὸν ἔθιξε ποτέ ὁ Χριστός. **Πῶς ἐγίνε προδότης;** Μυστήριον, ἀδελφοί μου· μυστήριον, ποὺ μάταια ζητοῦσε νὰ ἐρευνήσῃ ἡ ψυχολογία. **Δύο ἀπόψεις** ὑπάρχουν γι' αὐτό.

✓ **Ἡ μία** εἶνε, ὅτι ὁ Ἰούδας **κλονίστηκε ἀπέναντι στὸ Χριστό**. Εἶχε μία ἐσφαλμένη ἰδέα. Θὰ ξέρετε, ὅτι τὰ χρόνια ἐκεῖνα ἡ **Ἰουδαία ἦταν ὑποδουλωμένη** στοὺς Ῥωμαίους. Καὶ ὅπως οἱ σκλάβοι λαχταροῦν πότε νὰ ἐλευθερωθοῦν, ἔτσι κι αὐτός. Εἶχε πιστέψει, ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ γίνῃ ὁ ἐλευθερωτὴς ποὺ θὰ συντρίψῃ τοὺς κατακτητὰς καὶ θ' ἀναστήσῃ τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ. Ἐβλεπε στὸ Χριστό μία πολιτικὴ, ὄχι θρησκευτικὴ ἀποστολή. Ὁ Χριστὸς ὅμως εἶνε ὁ λυτρωτὴς τῶν ψυχῶν, ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, εἶνε λυτρωτὴς ἀπὸ τὴν ἀμαρτία καὶ τὴν πλάνη, ὄχι ἀπὸ ἐθνικὲς καὶ πολιτικὲς καταστάσεις. Ἐνῶ λοιπὸν ἀνέβαιναν στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ αὐτὸς φανταζόταν ὅτι ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα θὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ ὄνειρα αὐτά, ξαφνικὰ τί τοὺς λέει ὁ Ἰησοῦς· –Ἐγὼ θὰ σταυρωθῶ. –Θὰ σταυρωθῆς; ὦ, ἐγὼ σὲ περιμένα ἔνδοξο βασιλιά, ἀνώτερο τοῦ Δαυὶδ καὶ τοῦ Σολομῶντος, κ' ἐσὺ μᾶς λὲς θὰ σταυρωθῆς; Βασιλιάς καὶ σταυρὸς συμφωνοῦν; τί πράγματα εἶν' αὐτά;... Αὐτά, λένε, ἦταν τὸ ῥῆγμα, ποὺ συνέβη μέσα του, γιατί διαψεύδονταν οἱ ἀπατηλὲς ἐλπίδες ποὺ εἶχε στηρίξει στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

✓ Ἡ ἄλλη ἀποψις, κατὰ τὴν ἐξήγησι τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, εἶνε, ὅτι ὁ Ἰούδας **εἶχε μέσα του ἓνα κρυμμένο πάθος**, κάποια ἀχίλλειο πτέρνα, μιὰ ἀδυναμία· εἶχε **φιλαργυρία**. Μάταια ὁ Χριστὸς προ-

σπάθησε να τον ἀπαλλάξη ἀπὸ τὸ πάθος αὐτό. Ὁ ἔρωτας τῶν χρημάτων εἶνε μεγάλος πειρασμός. Καὶ οἱ δύο παγκόσμιοι πόλεμοι καὶ ὁ τρίτος ποὺ θὰ ἔρθῃ, αἰτία ἔχουν τὸν ἔρωτα τῶν χρημάτων, τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα. Πρέπει ὅλοι νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ μέσα μας καὶ νὰ φοβηθοῦμε τὸν πειρασμὸ αὐτόν. Βαθὺ τὸ **μυστήριον τοῦ Ἰούδα**: πῶς αὐτός, ὁ μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἐγκατέλειψε τὰ πάντα, πιάστηκε κατόπιν στὰ φοβερὰ δίχτυα τῆς φιλαργυρίας, ἀγάπησε τὰ χρήματα; καὶ ἔβγαλε μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά του τὸ Χριστὸ καὶ ἔβαλε τὸν χρυσό; Αὐτὸ ἦταν ποὺ τὸν ὤθησε στὴν προδοσία· ἔκλεισε συμφωνία μὲ τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἔγινε προδότης τοῦ Χριστοῦ. Τί ἄβυσσος διαθορᾶς καὶ κακίας!

Μερικοὶ ψευδοθεολόγοι τῆς Δύσεως, ἰδίως Γερμανοί, προτείνουν μὲ τὸν πάπα νὰ σβήσουμε ἀπὸ τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας ὅ, τι επικρίσεις λέγονται γιὰ τὸν Ἰούδα καὶ τὴν Ἰουδαϊκὴ φυλὴ. Ἄλλοι πάλι, φανατικοί, λένε, ὅτι πρέπει νὰ δοῦμε τὸν Ἰούδα ὡς πολιτικὸ πρόσωπο ποὺ ζητοῦσε τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδας του. Καὶ ἄλλοι ἀκόμα, σ' ἕνα μέρος τῆς Ῥωσίας πρὸ ἐτῶν τὸν θεώρησαν μεγάλο ἐθνικὸ ἥρωα καὶ τοῦ ἔστησαν καὶ ἄγαλμα.

Ἄλλ' ὄχι. **Ὁ ἴδιος ὁ Ἰούδας ἀντιλήφθηκε τὸ χάος**, τὴν ἄβυσσο ποὺ κατρακύλησε, καὶ εἶπε· «*Ἥμαρτον παραδοὺς αἷμα ἀθῶον*» (Ματθ. 27,4).

Ὁ Χριστός, ποὺ δὲν εἶπε λέξι ἐναντίον του, σὲ κάποια στιγμή, γιὰ νὰ τὸν φέρῃ σὲ συναίσθησι, εἶπε ἕνα μεγάλο λόγο (τὸν ὁποῖο ἐπανάλαβε κατὰ κάποιο τρόπο ὁ λόρδος Βύρων). Ὁ Ἰούδας ἀπέτυχε στὴ ζωὴ του. Καὶ ὁ Χριστὸς εἶπε· **«Καλύτερα γι' αὐτὸν ἦταν νὰ μὴν εἶχε γεννηθῆ»** στὸν κόσμον (Ματθ. 26,24). Καὶ ἡ κρίσις αὐτὴ εἶνε ἡ δικαία κρίσις γιὰ τὸν Ἰούδα.

Πῶς τὸ ἔπαθε; Δὲν πρόσεξε τὸν ἑαυτό του στὰ πρῶτα κινήματα τῆς φιλαργυρίας. Τὸν πολέμησε ὁ σατανᾶς ὅπως προσπάθησε ν' ἀνατρέψῃ καὶ τὸ Χριστὸ μὲ τοὺς πειρασμούς. Ἄλλὰ ὁ Χριστὸς εἶπε· «*Ὑπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ*» (Ματθ. 4,10). Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ πῆ κι ὁ Ἰούδας. Αὐτὸ πρέπει νὰ λέμε ὅλοι μας. Γιατὶ **ὅλοι ἔχουμε πειρασμούς**. Καὶ ὅσο πιὸ ψηλὰ ἀνεβαίνεις, τόσο καὶ οἱ πειρασμοὶ εἶνε μεγαλύτεροι. Πρέπει νὰ πολεμᾶς, νὰ βιάζῃς τὸν ἑαυτό σου.

• Ἐπese ὁ Ἰούδας· αὐτὴ εἶνε ἡ μαύρη εἰκόνα. Ὑπάρχει ὁμως καὶ ἡ λευκὴ, ἡ φωτεινὴ. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία ἀπόψε, ἐνῶ πάνω στὴν ἀγχόνη τοῦ Ἰούδα γράφει «*Δεινὸν ἢ ῥαθυμία*», στὴν ἄλλη πλευρὰ γράφει· «*Μεγάλῃ ἢ μετάνοια*» (αἰν. Μ. Τετ.). **Ἡ ἄλλη μορφή**, ἡ ἄλλη εἰκόνα, εἶνε ἡ μετανοημένη ἁμαρτωλὴ γυναίκα. Ποιὰ εἶνε αὐτή; Δὲν εἶνε οὔτε ἡ Κασσιανὴ ποὺ ἔγραψε τὸ τροπάριον «*Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνή...*» ποὺ ἀκούμε ἀπόψε, οὔτε ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ποὺ

λένε κάποιοι, οὔτε ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου. Ἄλλὰ ποιὰ εἶνε; Σὰς βάζω κανόνα, γιατί ξέρω ὅτι δὲν διαβάζετε. Ὅταν πᾶτε στὸ σπίτι, ἀνοίξτε τὸ Κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον στὸ 7ο κεφάλαιο, στίχους 36-50· ἐκεῖ περιγράφει τὴν ἁμαρτωλὴ γυναίκα. Ἦταν γυναίκα κοινὴ, μιὰ πόρνη· δὲν τὸ λέω ἐγώ, ἔτσι τὴ λένε ἀπόψε οἱ ὕμνοι ποὺ ἀκούμε. Νὰ τὴν κατηγορήσουμε; Ὅχι. Δὲν τὴν κατηγοροῦσε ὁ Χριστός, τί εἶμαι ἐγώ νὰ τὴν κατηγορήσω; Ὅχι, εἶνε ἀξιολύπητο πρόσωπο. Φταίει ἡ ἄτιμη κοινωνία. Ἄλλ' ὅπως ἐπάνω στὴν κοπριά τῆς κοινωνίας φυτρώνουν λουλούδια, ἔτσι φύτρωσε καὶ αὐτή.

Ἄμαρτωλὴ ἦταν, ἀλλὰ μέσα της ὑπῆρχε κάτι πολὺτιμο. Μυστήριον, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Μυστήριον ὁ Ἰούδας, μυστήριον καὶ ἡ πόρνη. Διότι μέσ' στὴν καρδιά τῆς πόρνης ὑπῆρχε σπίθα. Ὡς ἱεροκῆρυκας βρέθηκα στὰ βουνὰ τῆς Πίνδου καὶ ὁ τσοπάνος μου λέει· —Θ' ἀνάψω φωτιά. —Σπίρτα δὲν ἔχουμε, λέω. Ἐκεῖνος σκάλισε τὴ στάχτη, βρῆκε μιὰ σπίθα καὶ ἄναψε φωτιά. Ἔτσι καὶ ὁ Χριστός· μέσα στὴ στάχτη τῆς ψυχῆς της βρῆκε τὴ σπίθα καὶ ἄναψε τὴ **φωτιὰ τῆς μετανοίας**, μιὰ ἀπέραντη ἀγάπη. Καὶ βλέπεις αὐτὴ τὴ γυναίκα νὰ πλησιάσῃ τὸ Χριστό, νὰ κλαίῃ γοερά, νὰ πλένη τὰ πόδια του μὲ δάκρυα καὶ μύρα, νὰ λύνῃ τὰ μαλλιά της, νὰ τὰ κάνῃ πετσέττα καὶ νὰ σκουπίσῃ τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ μας. Αὐτὴ εἶνε ἡ σκηνὴ τῆς ἁμαρτωλῆς γυναίκας. Καὶ ὁ Χριστὸς τὴ συγχώρησε. Μὴν τὴν ἐνοχλεῖτε, λέει. Τὴν δέχτηκε· ἔγινε ὑπερασπιστὴς της, ὁ μεγάλος προστάτης, ὁ πατέρας της, ὁ ἀδελφός της, καὶ λέει· «*Ἀφέωνται αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί, ὅτι ἠγάπησε πολὺ*» (Λουκ. 7,47).

Ταῦτα, ἀγαπητοί μου. **Δύο τὰ διδάγματα.**

• Ἀπὸ τὸν Ἰούδα· «*Δεινὸν ἢ ῥαθυμία*». Εἶνε κανεὶς ἐδῶ ποὺ φαίνεται δίκαιος, ποὺ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ἅγιο; Ὅσο κι ἂν προσδεύσῃς στὴν ἀρετὴ, καὶ ἂν ἀκόμα γίνῃς Πέτρος, Παῦλος, ἄγγελος, **νὰ φοβᾶσαι ὅτι μπορεῖ νὰ πέσης**. Καὶ ἂν πέσης ὁμως, μὴ μείνης στὴν πτώσι, φρόντισε, ἀγωνίσου νὰ σωθῆς.

• Καὶ τὸ δίδαγμα ἀπὸ τὴ μετανοημένη ἁμαρτωλὴ· «*Μεγάλῃ ἢ μετάνοια*». Ὅσο κι ἂν ἀμάρτησες, **μὴν ἀπελπισθῆς**. Καὶ ἂν τ' ἀμαρτήματά σου εἶνε ἕνας Ὀλυμπος ἀπὸ ἀναμμένα κάρβουνα, ρίξ' τα στὴ θάλασσα. Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἀπέραντος ὠκεανὸς τοῦ ἐλέους. Θὰ σβήσουν. Μὴν ἀπελπίζεσαι.

Εὐχομαι, τίς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες, ἐὰν θέλετε νὰ ἐορτάσουμε Πάσχα χριστιανικὸ, ὄχι εἰδωλολατρικὸ, **νὰ μετανοήσουμε** ὅλοι κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς μετανοημένης ἁμαρτωλῆς.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2722	Μεγάλῃ Τετάρτῃ 8 Ἀπριλίου 2026 βράδῃ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτῃς
--	---	---

«Λύσσα φιλαργυρίας»

«Ἡ γὰρ λύσσα τῆς φιλαργυρίας κατὰ τοῦ ἰδίου Δεσπότητος μαίνεσθαι ἐποίησεν αὐτόν» (β' ἀπ. αἴν. Μ. Πέμπ.)

Τὰ σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου, ἀδελφοί μου, εἶνε **τὸ θεῖο δράμα**, τὸ δράμα τῶν δραμάτων, ποῦ θὰ συγκλονίζη τοὺς αἰῶνες. Ὅσο κανεῖς τὸ μελετᾶ, τόσο περισσότερο συγκινεῖται.

Ὅπως σὲ κάθε δράμα ὑπάρχει ἓνα πρόσωπο ποῦ πρωταγωνιστεῖ, ἔτσι ἐδῶ τὸ **κεντρικὸ πρόσωπο** εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ γύρω του κινουῦνται τὰ ἄλλα πρόσωπα, ἄλλα **συμπαθῶς** (μαθηταί, μυροφόρες κ.ἄ.), ἄλλα **ἐχθρικῶς** (ἀρχιερεῖς, ψευδομάρτυρες κ.ἄ.). Ἀπὸ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς ὅμως, ἂν ὑπάρχη ἓνας ποῦ προκαλεῖ τὴ μεγαλύτερη θλίψι καὶ ἀποστροφή, αὐτὸς εἶνε ὁ Ἰούδας, ὁ μαθητῆς ποῦ ἐπρόδωσε τὸν Διδάσκαλό του.

Ἔτοιμοι εἴμαστε βέβαια νὰ κατηγορήσουμε τὸν Ἰούδα, τοὺς φαρισαίους καὶ τοὺς ἄλλους ἐχθροὺς τοῦ Κυρίου. Ἀλλ' ἐὰν ἐξετάσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας πρὸ βαθείας, δὲν ἀποκλείεται νὰ βροῦμε κ' ἐδῶ ἴχνη ἀδυναμιῶν (προδοσίας, φαρισαϊσμοῦ κ.λπ.), ποῦ μποροῦν ν' ἀναπτυχθοῦν καὶ νὰ προκαλέσουν τὸν ψυχικό μας θάνατο. Γι' αὐτὸ, συγκρατημένα, ἐν ταπεινώσει καὶ μὲ αὐτοεξέταση, ἄς ἀκούσουμε **τὰ περὶ τοῦ Ἰούδα** ἐρευνώντας καὶ τοὺς ἑαυτοὺς μας.

* * *

Ὁ Ἰούδας **δὲν ἔπρεπε νὰ προδώσῃ τὸ Χριστό**. Ἔζησε σ' ἓνα περιβάλλον ἰδανικό, ἀγιότητος. Δὲν πῆρε ἀπὸ ἐκεῖ μαθήματα κακίας. Ἔζησε σ' ἓνα κύκλο, τοῦ ὁποίου ὁδηγὸς ἦταν ὁ Χριστός, ὁ μόνος ποῦ ἀξίζει νὰ ὀνομάζεται ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ καθηγητῆς. Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ μας ἄκουσε ἀγία διδασκαλία· ὅτι ἡ φιλία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ φιλία τῶν χρημάτων δὲν συμβιβάζονται («οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ»)· ὅτι πρέπει νὰ ἔχουμε τὴν ἐμπιστοσύνη μας στὴν θεία πρόνοια ποῦ τρέφει «τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ» (Ματθ. 6,24,26). Ἄκουσε πολλά. Καὶ ὄχι μόνον ἄκουσε, ἀλλὰ καὶ εἶδε ὑπόδειγμα ἀρετῆς ἀπαράμιλλο, ἄφθαστο. Χρήματα ὁ Χριστὸς δὲν ἔπιασε στὰ χέρια του· τὸ χρήμα ἔχει κάτι τὸ μολυσματικό. Εἶδε ἀκόμα ὅτι

δὲν εἶχε στέγη, σπῖτι νὰ μείνῃ. Ὅταν κάποτε τὸν ρώτησαν ποῦ μένει, ἀπήντησε· Οἱ ἀλεπουῶδες ἔχουν φωλιές «καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ» τόπους νὰ μείνουν, «ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» δὲν «ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει» (ἐ.ἄ. 8,20). Ἀκτῆμων καὶ ἄστεγος ἦταν ὁ Κύριός μας.

Μέσα σ' ἓνα τέτοιο περιβάλλον θὰ ἔπρεπε ὁ Ἰούδας νὰ λάβῃ καλὰ μαθήματα. Ἀλλὰ δυστυχῶς συμβαίνει συχνά, ἀγαπητοί μου, νὰ μὴν ἐκτιμοῦμε τὴν ἀξία τοῦ περιβάλλοντος· αὐτὸ συνέβη καὶ στὸν Ἰούδα. Μπορεῖ κανεῖς νὰ ζήση στὸ καλύτερο οἰκογενειακὸ περιβάλλον, νὰ ἔχη γονεῖς εὐσεβεῖς, καὶ ὅμως νὰ ἐκτραπῇ. Καὶ ἀντιθέτως πάλι, μπορεῖ νὰ ζήση στὸ ἀθλιώτερο κοινωνικὸ περιβάλλον, ὅπως ἦταν τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα, καὶ ὅμως ἐκεῖ νὰ ζήση ζωὴ ἐνάρετη, ὅπως ὁ Λῳτ. Ἔνας συγγραφέας τώρα τελευταῖα ἔγραψε· Ζητᾶτε τὴν παρθενία; μπορεῖ νὰ τὴ βρῆτε ὄχι μόνον στὸ Ἅγιο Ὄρος ἀλλὰ καὶ μέσα στὸ ἀμαρτωλὸ Παρίσι. Δὲν ἐξαρτᾶται τόσο ἀπὸ τὸν τόπο ὅσο ἀπὸ τὸν τρόπο ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Γεννᾶται τὸ ἐρώτημα· **ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία ποῦ ὁ Ἰούδας πρόδωσε** τὸ Χριστό; Τὸ θέμα εἶνε σκοτεινὸ, δύσκολο νὰ ἐξηγηθῇ· ἐδῶ ἔγκειται τὸ λεγόμενον **πρόβλημα τοῦ Ἰούδα**.

Μερικοί, ἰδίως ὀπαδοὶ τοῦ Μαρξ ποῦ ἐξετάζουν κοινωνικῶς τὰ πράγματα, λένε ὅτι ὁ Ἰούδας ἦταν σοῦπερ ἐθνικιστής. Ἀγαποῦσε τὸ ἔθνος του. Φανταζόταν καὶ ἠλπίζε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς, μὲ τὴ δύναμι ποῦ εἶχε δεῖξει, θὰ γκρέμιζε τοὺς Ῥωμαίους κατακτητῆς, θ' ἀπελευθέρωνε τὴν Ἱερουσαλήμ, θὰ ὕψωνε στὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος τὴ σημαία τοῦ Ἰσραὴλ, θὰ λύτρωνε τὸ λαὸ καὶ θὰ ἔστηνε ἓνα θρόνο μεγαλύτερο καὶ ἐνδοξότερο ἀπὸ τοῦ Δαυῖδ καὶ τοῦ Σολομῶντος. Μὲ τέτοια ὄνειρα ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ συλλάβῃ τὰ βάθη τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ. Κι ὅταν εἶδε, ὅτι ὁ Διδάσκαλός του ἔτοιμαζόταν ὄχι γιὰ θρόνο ἀλλὰ γιὰ σταυρό, πικράθηκε καὶ πάνω στὴν ἀπελπισία του ἀντέδρασε προδίδοντάς τον. Ἔτσι ψυχολογοῦν αὐ-

τοί. Μάλιστα, τὸ πρῶτο ἔτος ποὺ ἐπικράτησαν στὴ Ῥωσία (1917), ἐπειδὴ αὐτοὶ διαπνέονταν ἀπὸ μῖσος ἐνῶ ὁ Χριστὸς δίδασκε ἀγάπη, πραότητα, ὑπομονή (ἐκεῖνα δηλαδὴ ποὺ αὐτοὶ θεωροῦσαν ὡς «τὸ ὄπιον τοῦ λαοῦ»), στὴν Ῥίγα τῆς ῥωσικῆς Λετονίας ἔστησαν καὶ ἄγαλμα τοῦ Ἰούδα, ὡς εὐεργέτου τῆς ἀνθρωπότητας. Αὐτὴ εἶνε ἡ ὑλιστικὴ θεώρησις.

Ποιά ὅμως εἶνε τὰ βαθύτερα αἷτια τῆς προδοσίας τοῦ Ἰούδα; Ἀφήνοντας τὶς μαρξιστικὲς ἀπόψεις, ἐμεῖς προτιμοῦμε τὴν ἀπλανῆ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία βεβαιώνει, ὅτι τὸ βαθύτερο αἷτιο δὲν ἦταν τὸ περιβάλλον· ἦταν ὁ ἑαυτὸς του, ἡ διεφθαρμένη φύσις του. Ὁ Ἰούδας **ἔρρεπε πρὸς τὴν φιλαργυρία**· καὶ μολονότι ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ τοῦ μετριάσῃ τὸ πάθος τοῦ ἀνέθεσε τὸ «γλωσσόκομον», τὸ κοινὸ ταμεῖο τῆς ομάδος των, αὐτὸς δὲν πρόσεξε, δὲν σεβάστηκε τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Διδασκάλου του οὔτε τοὺς ἀδελφούς του· σιγὰ - σιγὰ ἄρχισε νὰ κλέβῃ ἀπὸ τὰ κοινὰ χρήματα καὶ νὰ δημιουργῇ δικό του ταμεῖο. Ἦταν κλέφτης, τὸ βεβαιώνει ὁ ἀψευδὴς λόγος τῆς Γραφῆς· «κλέπτῃς ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν» (Ἰω. 12,6).

Ὁ καρδιογνώστης Κύριος ποτέ δὲν τὸν διαπόμπευσε, οὔτε τὸν προσέβαλε. Ὅταν μετὰ τὸ θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν πεντακισχιλίων περίσσεψαν δώδεκα κοφίνια μὲ ψωμιά, ἔδωσε καὶ σ' αὐτὸν ἓνα κοφίνι. Ὅταν μετὰ τὸν Μυστικὸ Δεῖπνο ὁ Ἰησοῦς φόρεσε τὸ λέντιον, τὴν ποδιά, καὶ ἔπλυνε τὰ πόδια τῶν μαθητῶν, ἔπλυνε καὶ τοῦ Ἰούδα τὰ πόδια. Κι ὅταν τέλος στὴ Γεθσημανῆ ὁ Ἰούδας ἤρθε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ προδοτικὸ φίλημα, ὁ Κύριός μας δὲν τοῦ εἶπε κανένα πικρὸ λόγο, ἀλλὰ φιλικά· «Ἔταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει» (Ματθ. 26,50). Ἐκ μέρους λοιπὸν τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἰούδας δὲν εἶχε καμμία ἀφορμὴ γιὰ παράπονο· μοναδικὴ αἷτια τῆς προδοσίας μένει τὸ πάθος του, **ἡ φιλαργυρία**.

Στόχο ὁ Ἰούδας εἶχε τὰ ἀργύρια. Πίστευε δὲ μάλλον ὅτι, ἀφοῦ ὁ ἴδιος κερδίσει τὰ χρήματα ποὺ θέλει, ὁ Ἰησοῦς θὰ βρῇ πάλι, ὅπως καὶ ἄλλοτε, τρόπο νὰ διαφύγῃ τὸ θάνατο. Ὅταν ὅμως κατόπιν εἶδε ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν διέφυγε τὴν καταδίκη ἀλλὰ ὀδεύει πλέον στὴν θυσία, τότε αἰσθάνθηκε βαθύτατες τύψεις συνειδήσεως, ἐπέστρεψε τὰ τριάκοντα ἀργύρια καὶ εἶπε· «Ἥμαρτον παραδοὺς αἷμα ἀθῶον» (ἔ.ἀ. 27,4). Μετανόησε ὁ Ἰούδας, μετανόησε καὶ ὁ Πέτρος· διαφέρει ὅμως ἡ μετάνοια τοῦ Πέτρου ἀπὸ τοῦ Ἰούδα. Ὁ Πέτρος μετανόησε εἰλικρινά, βγήκε ἔξω καὶ «ἔκλαυσε πικρῶς» (ἔ.ἀ. 26,75). Ὁ Ἰούδας δὲν εἶχε μετάνοια εἰλικρινῆ, διότι πιάστηκε στὰ δίχτυα ἑνὸς ἄλλου πειρασμοῦ· ἔπεσε σὲ **ἀπόγνωσι**, ποὺ εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἀπ' ὅλους τοὺς πειρασμούς, παγιδεύτηκε στὴν ἐμμονὴ ὅτι δὲν ὑπάρχει γι' αὐτὸν σωτηρία. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ὅμως λέει ὅτι, ἐὰν ὁ Ἰούδας τὴν τελευταία στιγμὴ μετανόη-

σε εἰλικρινά, πήγαινε κάτω ἀπὸ τὸ σταυρὸ λίγα λεπτὰ προτοῦ νὰ ἐκπνεύσῃ ὁ Κύριος καὶ ζητοῦσε συγγνώμη, ὁ Χριστὸς θὰ τὸν συγχωροῦσε· γιατί ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ εἶνε ὡκεανὸς ἀπέραντος.

Τὸ πάθος τοῦ Ἰούδα ἦταν ἡ **φιλαργυρία**· καὶ ἀνήκει στὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα. Ὁ σοφὸς καθηγητὴς μας Ἀνδρουῦτσος μᾶς ἔθεσε μιὰ μέρα τὸ ἐρώτημα· **Ποιὸς μετανοεῖ εὐκολώτερα, ὁ ὑπερήφανος ἢ ὁ φιλάργυρος;** Οἱ φοιτητὰ διχαστήκαμε. Ἀφοῦ μᾶς ἄκουσε ὅλους, εἶπε· Εὐκολώτερα μετανοεῖ ὁ ὑπερήφανος· διότι, ἅμα τοῦ συμβοῦν 3-4 «πατατράκ», ταπεινώνεται καὶ λέει «*Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1,2)· ἐνῶ ὁ φιλάργυρος πεθαίνει κι ἀκόμη χαϊδεύει τὰ χρήματά του. Γι' αὐτὸ ἀπόψε ἓνα τροπάριο ὁμιλεῖ γιὰ «*λύσσαν φιλαργυρίας*» (β' ἀπόστ. αἰν. Μ. Τετ.). Κάποιος ἔπαθε ἔμφραγμα καὶ ἔσπευδε νὰ πάῃ στὸ σπίτι, γιὰ ν' ἀνοίξῃ ἓνα κιβώτιο καὶ νὰ χαϊδέψῃ τὰ χρήματα ποὺ εἶχε μέσα· καὶ χαϊδεύοντάς τα ξεψύχησε. «*Ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἠτοίμασας τίνι ἔσται;*» (Λουκ. 12,20)· ἄλλοι θὰ φᾶνε τὸν πλοῦτο ποὺ συνέλεξε.

Φοβερὴ ἀσθένεια ἡ φιλαργυρία. **Ἐπάρχει φάρμακο;** Ἀσφαλῶς. Ὁ Χριστὸς χορηγεῖ, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ περιφρονοῦμε. Τὸ φάρμακο εἶνε ἡ **ἐλεημοσύνη**. Καὶ βέβαια ὄχι ψίχουλα· ἐννοοῦμε φάρμακο σὲ δόσι ἰσχυρὴ. Ἰδοῦ· «*Πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δός πτωχοῖς*» (Ματθ. 19,21). Θὰ τὸ δεχθοῦμε; ἢ μένουμε ἀναίσθητοι; Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα ὁμιλεῖ τόσο αὐστηρὰ γιὰ τὸν Ἰούδα· «*ὁ δοῦλος καὶ δόλιος, ὁ μαθητὴς καὶ ἐπίβουλος, ὁ φίλος καὶ διάβολος*» (δ' τροπ. αἰν. Μ. Τετ.).

Ἐπικίνδυνο πάθος ἡ φιλαργυρία. Καὶ ποῦ ὀδηγεῖ; Ὁ Ἰούδας κατέληξε σὲ μιὰ **ἀγχόνη!** «*Βλέπε, χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνῃ χρησάμενον*» (τροπάρ.). Πρόσεξε, σὺ ποῦ ἀγαπᾶς τὸ χρῆμα. Ἦς προσέξουν πρὸ παντὸς οἱ γέροντες, γιατί ἡ φιλαργυρία εἶνε **πάθος τῶν γερόντων**. Οἱ νέοι ἔχουν ἄλλο πάθος· ἀλλὰ οἱ γέροντες, ὅταν πλησιάζῃ τὸ τέλος, νομίζουν ὅτι ἀσφάλειά τους εἶνε τὸ χρῆμα. Στατιστικὲς στὴν Ἀμερικὴ, χώρα τοῦ πλοῦτου, δείχνουν, ὅτι αὐτοὶ ποὺ αὐτοκτονοῦν δὲν εἶνε τὰ φτωχαδάκια, εἶνε οἱ ἑκατομμυριοῦχοι· ἀηδιασμένοι ἀπὸ τὴ ζωὴ θέτουν τέρμα· **ἀγάπησαν ἀντὶ τοῦ Χριστοῦ τὸν χρυσό**.

Αὐτὰ τὰ λέμε γιὰ ὅλους. Γιατὶ εἶπαμε, καθένας μας ἔχει μέσα του ἓνα μικρὸ Ἰούδα καὶ πρέπει νὰ προσέξουμε πολὺ. Διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου νὰ μιμηθοῦμε τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνος ἀπέθανε πένης ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, κ' ἐμεῖς νὰ πεθάνουμε μὲ ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερα πλοῦτη. Ὅσο γιὰ τὰ παιδιὰ ἐκείνων ποὺ ἐλεοοῦν, ἔχει ὁ Θεός, δὲν τ' ἀφήνει ἀπροστάτευτα· ἐνῶ τῶν φιλαργύρων δὲν ἔχουν προκοπὴ.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2723

Μεγάλῃ Πέμπτῃ βράδῃ
9 Ἀπριλίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ Εὐαγγέλιο

Βρισκόμαστε, ἀγαπητοί μου, στὸ μέσον τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Ἑβδομάδος. Ἀπόψε στὴν ἐκκλησία μας ὠρίστηκε νὰ γίνηται ἡ ἀκολουθία τῶν ἀχράντων παθῶν τοῦ Κυρίου. Καρδιά τῆς ἀκολουθίας εἶνε **12 ἐκλεκτὲς βιβλικὲς περικοπές**. Αὐτές, καθὼς οἱ ἄφθαστοι κατανυκτικοὶ ὕμνοι συνοδεύουν μελωδικῶς τὰ σωτήρια γεγονότα τῆς θυσίας τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, παρεμβάλλονται στὰ κατάλληλα σημεῖα καὶ ζωντανεύουν μὲ τὴ θεόπνευστη ἐξιστόρησί τους τὶς συγκλονιστικὲς στιγμὲς τοῦ θείου δράματος ποὺ ἐκτυλίσσεται ἐνώπιόν μας. Ὁ λαός μας συνήθισε νὰ ὀνομάζῃ τὴν ἀποψινὴ ἀκολουθία **«Τὰ Δώδεκα Εὐαγγέλια»**. Ἐπειδὴ ὅμως πολλοί, ἀκόμα καὶ μορφωμένοι, ἔχουν παρεξηγήσει αὐτὸ τὸν τίτλο, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, χωρὶς νὰ θέλω νὰ σᾶς κουράσω, νὰ πῶ ἐπ' αὐτοῦ λίγες λέξεις.

Τί εἶνε *εὐαγγέλιο* (μὲ μικρὸ ἔψιλον); **τί σημαίνει εὐαγγέλιο**; Εἶνε λέξι τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ σημαίνει «καλὴ εἶδῃσις». Καλὲς εἰδήσεις βέβαια θεωροῦνται πολλές· θὰ μπορούσα τώρα νὰ σᾶς μετρήσω καμμιά ἑκατοστὴ τέτοιες καλὲς εἰδήσεις. Ἄλλ' αὐτὲς κατὰ τὸ πλεῖστον ἀναφέρονται σὲ πράγματα δευτερεύοντα, σχετικῶς μικρὰ καὶ ἀσήμαντα, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα μία εἶνε ἡ μεγάλη καλὴ εἶδῃσις, ποὺ ὅμως δὲν τὴν προσέχουμε δυστυχῶς. Ἡ δὲ μεγάλη εἶδῃσις, ἡ κορυφαία εἶδῃσις, εἶνε – ποιά· ὅτι ἀπὸ τὸν οὐρανὸ **κατήλθε ἐδῶ στὴ γῆ ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Σωτήρας τῆς ἀνθρωπότητος**. Αὐτὴ εἶνε ἡ μεγάλη εἶδῃσις· καὶ αὐτὴν εὐαγγελίστηκαν, δίνοντας καὶ τὴ ζωὴ τους γι' αὐτήν, οἱ δώδεκα ἀπόστολοι ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος καὶ ἄλλοι.

Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς, ὅσοι ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος ἀπόστολοι ὀνομάζονται ἐπὶ πλέον καὶ **εὐαγγελισταί**, αὐτοὶ μετὰ τὸν προφορικὸ λόγον τους ἀξιώθηκαν ν' ἀφήσουν καὶ γραπτῶς

ἐκεῖνο ποὺ κήρυξαν στὸν κόσμον. Ἔτσι ἔμειναν σ' ἐμᾶς **4 γνήσια θεόπνευστα Εὐαγγέλια**, ποὺ εἶνε τὰ ἑξῆς. Πρῶτο τὸ Κατὰ Ματθαῖον, ἔπειτα τὸ Κατὰ Λουκᾶν, ἔπειτα τὸ Κατὰ Μάρκον, καὶ τέλος –τὸ πιὸ ὑπέροχο– τὸ Κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιο. Μερικὲς φορὲς λέμε περιληπτικὰ **Εὐαγγέλιο** (μὲ κεφαλαῖο ἔψιλον) καὶ ὀλόκληρη τὴν Καινὴ Διαθήκη· καὶ τότε μὲ μία λέξι ἐννοοῦνται καὶ τὰ τέσσερα εὐαγγέλια καὶ ὅλο τὸ κήρυγμα τῶν ἁγίων ἀποστόλων, τοῦ ἀποστόλου Παύλου καὶ τῶν ἄλλων.

Ὁ σκοπὸς ποὺ γράφτηκε ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὸ Εὐαγγέλιο, εἶνε, νὰ τὸ μελετοῦν οἱ Χριστιανοὶ καὶ νὰ ρυθμίζουσαν μ' αὐτὸ τὴ ζωὴ τους· ὅ,τι διαβάζουμε, νὰ τὸ ἐφαρμόζουμε, νὰ τὸ πράττουσαν. Βλέποντας ἐκεῖ τὸ ὑπόδειγμα τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου καὶ τῶν μαθητῶν του, νὰ τὸ μιμούμεθα κ' ἐμεῖς. Ἔτσι λέει σὲ μία ἐπιστολὴ του ὁ ἀπόστολος Παῦλος· *«Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καὶ γὰρ Χριστοῦ»* (Α' Κορ. 11,1).

Ἔχουμε λοιπὸν *εὐαγγέλιο* (μὲ μικρὸ ἔψιλον), ποὺ σημαίνει καλὴ εἶδῃσις. Ἔχουμε καὶ **Εὐαγγέλιο** (μὲ κεφαλαῖο ἔψιλον), δηλαδὴ τὸ θεόπνευστο ἅγιο βιβλίον, ποὺ βρίσκεται χρυσοδεμένο πάνω στὴν ἁγία τράπεζα.

Ἀπόψε ὅμως ἀκοῦμε, ὅτι στὴν ἀκολουθία τῶν ἀχράντων παθῶν διαβάζονται τὰ «Δώδεκα Εὐαγγέλια». Πόσα λοιπὸν εἶνε ἐν τέλει τὰ Εὐαγγέλια; εἶνε ἕνα; εἶνε τέσσερα; ἢ εἶνε δώδεκα; Τὸ ἐξηγήσαμε· εἶνε τέσσερα καὶ περιληπτικῶς ἐνώνονται σὲ ἕνα. Καὶ τί εἶνε λοιπὸν τὰ «Δώδεκα Εὐαγγέλια» ποὺ λέμε ἀπόψε; Ἀπλούστατα· εἶνε **δώδεκα περικοπές** διαλεγμένες ἀπὸ τὰ τέσσερα Εὐαγγέλια.

Ἄλλὰ τί κάνει ἡ **ἡμιμάθεια** τῶν κατ' ὄνομα χριστιανῶν! Κάποιος, θεωρούμενος μάλιστα καὶ ἐγγράμματος, ὅταν σὲ μιὰ συζήτησι ἐτέθη τὸ ἐρώτημα «Πόσα εἶνε τὰ Εὐαγγέλια;», ἀπεφάνθη ὁ σοφὸς ὅτι **εἶνε δώδεκα! Καὶ ἐπέμνε**. Τόσο ἐγνώριζε καὶ τόσο ἔλεγε.

* * *

Δέν ἔχουμε ὅμως μόνο τοὺς ἡμιμαθεῖς χριστιανούς, ἔχουμε καὶ τοὺς **ἐχθροὺς τῆς πίστεως**, τοὺς ἀθέους καὶ ἀπίστους. Ἀκοῦμε πολλοὺς ἀπὸ αὐτοὺς νὰ λένε· Δὲ βαριέσαι τώρα τὸ Εὐαγγέλιο **δὲν ἐφαρμόζεται**, πάλιωσε, δὲν ἰσχύει πλέον. Τώρα ἰσχύουν **ἄλλα «εὐαγγέλια»**... Τί ἔχουμε ν' ἀπαντήσουμε σ' αὐτούς;

Τὸ Εὐαγγέλιο, κύριοι, δὲν εἶνε ἀνεφάρμοστο. Καὶ ἓνας μόνο ἄνθρωπος ἐὰν τὸ ἐφαρμόζε, ἔφτανε αὐτὸς ν' ἀποδείξη τὴν ἰσχύ του. Ὅχι ἓνας ὅμως, ἀλλὰ **πολλοί**, ἄντρες καὶ γυναῖκες, δέχτηκαν, **πίστευσαν καὶ ἐφάρμοσαν** τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ· καὶ αὐτὸ ὄχι μόνο κάποτε στὸ παρελθὸν ἀλλὰ καὶ σήμερα.

Ὅσο γιὰ τὰ διάφορα ἄλλα «εὐαγγέλια» ποὺ ἰσχυρίζεστε ὅτι ἰσχύουν σήμερα, **ἔγινε πείραμα**. Ἡ πίστι τοῦ Χριστοῦ στὴ μεγάλη ὀρθόδοξη χώρα τοῦ Βορρά, τὴ Ῥωσία, πέρασε πάλι ἀπὸ καμίνι. Ἐπὶ ἐβδομήντα καὶ πλέον χρόνια (1917-1990) στὴ Ῥωσία Εὐαγγέλιο δὲν ἀκουγόταν. Ἄντὶ τοῦ Εὐαγγελίου τότε ἐπροβάλλετο τὸ κήρυγμα τοῦ Λένιν, τοῦ Μάρξ, τοῦ Στάλιν, ἢ προπαγάνδα τῶν ἀθέων. Πῶς ἔγινε καὶ ἄλλαξε ἡ κατάσταση; Τὸ εἶδαν ὄλοι. Καλὰ προφήτεψε ὁ Ντοστογιέφσκυ γιὰ τὴ χώρα του· Ὡς ἁγία Ῥωσία, ποὺ γέννησες μεγάλους ἄνδρες καὶ προφήτες καὶ διδασκάλους, θ' ἀνοίξουν τάφο νὰ σὲ θάψουν μέσ' στὴ γῆ· ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν γίνῃ, καὶ χίλια μέτρα νὰ σὲ θάψουν κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα, πάλι θ' ἀναστηθῆς! Καὶ νὰ τὸ **θαῦμα, τὸ ὁποῖο ἔγινε ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας**· ὅπως μετὰ τὴν σταυρικὴ θυσία τοῦ ὁ Κύριος ἀνέστη τριήμερος, ἔτσι καὶ στὴ Ῥωσικὴ γῆ ἡ πίστι στὸ Χριστό, μετὰ ἀπὸ διωγμὸ, ἀναστήθηκε καὶ ἔλαμψε. Βλέπετε σήμερα στὶς ἐφημερίδες φωτογραφίες, ποὺ δείχνουν τὸν κυβερνητὴ τῆς χώρας νὰ πηγαίνῃ στὸ ναὸ τῆς Μόσχας, νὰ παίρῃ τὴν εὐχὴ τοῦ πατριάρχου καὶ ν' ἀσπάζεται τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο.

Ἄς ἔχουν θάρρος λοιπὸν οἱ πιστοί. **Τὸ Εὐαγγέλιο νικᾷ καὶ προελαύνει στὸν κόσμον!**

Ἐμεῖς δέ, ἡ μικρὴ μας πατρίδα, ἔχουμε τὸ καύχημα ὅτι τὸ πρωτότυπο Εὐαγγέλιο εἶνε γραμμένον στὰ ἑλληνικά. Λένε ὅτι ὁ **Ἀδαμάντιος Κοραῆς**, ποὺ ἄγαλμά του ὑπάρχει μπροστὰ ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, πῆγε καὶ ἐπισκέφθηκε ἓνα σχολεῖο. Ὁ δάσκαλος τοῦ ἔδειχνε μὲ καμάρι τὴ βιβλιοθήκη ποὺ εἶχε δημιουργήσει μὲ κόπους καὶ ἔξοδα. Ἀλλὰ ὁ Κοραῆς, ἀφοῦ κοίταξε τὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης, ἐνῶ ὁ δάσκαλος περίμενε νὰ λάβῃ συγχαρητήρια, γυρίζει καὶ τὸν ῥαπίζει· τὸν χαστούκισε. —Ντροπὴ σου, τοῦ λέει. —Ντροπὴ μου; για-

τί; ἐγὼ τὰ βιβλία αὐτὰ τὰ συγκέντρωσα μὲ θυσίες. —Ντροπὴ σου, γιατί, ἐνῶ τόσα βιβλία μάζεψες, παρέλειψες τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα· δὲν ἔχεις ἐδῶ τὸ Εὐαγγέλιο!... Ὁ ἄξιος ῥαπισμάτων λοιπὸν ἐκεῖνος. Καὶ πόσοι ἄλλοι ἄραγε σήμερα ποὺ περιφρονοῦν τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ἄξιοι ῥαπισμάτων;

Λένε ἐπίσης ὅτι, ὅταν τὸ γένος μας μετὰ ἀπὸ ἀγῶνες ὀκτῶ ἐτῶν ἐλευθερώθηκε, μία ἀντιπροσωπία Ἑλλήνων πῆγε στὸ Παρίσι, ὅπου ὁ Κοραῆς ζοῦσε τὶς τελευταῖες ἡμέρες του, καὶ τὸν ῥώτησαν· —Τώρα ποὺ ἐλευθερωθήκαμε **τί σύνταγμα νὰ ἐφαρμόσουμε**; νὰ πάρουμε τὸ γαλλικόν; νὰ πάρουμε τὸ γερμανικόν; ἢ νὰ πάρουμε τὸ ἀγγλικόν; Κ' ἐκεῖνος τότε σηκώθηκε ὄρθιος, πῆγε ὑποβασταζόμενος κοντὰ στὴ βιβλιοθήκη του, πῆρε στὰ χέρια του τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τοὺς λέει· —**Αὐτὸ εἶνε τὸ τέλειον σύνταγμα** γιὰ τὴν Ἑλλάδα· ἂν τὸ νέο κράτος ἐφαρμόσῃ αὐτὸ τὸ σύνταγμα, ἡ Ἑλλάδα θὰ γίνῃ ἢ πιὸ λαμπρὴ χώρα.

Δυστυχῶς **δὲν τὸ ἐφαρμόσαμε**. Καὶ τώρα ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ γίνεται καὶ προσπάθεια νὰ ἀφαιρεθοῦν ἀπὸ τὸ Σύνταγμά μας ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ χαρακτηρίζουν τὸ κράτος μας ὡς χριστιανικὸ ὀρθόδοξο. Ἡδη, μὲ τόσες καὶ τόσες τροποποιήσεις ποὺ ψηφίστηκαν, ἔχουν γίνῃ μεγάλες ἀλλαγές ἐπὶ τὸ κοσμικώτερον. Παραμένει μόνο ἡ ἐπικεφαλίδα *«Εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος»*, ποὺ κι αὐτὴν θέλουν νὰ τὴ σβήσουν.

* * *

Ἄλλ' ὅσοι, ἀδελφοί μου, —παλαίοντες τόσο μὲ τὴν ἀπιστία ὅσο καὶ μὲ τὴν ἡμιμάθεια— μένουμε πιστοὶ στὸν ἐσταυρωμένον Λυτρωτὴ, θὰ τρέχουμε στοὺς ἱεροὺς ναοὺς, θὰ ἀτενίζουμε τὸν πάσχοντα Κύριόν μας καὶ θὰ ἐξακολουθοῦμε **νὰ κρατοῦμε τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιον Εὐαγγέλιο** στὴν ψυχὴ, στὸ νοῦ καὶ στὰ χέρια μας.

Συνιστῶ σὲ ὅλους σας, νὰ ἔχετε στὸ σπίτι τὸ Εὐαγγέλιο· εἶνε εὐλογία Θεοῦ. **Κάθε μέρα νὰ διαβάσετε ἓνα κεφάλαιο**. Καὶ θὰ δῆτε μιὰ μεταβολὴ καὶ σ' ἐσᾶς καὶ στοὺς οἰκείους σας. Καλλιεργήστε τὴ συνήθεια νὰ διαβάσετε! Ποῦ εἶνε τώρα οἱ εὐλαβεῖς ἐκεῖνοι γονεῖς ποὺ διάβαζαν στὰ παιδιὰ τους τὸ Εὐαγγέλιο; Ὑπάρχουν σήμερα, ἢ ἔχουν πλέον λείψει;

Παρ' ὅλα πάντως τὰ ἐμπόδια ἐμεῖς θὰ συνεχίσουμε νὰ κηρύττουμε *«Χριστὸν ἐσταυρωμένον, ... Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν»* (Α' Κορ. 1,23-24) καὶ νὰ κρατοῦμε τὸ Εὐαγγέλιο. Αἰνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1251²

Μεγάλη Παρασκευὴ πρωτὴ
10 Ἀπριλίου 2026 (2006)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Οἱ γυναῖκες πλησίον τοῦ πάσχοντος Χριστοῦ

«Στραφεῖς δὲ πρὸς αὐτὰς ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Θυγατέρες Ἱερουσαλήμ, μὴ κλαίετε ἐπ' ἐμέ, πλην ἐφ' ἑαυτὰς κλαίετε καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν» (Λουκ. 23,28)

Ἐορτάζουμε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, γιὰ μία ἀκόμη φορὰ τὰ σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου μας. Ποιὸς μπορεῖ ν' ἀναπαραστήσῃ τὸ θεῖο δρᾶμα; «*Λόγος ἅπας ἠττάται*» (Ἀκάθ. Ὑμν. Α). Τολμοῦμε ὅμως σὰν μικρὰ παιδιὰ νὰ ψελλίσουμε λίγα λόγια πρὸς δόξαν τοῦ Ἐσταυρωμένου.

Βρισκόμαστε στὸ τέλος τοῦ θεῖου δράματος, ποὺ κλείνει μὲ **μία ὑπογραφή** – τί εὐθύνη ἔχουν αὐτοὶ ποὺ διοικοῦν! Ὁ Πιλάτος, ὕστερα ἀπὸ ἐσωτερικὴ πάλη, ὑποκύπτει σὲ τὴν φωνὴν τοῦ ὄχλου «*Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν*» (Λουκ. 23,21) καὶ ὑπογράφει τὴν καταδίκη. «*Ἦδη βάπτεται κάλαμος ἀποφάσεως*» (ἀπόστ. αἰν. ὁρθρ. Μ. Παρ.). Καὶ ἡ ἀπόφασις ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως. Ἄλλες ἐκτελέσεις συχνὰ καθυστεροῦν, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως δοθῇ χάρις· ἐδῶ **καμμία ἀναβολή**. Ἡ ἐκτέλεσις ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὴν ἴδια μέρα, γιὰ δύο λόγους. Ὁ ἕνας· τὴν ἄλλη μέρα ξημέρωνε Σάββατο, οἱ Ἰουδαῖοι θὰ ἐώρταζαν τὸ πάσχα, καὶ δὲν ἔπρεπε ἡ ἐορτὴ νὰ μολυνθῇ μὲ αἷμα – ὦ ὑποκρισία! Ὁ δεύτερος λόγος· φοβοῦνταν μήπως τελευταία στιγμή ὁ λαὸς ἀνανήψῃ, ἐξεγερθῇ καὶ σαρώσῃ ἄρχοντες καὶ θανατικὲς ἀποφάσεις.

Γι' αὐτὸ σπεύδουν. Καὶ νά, ἔξω ἀπὸ τὸ πραιτώριο **σηματίζεται ἡ πομπή**. Σκληροὶ στρατιῶτες τῶν λεγεῶνων τῆς Ῥώμης, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς ἑκατόνταρχο, βγάζουν ἀπὸ τὸ Χριστὸ τὴν κόκκινη χλαμύδα μὲ τὴν ὁποία τὸν περιέπαιξαν, τὸν ντύνουν μὲ τὰ φτωχικά του ρούχα καὶ τὸ χιτῶνα ποὺ εἶχε ὑφάνει ἡ Παναγία, καὶ γράφουν σὲ μιὰ πινακίδα μὲ γράμματα ἑλληνικὰ Ῥωμαϊκὰ καὶ ἑβραϊκὰ τὴν αἰτία τῆς ποινῆς· «*Αὐτὸς ἀνακήρυξε τὸν ἑαυτό του βασιλέα*». Μαζί του εἶνε καὶ δύο λησταί. Ἀκμαῖοι αὐτοὶ ὁ Χριστὸς κατάκοπος ἀπὸ τὴν ταλαιπωρίαν.

Βαδίζει κουρασμένος, ἐξαντλημένος, καὶ

τὸ κυριώτερο μόνος. Ὅσοι ἀπὸ μᾶς ἔτυχε νὰ βρεθοῦμε ἐγκαταλελειμμένοι ἀπ' ὅλους, αὐτοὶ μποροῦν νὰ καταλάβουν τί θὰ πῇ **γενικὴ ἐγκατάλειψις**. Ποῦ εἶνε οἱ ἄρρωστοι ποὺ θεραπεύτηκαν, οἱ χιλιάδες ποὺ χόρτασαν, τὸ πλῆθος ποὺ φώναζε «*Ἰωσαννά*»; (Μάρκ. 11,9). Κανεὶς τώρα δίπλα του. Ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ ὅλους ὁ Χριστὸς, πλέει μέσα σ' ἕναν Ἀτλαντικὸ θλίψεως, διασχίζει μιὰ Σαχάρα μοναξιᾶς.

Ἄλλὰ νά μέσα στὴν ἔρημο **μία ὄασι**. Εἶνε κάποιες ἐκδηλώσεις ἀγάπης. Ἀπὸ ποιούς; Ἀπὸ ἄντρες; Οἱ ἄντρες ἐδῶ φάνηκαν δειλοὶ, ἰδιοτελεῖς, σκληροὶ. Ἄντρας τὸν πρόδωσε, ἄντρας τὸν συνέλαβαν, τὸν δίκασαν, τὸν καταδίκασαν, τὸν σταύρωσαν. Ἡ γυναίκα ἀπουσιάζει ἀπ' ὅλα αὐτά. Ἀντιθέτως ὑπῆρξαν **γυναῖκες ποὺ ἔδειξαν συμπάθεια**· σημειῶνω 4 περιπτώσεις.

✓ Ἐνῶ ἔξω τὰ θηρία οὐρλιαζαν καὶ ἀπειλοῦσαν, ἡ **Κλαυδία Πρόκλα**, ἡ σύζυγος τοῦ Πιλάτου, μῆνυσε στὸν ἄντρα της ποὺ ἦταν στὸ βῆμα· «*Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν*» (Ματθ. 27,19). Πρῶτη ποὺ ἐκδήλωσε συμπάθεια στὸ Χριστό, ἦταν ἡ εἰδωλολάτρις Πρόκλα, τὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μας τώρα τιμᾷ ὡς ἁγία (27 Ὀκτ.).

✓ Ἄλλη γυναίκα. Λένε οἱ παραδόσεις, ὅτι ἀνεβαίνοντας στὸ Γολγοθᾶ μὲ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ ὁ Χριστὸς ἴδρωσε. Τότε μιὰ γυναίκα, ἡ **Βερονίκη**, πλησίασε καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα μαντήλι. Ὁ Χριστὸς σκούπισε τὸν ἰδρῶτα του καὶ πάντως αὐτὸ ἀποτυπώθηκε τὸ ἱερό του πρόσωπο. Εἶνε τὸ Ἅγιο Μανδύλιο, ποὺ ζωγραφίζεται στοὺς ναοὺς. Αὐτὸ ποὺ συνέβη στὴ γυναίκα αὐτὴ θὰ τὸ ζηλεύαμε κ' ἐμεῖς. Μπορεῖς ὅμως ἐσὺ νὰ κάνῃς κάτι ἀνώτερο. Ποιό; Πίστεψε στὸ Χριστὸ καὶ κάνε τὴν καρδιά σου ἀτελιέ. Ὅπως ὁ ζωγράφος ἐργάζεται στὸ ἀτελιέ του, κλείσου στὴν καρδιά σου καὶ ζωγράφιζε μέσα σ' αὐ-

τὴν τὸ Χριστό. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔλεγε· «Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζωὴ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. 2,20).

✓ Μία ἄλλη γυναίκα ὀνομάζεται **Ἄνταία**. Εἶνε βέβαια πλάσμα φαντασίας τοῦ Πολωνοῦ λογοτέχνου Ἑρρίκου Σιέγκεβιτς στὸ διήγημά του «Ἀκολουθήσωμεν Αὐτόν», ἀλλὰ παριστάνει μιὰ πραγματικότητα. Ἡ εὐγενὴς Ἄνταία παντρεύτηκε τὸν πατρικιο Κίννα, ποὺ διωρίστηκε διοικητὴς τῆς Ἀλεξανδρείας. Τὸ ζεῦγος ἔπλεε σὲ πελάγη κοσμικῆς χαρᾶς. Ἄλλὰ ἡ Ἄνταία ἀρρώστησε ἀπὸ μελαγχολία καὶ ἔβλεπε ἐφιάλτες. Ὁ ἄντρας της, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε, καὶ ποῦ δὲν τὴν πῆγε· σὲ γιατρούς, σὲ μάγους, σὲ ἐκδρομές, στὶς πυραμίδες, παντοῦ. Πουθενὰ δὲν θεραπεύτηκε. Ἄς πᾶμε καὶ στὰ Ἱεροσόλυμα, εἶπε ἡ Ἄνταία (διότι ὁ Πιλᾶτος ἦταν ἐξάδελφός της). Ἔφτασαν τὴν ἡμέρα ποὺ ἔσταυρώνετο ὁ Χριστός. Μόνη της ζήτησε νὰ δῆ τὸν κατάδικο. Μὲ φορεῖο τὴν πῆγαν σ' ἓνα σημεῖο, ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε ἡ πομπή. Ἡ Ἄνταία κοιτάζει· βλέπει τὸ Χριστό. Μία ματιὰ, ποὺ ἔρριξε πάνω του, καὶ μία ματιὰ, ποὺ ὁ Χριστὸς ἔρριξε πάνω της, τὴν συγκλόνισε· θεραπεύτηκε ἀμέσως. Ὁ δῦσπιστος Κίννας πιστεύει. Γεμάτη εὐγνωμοσύνη λέει στὸν σύζυγό της· «Ἄς τὸν ἀκολουθήσουμε». Ἀξίζει νὰ διαβάση κανεὶς τὸ βιβλιαράκι αὐτό.

✓ Γυναῖκες λοιπὸν ἐκδήλωσαν συμπάθεια στὸν πάσχοντα Χριστό· πρώτη ἡ Πρόκλα, δεύτερη ἡ Βερονίκη, τρίτη ἡ Ἄνταία. Καὶ τώρα ἀφήνουμε τὶς παραδόσεις καὶ γυρίζουμε στὴν πραγματικότητα. Νὰ κι ἄλλες, **γυναῖκες τοῦ λαοῦ**. Παρακολουθοῦν τὴν πομπή. «Ὅσο δὲν ἔκλαψαν τὸν πατέρα ἢ τὸν ἄντρα ἢ τὸ παιδί τους, κλαῖνε τώρα τὸ Χριστό. Κλαῖνε μὲ λυγμούς. Τὶς εἶδε ὁ Κύριος, στρέφεται καὶ τοὺς λέει· «*Θυγατέρες Ἱερουσαλήμ, μὴ κλαίετε ἐπ' ἐμέ*» (Λουκ. 23,28).

Ἄλλὰ **γιατί τὸ λέει αὐτό;** Ἀπαγορεύεται τὸ κλάμα; Ὁ ἴδιος δὲν ἔκλαψε, καὶ μάλιστα γιὰ τὸ Λάζαρο; Τὸ «*κλαῖειν μετὰ κλαιόντων*» δὲν εἶνε ἐντολὴ τῆς ἁγίας Γραφῆς (Ῥωμ. 12,15);

Οἱ γυναῖκες αὐτὲς εἶχαν ἀτελῆ γνῶσι γιὰ τὸ Χριστό. Δὲν εἶχαν συλλάβει τὸ μυστήριό τῆς θυσίας του, ὅτι ὄχι ἀκουσίως ἀλλ' ἐκουσίως βαδίζει πρὸς τὸ Γολγοθᾶ, ὅτι ὁ σταυρὸς θὰ εἶνε ἡ δόξα του καὶ ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου. **Τὸν θεωροῦσαν ὡς ἀπλὸ ἄνθρωπο** καὶ ἔλεγαν· Ποῦ τὸν πᾶνε τὸν καημένο! καλὸς ἦταν· γιατί τὸν καταδίκασαν;... Γι' αὐτὸ τοὺς λέει·

Μὴν κλαῖτε γιὰ μένα· κλάψτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας καὶ τὰ παιδιά σας. **Φυλάξτε τὰ δάκρυα γιὰ τὴ γενεά σας.** Γιατὶ ἔρχεται ὥρα, ποὺ οἱ ἄνθρωποι θὰ πᾶνε στὰ βουνὰ καὶ θὰ λένε· Ἄ-

νοῖξετε, σπηλιές, νὰ μᾶς κρύψετε. Τὸ χλωρὸ κλαδί δύσκολα καίγεται. Ἐγὼ ἤμουν τὸ χλωρὸ κλαδί γεμάτο ἄνθη. Κι ἂν τὸ χλωρὸ βλέπετε νὰ τὸ καῖνε, καταλαβαίνετε τί ἔχει νὰ πάθῃ τὸ ξερό, ποὺ εἴστε σεις (βλ. ἔ.ἀ. 23,29-31).

Προφητεία ἦταν τὰ λόγια αὐτά· κ' ὕστερα ἀπὸ τριανταπέντε χρόνια ἤρθε ἡ **ἐκπλήρωσις**. Λεγεῶνες τῆς Ῥώμης πολιορκήσαν τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἔπασσε ἀρρώστια, δίψα, πείνα. Τέτοια πείνα, ποὺ μιὰ μάνα ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ ψῆσῃ τὸ παιδί της καὶ νὰ τὸ φάῃ! Μετὰ μπῆκαν μέσα, ἔβαλαν φωτιά, γκρέμισαν τὰ πάντα, δὲν ἄφησαν τίποτα ὄρθιο. Καὶ τὸ χειρότερο, ἄρχισαν νὰ σταυρώνουν· νὰ σταυρώνουν, μέχρι ποὺ τελείωσαν τὰ ξύλα. Οἱ ἴδιοι οἱ Ἑβραῖοι τὸ ζήτησαν· «*Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν*» (Ματθ. 27,25).

* * *

Αὐτό, ἀγαπητοί μου, ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς στὶς γυναῖκες, τὸ λέει καὶ σ' ἐμᾶς· «*Κλάψε τὸν ἑαυτὸ σας καὶ τὰ παιδιά σας*». **Ἐμεῖς κλαῖμε;**

Κλαίει ὁ κόσμος πολὺ. «*Κοιλὰς κλαυθμῶνος*» ὀνομάστηκε τούτη ἡ ζωὴ (Ψαλμ. 83,7· πρβλ. Κριτ. 2,4-5). Ἡ χήρα κλαίει τὸν ἄντρα της, τὰ ὄρφανὰ τὸν πατέρα τους, ὁ ἄρρωστος γιὰτὶ δὲν γιαιτρεύεται, ὁ ἄλλος τὴν ἀποτυχία του, ὁ νέος ἢ ἡ νέα γιὰ τὴν ἀπάτη τοῦ ἔρωτός τους...· λίμνη ἀποτελοῦν τὰ δάκρυα. **Μάταια δάκρυα** ὅμως. Γιὰ ὅλα κλαῖμε, μόνο **γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας δὲν κλαῖμε**. Σπάνιο εἶνε νὰ κλάψῃ κανεὶς γιὰ τὶς ἁμαρτίες του. Περνοῦν τὰ χρόνια, πλησιάζει ὁ θάνατος, καὶ οἱ περισσότεροι δὲν ἔχουν χύσει οὔτε ἓνα δάκρυ μετανοίας.

Κ' ἔρχονται ἡμέρες συμφορᾶς! Ποιὸ θὰ ἔνε τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν μας; Ὅπως εἶπε ὁ Χριστός, θὰ ῥθῃ ὥρα ποὺ θὰ ποῦμε· Ἄνοιξετε, βουνά, καὶ κρύψτε μας. Καὶ μήπως ἤδη τὰ κράτη δὲν ἔχουν ἀνοίξει τεράστια κρησφύγετα σὲ βουνά; Γιὰ τὶς ἀνομίες μας θὰ ἐρημώσουν οἱ πολιτεῖες μέσα σὲ μιὰ ὥρα. «*Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία...*» (Σ. Σολ. 5,23). «*Ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ*» (Ἐφ. 5,6. Κολ. 3,6). Ὁργὴ μεγαλύτερη ἀπ' αὐτὴν ποὺ βρῆκε τοὺς Ἰουδαίους. Αὐτοὶ σταύρωσαν τὸ Χριστὸ μιὰ φορά, ἐμεῖς τὸν σταυρώνουμε κάθε μέρα, κ' ἐν τούτοις μένουμε ἀμετανόητοι. Τί ὑπολείπεται;

Μὴν κλαῖτε πιά γιὰ τὰ μάταια. Ἄρκετὰ κλάψατε γιὰ γυναῖκες, γιὰ παιδιά, γιὰ ἄλλα πράγματα. Κλάψτε κάποτε **γιὰ τὴν ἀθάνατη ψυχὴ!** Τρέξτε, προλάβετε, πῆτε κ' ἐσεῖς **μὲ δάκρυ μετανοίας** τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2725	Κυριακὴ τοῦ Πάσχα 12 Ἀπριλίου 2026 ἐσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἀπὸ παντοῦ «Χριστὸς ἀνέστη»!

Τί νὰ πῶ, ἀγαπητοί μου, τὴ λαμπρὴ τούτη μέρα; Ἄν ὑπάρχουν δυὸ λέξεις, δύο μόνο, πού περικλείουν ὅλη τὴν ἀγιωτάτη πίστι μας, αὐτὲς εἶνε «**Χριστὸς ἀνέστη**». Γιατὶ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο ἰσχύει ἢ Ἄνάστασις ἢ εἶνε ψέμα, ἢ εἶνε ἀλήθεια. Ἄν εἶνε ψέμα, τότε ὅλο τὸ οἰκοδόμημα γκρεμίζεται· τότε –λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος– ἐμεῖς πού πιστέψαμε τὸ ψέμα αὐτὸ εἴμαστε οἱ πιὸ ἀξιολύπητοι ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, εἴμαστε ὡς «οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα» (βλ. Α' Κορ. 15,19. Α' Θεσ. 4,13). Ἄν ὅμως εἶνε ἀλήθεια –καὶ εἶνε ἀλήθεια–, τότε τὰ πράγματα διαφέρουν. Ἡ Ἄνάστασις εἶνε παγκοσμίως τὸ μεγαλύτερο ἱστορικὸ γεγονός. Εἶνε θεμελιώδης ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας, ἀλλὰ καὶ τὸ χαρμόσυνο ἀγγελμα τοῦ γένους μας.

–Ἔχουμε ἀποδείξεις γιὰ τὴν Ἄνάστασι;

Πολλές, ἀμέτρητες. Θὰ πῶ λίγα καὶ γι' αὐτές, γιατί ἐκεῖ εἶνε ἡ οὐσία τῆς ἐορτῆς. Προηγουμένως ὅμως θὰ θίξω μετὰ λύπης τὸν σημερινὸ τρόπο ἐορτασμοῦ τῆς, γιατί ὁ τρόπος αὐτὸς ἀμαυρώνει τὸ κάλλος καὶ τὴ λάμψη τῆς.

Δυστυχῶς ἡ ἀγάπη μας στὸν ἀναστάντα Κύριο ἔχει ἀτονήσει. Τὸ θερμομέτρο τῆς δείχνει ὑπὸ τὸ μηδέν «ψυγεῖο». Τὸ εἶπε ὁ Χριστός· Θὰ ἴρθουν χρόνια πού ἡ ἀγάπη θὰ ψυγῆ (βλ. Ματθ. 24,12). Σήμερα τὸ πρωὶ ρώτησα ἓναν εὐλαβέστατο ἱερομόναχο· –Δέ μοῦ λές, 365 μέρες ἔχει τὸ ἔτος· ποιά βλέπεις νὰ ἴνε ἢ πιὸ ἀμαρτωλῆ; Καὶ μοῦ ἀπήντησε μετὰ δακρύων· –Ἡ λαμπρὴ, τὸ Πάσχα· καλύτερα νὰ ἦταν μιὰ ἐργάσιμη μέρα· ἢ ἐργασία εἶνε καὶ προσευχή.

Παρατηρήστε τί γίνεται. Ἐνῶ θὰ ἴπρεπε ν' ἀκοῦμε ὅλη τὴν τελετὴ τῆς Ἀναστάσεως, οἱ πολλοὶ μόνις ἀκούσουν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» γίνονται ἄφαντοι. Ἐλάχιστοι μένουν μέσα στὴν ἐκκλησία, πρᾶγμα πού δείχνει καὶ μιὰ ἀγένεια. Ἄν σὲ καλέσουν σὲ τραπέζι, δὲν σηκώνεσαι νὰ φύγης ὅποτε θέλεις· περιμένεις νὰ τελειώσῃ τὸ συμπόσιο. Καὶ ἐδῶ μιὰ πνευματικὴ συνεστίασις εἶνε, μὲ ψαλίσματα, τροπάρια, λαμπάδες, ἅγια φῶτα, ἀναγνώσματα. «Ἡ τράπεζα γέμει» (κατῆχ. λόγ.). Ὅταν λέει «τράπεζα», ἐννοεῖ πνευματικὴ θεῖο συμπόσιο, ἀπείρως ἀνώτερο ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος. Καὶ ὅμως φεύγουν γιὰ ...τὴ μαγειρίτσα τους.

Ὅταν ἦμουν ἱεροκήρυκας στὴν Ἀθήνα εἶδα

τὸν ἀείμνηστο ἀρχιεπίσκοπο Σπυρίδωνα νὰ κλαίῃ. Ἦμουν ἐκεῖ. Ἦταν Πάσχα, καὶ γέμισε κόσμος ἢ πλατεῖα καὶ οἱ δρόμοι. Παρόντες οἱ πολιτικοί, οἱ στρατιωτικοί, οἱ βουλευταὶ καὶ ὁ πρωθυπουργός, ὅλη ἡ «ἀφρόκρεμα». Μόλις λοιπὸν ἄκουσαν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» ἔφυγαν, ἄδειασε ὁ τόπος, ἔμεινε μόνος του μέσα ὁ Σπυρίδων. Ποῦ εἶσαι, Πόντε; ποῦ εἶσαι, Μικρὰ Ἀσία; Κατήντησε τὸ Πάσχα, ἢ λαμπρὴ αὐτὴ ἡμέρα, τυπικὴ. Τὸ Πάσχα, ἢ μεγαλύτερη ἐορτὴ μας, ἔτσι ὅπως ἐορτάζεται, καταντᾷ ἕνας ἀνούσιος τύπος.

Θέλετε ἄλλο; Ἄλλοτε στὰ μέρη τὰ εὐλογημένα τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» βαστοῦσε 40 μέρες, μέχρι τῆς Ἀναλήψεως. Καταργοῦσε κάθε ἄλλο χαιρετισμό. Ὁ χαιρετισμὸς παντοῦ ὅπου οἱ Χριστιανοὶ συναντόνταν, ἦταν «Χριστὸς ἀνέστη» – «Ἀληθῶς ἀνέστη». Πάει αὐτὸ τώρα. Λέγεται μόνις τὴν πρώτη μέρα, καὶ μετὰ σβήνει.

Θέλετε ἄλλο; Ῥίξτε μιὰ ματιὰ πῶς περνοῦν οἱ Χριστιανοὶ τὴ μέρα αὐτὴ, τὴ λαμπρὴ. Σὰν νὰ ἴνε ὁ ἄνθρωπος ἓνα ζῶο καὶ ἀρκεῖται μόνο στὶς πέντε αἰσθήσεις. Φαγοπότι, γλέντι, διασκέδασι, μεθύσι, πορνείες, μοιχεῖες. Καὶ ποικίλες συζητήσεις· μιλοῦν γιὰ ὅλα, μόνο γιὰ ἓνα δὲν μιλοῦν, γιὰ τὸν ἀναστάντα Χριστό. Τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἂν θ' ἀκουστῆ, ἀκούγεται ὡς βλαστήμια! Ἐνῶ οἱ Τοῦρκοι δὲν ἐπιτρέπουν νὰ βλαστημήσῃ τὸν Ἀλλάχ, σ' ἐμᾶς πού ἔχουμε τὴ μόνη ἀληθινὴ πίστι, ἢ λέξι «Χριστός» ἀκούγεται μόνο ὡς βλαστήμια.

Χθὲς ἦρθε στὸ γραφεῖο μου ἓνα λαμπρὸ παιδί· ὑπηρετεῖ ναύτης σὲ πολεμικὸ πλοῖο καὶ φυλάει τὸ Αἰγαῖο. –Πῶς περνᾷς; λέω. –Καλὰ· μᾶς περιποιοῦνται, μᾶς ἀγαποῦν οἱ ἀξιωματικοί, δὲν ἔχω κανένα τέτοιο παράπονο· ἀλλὰ ἀηδιάζω τὸ πνευματικὸ περιβάλλον, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μέσα σ' αὐτό, ὑποφέρω. –Γιατί, παιδί μου; –Υποφέρω, γιατί ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ δύο, ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ βλαστημοῦν τὸ Χριστό!.. Ποῦ εἶσαι, Κουντουριώτη, πού μέσ' στὸν «Ἀβέρωφ» εἶχες ἀπαγορεύσει νὰ βλαστημοῦν. Ὅταν ἔμαθε, ὅτι κάποιος βλαστήμησε, τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν πέταξε στὴ θάλασσα. Αὐτὴ ἦταν τότε ἡ ναυαρχίδα μας. Ὑπῆρχε πίστι, ὄχι τυπικὰ ἀλλὰ οὐσιαστικὰ.

Πραγματοποιεῖται σ' ἐμᾶς ὁ λόγος τοῦ προφήτου Ἠσαΐα πού λέει ὅτι, Μίσησα τὶς ἐορτὲς καὶ τὰ

πανηγύρια σας (βλ. Ἦσ. 1,14). Ὁραῖες εἶνε οἱ ἑορτὲς ὅταν ἔχουν περιεχόμενο· διαφορετικά, δὲν ἔχουν ἀξία.

Τώρα σ' ἐμᾶς τὸ νὰ ποῦμε τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» δὲν στοιχίζει τίποτα. Ὑπῆρχε ὁμως ἐποχὴ ἠρωική, ποὺ ἡ πίστι στοιχίζε καὶ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ. Λέει ἕνας ξένος ἱεραπόστολος, ποὺ ἐπισκέφθηκε τὴν Ἑλλάδα τὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας, ὅτι κάπου **στή Μακεδονία** συνάντησε ἕναν κατῆ, Τοῦρκο δικαστή, ὁ ὁποῖος συνέλαβε ἕνα νεαρὸ Ἑλληνα Χριστιανό, τὸν κατηγορήσε ὅτι βεβήλωσε τὸ τζαμί καὶ τὸν ὠδήγησε στὸ δικαστήριο. –Βεβήλωσες τὸ τζαμί, τοῦ λέει, καὶ ὁ μόνος τρόπος νὰ σώσης τὴ ζωὴ σου εἶνε νὰ βλαστημήσης τὸ Χριστό. –Ὅχι! εἶπε ὁ νέος. Κ' ἔμεινε μέχρι τέλους ἀνυποχώρητος. Κάθε φορὰ ποὺ ὁ Τοῦρκος τὸν ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ τοῦ κόψη τὸ κεφάλι μὲ τσεκούρι, αὐτὸς ἀπαντοῦσε «Χριστὸς ἀνέστη»! Νὰ ἠρωικὸ «Χριστὸς ἀνέστη»! Ἐνῶ σημερινοὶ ψευτοχριστιανοί, χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς πιέζη, βλαστημοῦν τὸν Κύριό τους. Καὶ δὲν φταίει βέβαια μόνον αὐτὸς ποὺ βλαστημάει· φταίει κ' ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἀνέχεται ἀδιαμαρτύρητα.

Ἄλλο παρόμοιο. Σὲ μιὰ πόλι τῆς Θεσσαλίας ἕνας ἄλλος ἀγᾶς εἶδε ἕναν ὠραῖο νέο καὶ ἤθελε νὰ τὸν κἀνὴ δικό τους, νὰ τὸν παντρέψη καὶ νὰ τὸν προικίσῃ πλοῦσια. Προσπαθοῦσε νὰ τὸν πείσῃ, μὰ ὁ νέος ἦταν ἀμετάπειστος. Τέλος πάντων, εὐφυῆς ὁ νέος, προσποιήθηκε ὅτι ὑποκύπτει καὶ λέει· –Ναί, θὰ γίνω Τοῦρκος, θ' ἀλλάξω θρήσκευμα, καὶ διαλέγω ὡς ἡμέρα τὴ Λαμπρὴ· τότε θ' ἀνεβῶ στὸ τζαμί νὰ τὸ διαλαλήσω. –Μπράβο, λέει, παιδί μου, μὲ χαροποίησες. Τό ἴμαθ' οἱ Χριστιανοί, κλείστηκαν στὰ σπίτια καὶ τὴν ἡμέρα τῆς Λαμπρῆς ἔκλαιγαν. Ἀνέβηκε ὁ νέος γοργὰ στὴν κορυφὴ τοῦ τζαμιοῦ· κι ἀπὸ κεῖ, ἐνῶ ἡ πλατεῖα ἦταν γεμάτη ἀπὸ Τούρκους, ἀντὶ νὰ ὑμνήσῃ τὸν Ἀλλάχ, ἄρχισε νὰ ψάλλῃ γλυκὰ σὰν ἀηδόνι «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας...». Λύσσαξαν οἱ Τοῦρκοι. Ἀλλὰ μέχρι ν' ἀνεβοῦν καὶ νὰ τὸν γκρεμίσουν αἰμόφυρτο, πρόλαβε νὰ τὸ ψάλλῃ. Νὰ ἄλλο ἕνα μαρτυρικὸ «Χριστὸς ἀνέστη»!

Καὶ **στή Ῥωσία**, τὰ χρόνια τοῦ διωγμοῦ τῆς πίστεως, ἕνας ἄθεος ὑπουργὸς παιδείας, ὁ Λουνατσάρσκυ (1875-1933), κάλεσε στὸ μεγαλύτερο θέατρο τῆς Μόσχας τοὺς Ῥώσους καὶ ἐπὶ ὥρες μιλοῦσε, πασχίζοντας ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ Ἀνάστασις εἶνε μῦθος. Στὸ τέλος εἶπε· –Μήπως θέλει κανεὶς νὰ μιλήσῃ; Ποιὸς τολμοῦσε ν' ἀντιλέξῃ; Πετιέται ὁμως ἕνας φτωχὸς Ῥώσος καὶ λέει· –Ἐγώ, σύντροφε. ἐνωχλήθηκα αὐτὸς καὶ τὸν ῥωτάει· –Πόση ὥρα θὰ μιλήσης; –Μὴ στενοχωριέσαι· οὔτε ἕνα λεπτό. Ἀνεβαίνει στὸ βῆμα, κἀνει τὸ σταυρὸ του τρεῖς φορὲς καὶ μετὰ φωνάζει στὸ ἀκροατήριον· –«Χριστὸς ἀνέστη»! –«Ἀληθῶς ἀνέστη»! σειστήκε τὸ θέατρο. Ἄς προπαγανδίζου οἱ ἀπιστοὶ· στὰ βάθη τῆς ψυχῆς ζῆ ὁ Χριστός.

Σήμερα στὴν **Πτολεμαῖδα** δοκίμασα μιὰ ιδιαίτερη χαρά. Βρέθηκε ἐκεῖ ἕνας θαυμάσιος νέος ἀπὸ τὴν Κορέα –μέχρι ἐκεῖ φτάνει ἡ ὀρθόδοξη ἱεραποστολή μας–, ποὺ ἦταν εἰδωλολάτρης, πίστεψε, καὶ ἐκεῖ μᾶς ἔψαλε γλυκύτατα τὸ «Χριστὸς ἀνέστη».

στη». Ἔκλαιγε σὰν μικρὸ παιδί. Συγκινήθηκαν ὅλοι ἀκούγοντάς τον.

* * *

Πάμε τώρα σὲ μερικὲς ἀποδείξεις τῆς Ἀναστάσεως, γιὰ ν' ἀπολαύσουμε τὴν οὐσία τῆς.

• **Ὁ Θωμᾶς** ἦταν δύσπιστος. Ὅταν εἶδε κι ἄκουσε τὸν Χριστὸ ἀναστάντα καὶ τόλμησε νὰ τὸν ψηλαφήσῃ, εἶπε· «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου» (Ἰω. 20,28). Ἐφιστῶ τὴν προσοχὴ σας σ' ἐκεῖνο τὸ «**μου**»· ἔχει σημασία, δείχνει πίστι καὶ ἀγάπη. Ὅπως ἕνας ἄρρωστος γιὰ τὸ γιατρὸ ποὺ τὸν ἔσωσε λέει «Ὁ γιατρός μου», ἔτσι κ' ἐμεῖς γιὰ τὸν ἀναστάντα νικητὴ Χριστὸ νὰ λέμε «ὁ Κύριός μου»· νὰ γίνῃ βίωμα, ποὺ λέει ἡ ψυχολογία.

• Στὴν Τουρκοκρατία τὸ ἔθνος μας φαινόταν νεκρὸ, μέσα σὲ τάφο δουλείας ποὺ κράτησε τετρακόσα χρόνια. Ὁ λόρδος Βύρων εἶπε γιὰ τὴν πατρίδα μας· **Ἡ μικρὴ μας Ἑλλάδα, ἡ νεκρὴ**. Καὶ ὁμως αὐτὴ ἡ νεκρὴ μετὰ ἀπὸ λίγο ἀναστήθηκε. Σ' αὐτὸ συνετέλεσε τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» δὲν ἦταν θρησκευτικὸ μόνον μήνυμα, ἦταν καὶ ἐθνικὸ. Λέγοντας οἱ ὑπόδουλοι «Χριστὸς ἀνέστη» ὑπονοοῦσαν ὅτι, ὅπως ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, ἔτσι θ' ἀναστήθῃ καὶ ἡ πατρίδα.

Μὴν ἀπογοητευόμαστε. Τὴ λαμπρὴ τούτη μέρα, ποὺ φωτίζει πνεῦμα αἰσιοδοξίας, **ἄς εἴμαστε αἰσιοδοξοί**. Γιατί, ἂν ἐμεῖς σιωπήσουμε, καὶ «οἱ λίθοι κεκράζονται» (Λουκ. 19,40).

• Τὴν ἀλήθεια τῆς Ἀναστάσεως **κηρύττει ὅλη ἡ κτίσις**. Βλέπουμε τὴ γῆ κατάξερη. Καὶ μὲ τὴν εὐλογημένη βροχὴ φυτρώνει χλόη. Κάθε στάχυ ποὺ ὑψώνεται εἶνε σὰν νὰ μᾶς λέῃ «Χριστὸς ἀνέστη». Βλέπετε τὰ πολύχρωμα λουλούδια ποὺ σκορπίζουν τὸ ἄρωμά τους; Καθένα τους φωνάζει «Χριστὸς ἀνέστη». Ἀκοῦτε στὸ δάσος τὰ πουλιὰ νὰ κελαηδοῦν; «Χριστὸς ἀνέστη» λένε. Βλέπετε τὸν ἥλιο ποὺ ἀνατέλλει καὶ διαλύει τὰ σκοτάδια; «Χριστὸς ἀνέστη» φωνάζει. Ὅλη ἡ φύσις συνεορτάζει.

• Σὺμβολο τῆς ἀναστάσεως ἡ Ἐκκλησία μας διάλεξε τὸ **ἀβγό**. Γιατί τὸ ἀβγό εἶνε ἕνας μικρὸς τάφος. Ὅπως ὁ τάφος καλύπτεται μὲ μιὰ μαρμαρινὴ πλάκα, ἔτσι καὶ αὐτὸ ἔχει μιὰ ἀραχνούφαντη πλάκα μὲ πόρους ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἀναπνέει τὸ πουλάκι ποὺ εἶνε μέσα. Ὅταν αὐτὸ συμπληρῶσῃ τὸν κύκλο τῆς ἐπώσεως, μὲ τὴ μυτίτσα του σπάζει τὸ τσῶφλι. Καὶ μόλις βγῆ τί φωνάζει· «Χριστὸς ἀνέστη»! Ὅπως μέσα ἀπὸ τὸ ἀβγό βγαίνει τὸ πουλάκι καὶ κελαηδεῖ, ἔτσι ἀπὸ τὸν τάφο βγῆκε ἀναστημένος ὁ Χριστός μας καὶ εὐλογεῖ.

Ὅλα διαλαλοῦν τὴν πίστι μας, ὅλα κηρύττουν τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἀναστάσεως. **Νὰ μείνουμε πιστοὶ στὸν ἀναστάντα Κύριο**. Σβήσαμε τὴν πίστι; δὲν ὑπάρχουμε πλέον, θὰ γίνουμε ἀγέλη κτηνῶν. Αὐτὴ τὴν πίστι τῶν πατέρων μας, τὸ νὰ εἶσαι τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸ νὰ κρατήσουμε ἐδῶ σὲ τοῦτο τὸ μετερίζι. Μικροὶ - μεγάλοι, ἄντρες - γυναῖκες, μὲ μιὰ φωνὴ ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Ἰησοῦν Χριστόν, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1168²

Δευτέρα τῆς Διακαινησίμου
13 Ἀπριλίου 2026 (2005)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τεκμήρια τῆς Ἀναστάσεως

Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη», ἀγαπητοί μου, ποὺ ἀκοῦμε σὲ διάφορες γλώσσες, εἶνε ἢ περὶ ληψις ἀλλὰ καὶ ἡ οὐσία τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος. Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» εἶνε βράχος ἀκλόνητος, ἐπάνω στὸν ὁποῖο εἶνε κτισμένη ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία. Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» εἶνε ὁ τάφος τῶν ἀθέων καὶ τῶν ἀπίστων ὄλων τῶν αἰώνων.

Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» εἶνε μία **ἀλήθεια ἱστορική**. Σήμερα βέβαια πολλοί, ποὺ καυχῶνται γιὰ τὶς γνώσεις τους, δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν περὶ ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ· τὴ θεωροῦν μῦθο. Ἐν τούτοις εἶνε ἀλήθεια ἱστορική· καὶ καμμιά ἄλλη ἱστορική ἀλήθεια δὲν ἔχει τόσες ἀποδείξεις ὅσες ἔχει ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου. Ἐὰν μπορῆς νὰ μετρήσῃς τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ἄλλο τόσο μπορεῖς νὰ μετρήσῃς καὶ τὶς ἀποδείξεις τῆς Ἀναστάσεως.

«Χριστὸς ἀνέστη». Τὸ φωνάζει ὁ **ἄγγελος** ποὺ κατῆλθε ἐξ οὐρανοῦ γιὰ ν' ἀναγγεῖλῃ τὸ κοσμοσωτήριο μήνυμα.

«Χριστὸς ἀνέστη». Τὸ φωνάζουν οἱ μυροφόρες γυναῖκες, ποὺ ἦλθαν ὄρθρου βαθέος νὰ μυρώσουν τὸ σῶμα· τὸ φωνάζουν **οἱ ἀπόστολοι** Πέτρος καὶ Ἰωάννης, ποὺ πρῶτοι ἀπὸ τοὺς μαθητὰς ἔσπευσαν στὸν τάφο· τὸ φωνάζει κι αὐτὸς ὁ Θωμᾶς, ποὺ –ἀντιπρόσωπος οὕτως εἰπεῖν τῆς σχολῆς τῶν ρεαλιστῶν - πραγματιστῶν– ἀναγκάστηκε ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ ὁμολογήσῃ «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου» (Ἰω. 20,28). Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη», σὰν ἀστραπὴ καὶ βροντὴ, κηρύττει σ' ἀνατολὴ καὶ δύσι, βορρᾶ καὶ νότο καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ πρῶν διώκτης.

«Χριστὸς ἀνέστη»· τὸ λένε μυριάδες στόματα. Τὸ λένε πρὸ παντὸς – ποιοί; **Οἱ ἅγιοι μάρτυρες**. Σ' ἐμᾶς τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» δὲν στοιχίζει τώρα τίποτα· εἶνε μία ἑορτὴ, ἑορτὴ τῆς κοιλίας καὶ ὄχι τῆς καρδίας ὅπως ἦταν

ἄλλοτε. Ἀλλὰ στὴν ἐποχὴ τῶν μαρτύρων καὶ τῶν κατακομβῶν, ὅποιος τολμοῦσε νὰ πῆ «Χριστὸς ἀνέστη», αὐτὸ τοῦ στοιχίζει τὴ ζωὴ. Μὲ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» σφράγισαν τὰ χεῖλη τοὺς μυριάδες μάρτυρες καὶ **ὁμολογηταί** τῆς πίστεώς μας. Ὅπως συμβαίνει καὶ σήμερα ἐκεῖ ὅπου ἡ πίστις διώκεται ἀκόμη καὶ οἱ ἀδελφοί μας δὲν τολμοῦν ὄχι νὰ ἑορτάσουν ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ σταυρὸ τους νὰ κάνουν. Ἄν ὑποθέσουμε ὅτι μᾶς ἔλεγαν τὴ στιγμὴ αὐτὴ, Ὅποιος πῆ «Χριστὸς ἀνέστη» θὰ ἐκτελεσθῆ, σὰς ἐρωτῶ, ποῖός ἀπὸ μᾶς, εἴτε λαϊκὸς εἴτε κληρικὸς, θὰ εὔρισκε τὸ θάρρος νὰ τὸ κἀνῃ; Οἱ ἅγιοι ὁμως ἐκεῖνοι μὲ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» σφράγιζαν τὴν ἐπίγεια ζωὴ τους.

Καὶ ὄχι μόνο ἄνθρωποι καὶ λογικὰ ὄντα, ἀλλὰ καὶ **τὰ ἄψυχα** κηρύττουν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»· καὶ «οἱ λίθοι κεκράξονται» (Λουκ. 19,40). Τὸ φωνάζει ὁ λίθος ποὺ βρέθηκε **ἀποκεκυλισμένος**, ὁ τάφος ποὺ βρέθηκε κενός, τὰ ὀθόνια καὶ τὸ σουδάριο ποὺ βρέθηκε «οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς ἐντετυλιγμένον εἰς ἓνα τόπον» (Ἰω. 20,7).

«Χριστὸς ἀνέστη». Τὴν περίοδο αὐτὴ τὸ φωνάζει ὅλη ἡ **φύσις**. Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεως συμπίπτει μὲ τὴν ἀνοιξί, τὴν ὠραιότερη ἐποχὴ τοῦ ἔτους. Ἡ ἀνοιξί δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα μεγαλόφωνο κήρυγμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Δυστυχῶς ὁμως ἐμεῖς αὐτὰ ἔχουμε καὶ αὐτὰ δὲν ἔχουμε, μάτια ἔχουμε καὶ μάτια δὲν ἔχουμε. Εἰ δ' ἄλλως, ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς φύσεως ἔρχεται τὸ μεγαλειῶδες μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως· τὸ ρυάκι ποὺ τρέχει, ἡ χλόη ποὺ πρασινίζει στοὺς κάμπους καὶ τὰ βουνά, τὰ λουλούδια ποὺ ἀνθίζουν, τὰ δέντρα ποὺ φόρεσαν τὸ νέο φύλλωμά τους, ἡ μέλισσα ποὺ πετάει ἀπὸ ἄνθος σὲ ἄνθος γιὰ νὰ συλλέξῃ τὴ γῦρι καὶ νὰ κατασκευάσῃ τὸ μέλι, τὸ ἀηδόνι ποὺ νικᾷ καὶ τὸ Μπετόβεν, τὰ ἄστρα ποὺ μαρμαίρουν στὸν

ουρανό, οί ποταμοί που ροχθίζουν, οί λίμνες που λάμπουν, όλα «κρένουν» όπως λέει ο δικός μας ποιητής ο Σολωμός, όλα με το δικό τους τρόπο φωνάζουν, «Χριστός ανέστη». Άλλα εμείς, αναισθητοί, δεν ακούμε τη φωνή αυτή που εκπέμπεται από κάθε μόριο και κάθε κύτταρο της δημιουργίας.

«Χριστός ανέστη», φωνάζει τέλος – ποιός; Και το κόκκινο πασχαλινό **άβγό**. Γιατί άραγε επικράτησε ή συνήθεια, το Πάσχα να διανέμη ή Έκκλησία από ένα κόκκινο άβγό; Είπε σύμβολο της Αναστάσεως. Με απλούστερα λόγια. Το βλέπετε το άβγό; Είπε ένας τάφος. Όπως θάβουμε το νεκρό και καλύπτουμε το σώμα με μια πλάκα, έτσι και μέσα στο άβγό είναι «ή ζωή εν τάφω» (Επιτ. θρ. α' στίχ.), και το κέλυφος είναι ή πλάκα του μνήματος. Μέσα στο άβγό είναι ή ζωή. Τί μυστήρια κρύβει ο Θεός! Έάν κάποιος δεν το ξέρη αυτό και του πηξ, ότι από το άβγό θα βγῆ ένα ἀηδόνι, θα σου πῆ πως τρελλάθηκες. Και όμως έτσι δεν είναι; Μέσα σ' αυτό είναι «ή ζωή εν τάφω», ή ζωή υπό μορφήν σπέρματος. Έκει μέσα κλείνεται το πουλάκι που θερμαίνει ή κλώσσα. Αυτό συνεχώς μεγαλώνει, κι όταν φτάση πλέον σε κατάσταση ώριμότητας – τί κάνει; με το ράμφος - τῆ μυτίτσα του κτυπάει και σπάει τῆν πλάκα, το σώφλι, και βγαίνει έξω. Τῆ στιγμή που βγαίνει τί λέει; «Χριστός ανέστη»! Μάλιστα. Άν λοιπόν ο Θεός έδωσε σ' ένα άβγό τέτοια δύναμη, που όλοι οί επιστήμονες να μαζευτούν δεν μπορούν να κάνουν ένα άβγό, ώστε ν' αναπηδῶ απ' αυτό μια ολόκληρη ζωή, πόσω μάλλον εκείνος έχει τῆ δύναμη ν' αναστηθῆ; Άπιστοι και άθεοι, «Χριστός ανέστη» σῶς λέει και το άβγό.

Και κάτι ακόμη. **Γιατί βάφεται κόκκινο** το άβγό; Το βάφουμε κόκκινο, γιατί με το χρώμα αυτό συμβολίζεται το αίμα του Χριστού που χύθηκε στο σταυρό. Το μεν άβγό συμβολίζει τόν τάφο του Χριστού, το δε κόκκινο χρώμα συμβολίζει το υπέρτιμον αίμα του με το οποίο βάφηκαν οί βράχοι του Γολγοθα, το αίμα του Θεανθρώπου. Σ' ευχαριστούμε, Χριστέ! ἄς του πῆ ο καθένας μας. Αυτή τῆ σημασία έχει το άβγό· κηρύττει το «Χριστός ανέστη».

* * *

Όλα αυτά τα τεκμήρια, αγαπητοί μου, διαλαλούν τῆ νίκη του σταυρωθέντος και αναστάντος Χριστού. Άλλα κοντά σ' αυτά επιθυμῶ να προσθέσω ένα ακόμη, που είναι και το ισχυρότερο. Ποιό εἶν' αυτό; Δεν προέρχεται από τῆν πλευρά των άψύχων και τῆς φύσεως, οὔτε από τῆν πλευρά των άποστόλων και τῶν μαρτύρων· είναι κάτι που πρέπει να προέλθῃ

ἀπό ἐμᾶς. Έξηγοῦμαι. Κοντά στις μαρτυρίες που είπαμε πρέπει να προσθέσουμε και **μία δική μας μαρτυρία**. Και με ποιό τρόπο ο καθένας από μᾶς μπορεί ν' αποδείξῃ, ότι ο Χριστός δεν πέθανε, αλλά ζῆ και βασιλεύει; Παρακαλῶ προσέξτε, γιατί αυτό είναι το σπουδαιότερο σημεῖο. Για να σᾶς ἐξηγήσω, πῶς ο καθένας από μᾶς μπορεί να γίνῃ μία ζωντανή απόδειξις ότι ο «Χριστός ανέστη ἐκ νεκρῶν», ἀναφέρω ένα γεγονός και τελειώνω.

Πρό καιροῦ ή ἀθλία και ἀμαρτωλή μας τηλεόρασι έδειξε το έξῆς. Σε κάποια έκπομπή έφεραν μία κοπέλλα, τῆν όποία οί κουλτουριάρηδες προσπαθοῦσαν να τῆν παγιδεύσουν. Ήταν ένα κορίτσι τῶν Ἀθηνῶν ήλικίας 20-22 ετών, ένα κορίτσι που είχε προσβληθῆ από τῆ νόσο τῆς έποχῆς, τὰ ναρκωτικά. Ήταν **ναρκομανής**, έπινε χασίς και μαριχουάνα, που κάνουν θραῦσι στους νέους μας. Προσπάθησε να θεραπευθῆ, να έλευθερωθῆ απ' αυτό το έλάττωμα, τῆ ρίζα αυτή του κακοῦ. Και που δεν πῆγε· σε γιατροῦς πῆγε, σε ψυχιάτρους πῆγε, διάφορα μέσα μεταχειρίστηκε. Τίποτε. Το κακό ἦταν ριζωμένο βαθειά στην ὑπαρξίτης. Τέλος βρῆκε τῆ θεραπεία. Και το είπε ἐκεῖ στην έκπομπή. Τί είπε· –**Ἄς ἔχη δόξα ο Χριστός**, είναι τώρα ένα μεγάλο διάστημα, που έκοψα τὰ ναρκωτικά. –Πῶς τᾶ ἔκοψες; τῆ ρώτησαν. –Τᾶ ἔκοψα, ἀπαντᾶ, με τῆ βοήθεια του Χριστοῦ. Πίστεψα, έκλαψα, έξωμολογήθηκα, κι από τότε ἀπαλλάχτηκα από το βάσανο. –Τί μᾶς λές τώρα! τῆν περιγέλασαν οί κουλτουριάρηδες. –Μῆ γελάτε, τους λέει. Άν έσεῖς δεν πιστεύετε, ἐγώ πιστεύω ότι ο Χριστός είναι εκείνος που μου χάρισε αυτή τῆν ἀνάστασι...

Καταλάβετε, αγαπητοί μου, ποιά είναι ή μεγαλύτερη μαρτυρία, ποιό είναι το ισχυρότερο τεκμήριο; Δεν είναι αυτό μία απόδειξις; Νά μία σημερινή νέα. Όχι μόνο το ἀηδόνι ή ή μέλισσα ή το άβγό ή κάτι άλλο, αλλά μία κοπέλλα, που ή ἴδια από τῆν τηλεόρασι, εν μέσω άπίστων και άθέων, διαλάλησε ότι **ο Χριστός** δεν πέθανε, αλλά ζῆ και βασιλεύει και **χαρίζει τῆν ἀνάστασι!**

Μάλιστα, ἀδελφοί μου. Έφ' ὅσον ἐπάνω στον πλανήτη μας θα ὑπάρχη ἔστω και **ένας ζωντανός Χριστιανός**, θα φτάνῃ αυτός ο ένας και μόνος του ν' αποδείξῃ, ότι στις καρδιές ζῆ και βασιλεύει ο Χριστός· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε και ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τους αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὔγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΜΓ΄
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2726

Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς
Παρασκευὴ 17 Ἀπριλίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Φραγγέλλιο ἢ γλῶσσα

«Καὶ ποιήσας φραγγέλιον ἐκ σχοινίων πάντας ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ» (Ἰω. 2,15)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, Παρασκευὴ τῆς Διακαινησίμου, ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ἐφορτίζει τὴν ἐορτὴ τῆς ὑπεραγίας Θεοστόκου ὡς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀνέβλυσε ἡ Ζωὴ ἢ ἀθάνατος. Τὸ εὐαγγέλιον ποὺ διαβάζεται (βλ. Ἰω. 2,12-22) ὁμιλεῖ γιὰ **φραγγέλλιο**, ποὺ ὁ Κύριος ἀνέμισε κατὰ τῶν ἐμπόρων τοῦ ναοῦ.

Δὲν εἶνε ἡ μόνη φορά· **καὶ ἄλλοῦ τὸ Εὐαγγέλιον ὁμιλεῖ γιὰ φραγγέλλιο**. Στὶς ἀκολουθίες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος θὰ θυμᾶστε, ὅτι τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ὁ Πιλάτος πρὸ τῆς σταυρώσεως *«φραγγελλώσας τὸν Ἰησοῦν παρέδωκεν ἵνα σταυρωθῇ»* (Ματθ. 27,26. Μάρκ. 15,15). Φραγγέλλιο ὁ Χριστὸς κατὰ τῶν ἀσεβῶν Ἰουδαίων, φραγγέλλιο καὶ οἱ ἀσεβεῖς Ῥωμαῖοι κατ' αὐτοῦ. Πόση ὅμως διαφορά! τὸ φραγγέλλιο τοῦ Ἰησοῦ ἦταν ἀπλῶς ἀπὸ σχοινιά καὶ κανένα δὲν ἄγγιξε. Τὸ φραγγέλλιο ὅμως τῶν στρατιωτῶν ἦταν ἕνας ἄγριος βούρδουλας φτιαγμένος ἀπὸ ἐφτὰ λουριά ποὺ καθένα κατέληγε σ' ἕνα κομμάτι μολύβι ἢ σίδερο ἢ κόκκαλο. Καὶ φανταστῆτε τὸν Κύριό μας δεμένο σὲ μιὰ κολώνα κ' ἕνας ἀγροϊκὸς στρατιώτης νὰ χτυπᾷ αὐτὸ ἀλύπητα τὸ ἄχραντο γυμνὸ κορμί του. Πολλοὶ πέθαιναν πάνω στὴ φραγγέλλωσι.

Ὁ Χριστὸς πῆγε στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ τὴν **ἐορτὴ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πάσχα**, ποὺ ἦταν καὶ εἶνε ἡ μεγαλύτερη θρησκευτικὴ καὶ ἐθνικὴ ἐορτὴ τῶν Ἑβραίων. Τὴν ἐώρταζαν μεγαλοπρεπῶς, γιὰτὶ σὰν τέτοια μέρα, σκλαβωμένοι ἐπὶ τετρακόσα χρόνια στὸν φαραῶ, ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τὴ σκλαβιά καὶ πέρασαν θαυματουργικὰ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα γιὰ νὰμποῦν ἐν συνεχείᾳ στὴν ποθητὴ πατρίδα, τὴν *«γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι»* (Ἐξ. 3,8,17· 13,5· 33,3 κ.ά.).

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ **ἐκατοντάδες χιλιάδων** μαζεύονταν στὰ Ἱεροσόλυμα. Πήγαιναν ὅλοι στὸν περιφέρημο Ναὸ τοῦ Σολομῶντος. Ἦταν μέσα **ιερεῖς, λευῖτες, ὁ ἀρχιερεὺς, οἱ ψάλτες**. Ἐκεῖ πῆγε καὶ ὁ Χριστὸς.

Ἄλλὰ δὲν ἀκουγόταν τίποτα. Ἐξω ἀπὸ τὸ ναό, στὰ προαύλια, ἦταν οἱ ἀργυραμοιβοὶ - σαράφηδες, γιὰ νὰ ἐξαργυρῶνουν νομίσματα τῶν προσκυνητῶν ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου. Ἦταν ἐπίσης οἱ ζωέμποροι, ποὺ εἶχαν φέρε ἐκεῖ χιλιάδες ζῶα, περιστέρια, πρόβατα, βόδια· τὰ πουλοῦσαν, γιὰτὶ καθένας ἔπρεπε ν' ἀγοράσῃ ἀπὸ αὐτὰ γιὰ θυ-

σία στὸ Θεό· οἱ φτωχοὶ περιστέρια, οἱ ἄλλοι πρόβατα, οἱ πλούσιοι βόδια. Ὅλα λοιπὸν αὐτὰ **δημιουργοῦσαν φασαρία**· τὰ βόδια μούγκριζαν, τὰ πρόβατα βέλαζαν, οἱ ἔμποροι διαλαλοῦσαν τὰ ἐμπορεύματά τους. Θόρυβος μεγάλος· λὲς καὶ γινόταν ζωοπανηγυρις, παζάρι.

—Μὰ καλὰ, **δὲν τὰ ἐβλεπαν αὐτὰ** οἱ κληρικοὶ, νὰ διαμαρτυρηθοῦν;

Τὰ ἐβλεπαν, τὰ ἀνέχονταν ὅμως γιὰ ...τὸ παραδάκι· ὁ ναὸς εἶχε κέρδη ἀπὸ αὐτὸ τὸ παζάρι.

Ἄλλὰ **ὁ Χριστὸς**, ὅταν τὰ εἶδε αὐτὰ, **δὲν τὰ ἀνέχθηκε**· θύμωσε, ὠργίστηκε. Κι ὅπως λέει τὸ εὐαγγέλιον, ἔκανε ἕνα φραγγέλλιο ἀπὸ σχοινί, ἄρχισε νὰ τοὺς κυνηγᾷ ἀπειλητικὰ δίχως βέβαια ν' ἀγγίξῃ κανένα, ἀναποδογύρισε τὰ τραπέζια τῶν σαράφηδων καὶ τὰ κέρματα κύλισαν στὸ πάτωμα. Ὅταν τὸν εἶδαν ἔτσι, φοβήθηκαν ὅλοι καὶ ἄνθρωποι καὶ ζωντανὰ ὤρμησαν «πατεῖς με πατῶ σε» ἔξω ἀπὸ τὸ προαύλιο. Τοὺς ἔδιωξε ὅλους φωνάζοντας· *«Μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου οἶκον ἐμπορίου»* (Ἰω. 2,17), τὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ Πατέρα μου μὴν τὸ κάνετε ἐμπορικὸ κατὰστημα. Σὰν νὰ ἔλεγε· Δὲν ντρέπεστε; φωτιά θὰ πέσῃ νὰ σᾶς κάψῃ. Καὶ πράγματι ὁ ναὸς ἐκεῖνος, ὅταν ἔπειτα ἔγινε πόλεμος, καταστράφηκε, δὲν ἔμεινε *«λίθος ἐπὶ λίθον»* (Ματθ. 24,2). Μέχρι σήμερα οἱ ἀρχαιολόγοι ψάχνουν νὰ βροῦν τὴ θέσι του.

Πότε ἔκανε τὸ φραγγέλλιο ὁ Κύριος; Στὴν ἐορτὴ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πάσχα. Τώρα ἐμεῖς ἔχουμε **Πάσχα χριστιανικόν**, ποὺ διαφέρει ἀπὸ τὸ Ἰουδαϊκὸ ὅσο τὸ μολύβι ἀπὸ τὸ χρυσάφι καὶ τὸ διαμάντι· σκιά εἶνε τὸ Ἰουδαϊκόν, πραγματικότητα εἶνε τὸ δικό μας. *«Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται»* (σηχ. αἰν. Πάσχα), *«ἐορτῶν ἐορτὴ καὶ πανηγυρις πανηγύρεων»* (ἡ ᾠδὴ).

Σᾶς ἐρωτῶ ὅμως ὅλους, ἀδέρφια μου· **πῶς ἐορτάζουμε ἐμεῖς τὸ Πάσχα;** Οἱ Ἰουδαῖοι ἀνάγκασαν τὸ Χριστὸ καὶ πῆρε βούρδουλα. Ἐμεῖς; ἐωρτάσαμε ὅπως θέλει ὁ Θεός, ὁ Χριστός, ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας; Οἱ χριστιανοὶ σήμερα δυστυχῶς περιμένουν νὰ ῥθουν τὰ μεσάνυχτα, μαζεύονται στὴν ἐκκλησία, μὰ μόλις ἀκουστῇ τὸ *«Χριστὸς ἀνέστη»* φεύγουν, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία δὲν τελείωσε. Τελειώνει στὶς 2 ἡ ὥρα· μπαίνουν μέσα, ψάλλουν τὸν ἀναστάσιμον κανόνα, ἀρχίζει ἡ λειτουργία, διαβάζεται τὸ εὐαγγέλιον, ἀκοῦνε τὸν Κατηχητικὸν λόγον τοῦ ἱεροῦ

Χρυσοστόμου, κοινωνούν, παίρνουν αντίδωρο, και γυρίζουν στο σπίτι τους φέρνοντας εκεί το άγιο φῶς. Ὅποιος φεύγει πρὶν σχολάσῃ ἡ ἐκκλησία, αὐτὸς κάνει σὰν τὸν Ἰούδα, ποὺ ἔφυγε πρὶν τελειώσῃ ὁ Μυστικός Δεῖπνος. Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν ἀφεντιά μας· ἐμεῖς ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἐκείνην.

Πῶς λοιπὸν ἐορτάζουμε τὸ Πάσχα; Μόλις ἀκουστῆ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τὸ **μπουλουκι φεύγει** κι ἀφήνουν τὸν παπᾶ στὴν ἐκκλησία μὲ 5 - 10 πιστούς. Οἱ ἄλλοι πᾶνε καὶ πέφτουν σὰν ὄρνεα στὰ κοκορέσια καὶ τὰ σπληνάντερα.

Μήπως τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀνοίγουν τὸ Εὐαγγέλιο ὅπως τὰ παλιὰ τὰ χρόνια, ποὺ διάβαζαν Εὐαγγέλιο καὶ βίους τῶν ἁγίων, κ' ἔκαναν προσευχή; Τίποτα ἀπ' αὐτά. Τρῶνε, πίνουν, μεθᾶνε, αἰσχρολογοῦν, κάνουν ὄργια. Καὶ τὸ χειρότερο; Γιά πῆτε μου, πότε νομίζετε ὅτι γίνονται τὰ περισσότερα κακά (πορνεῖες, μοιχεῖες, σκοτωμοί...); Τὴν ἁγία ἡμέρα τοῦ Πάσχα! Φεύγουν ἀπὸ τὶς μεγάλες πόλεις, πολλοὶ **κάνουν Πάσχα στοὺς δρόμους**, μέσ' στ' αὐτοκίνητα, σὲ ταβέρνες καὶ κέντρα. Τὴν ὥρα ποὺ χτυποῦν οἱ καμπάνες, αὐτοὶ εἶνε μέσ' στὰ δέντρα, σὲ πηγές, κάτω ἀπὸ γεφύρια, μεθυσμένοι, ἐλεινοί, τρισαῖθλιοι. Πόσοι βγήκαν ἀπὸ Θεσσαλονίκη καὶ Ἀθήνα; ἑξακόσες χιλιάδες. Πόσοι οἱ νεκροί; καμμιά εἰκοσιπενταριά, καὶ καμμιά πενηνταριά τραυματίες. Σὰν νὰ γινόταν κάποια μάχη στὴ Μικρὰ Ἀσία ἢ στὴ Μακεδονία. Χάλια· ἔτσι ἐορτάζουν οἱ χριστιανοὶ τὸ Πάσχα, χειρότερα ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους.

Γι' αὐτὸ **εἴμαστε κ' ἐμεῖς ἁμαρτωλοὶ καὶ ἔνοχοι**· καὶ ἂν ἐρχόταν ὁ Χριστὸς, θὰ ἄρπαζε πάλι βουρδουλα ὄχι ἀπὸ σχοινιά ἀλλ' ἀπὸ ἀγκάθια, καὶ θὰ μᾶς ἔδιωχνε ὅλους ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Ἡ νὰ ἴμαστε Χριστιανοί, ἢ νὰ μὴν εἴμαστε.

Ὅταν ἦρθα στὴ Φλώρινα ὡς ἐπίσκοπος, **προσπάθησα, ἡ λατρεία νὰ γίνῃ πνευματική**. Καταργήθηκαν οἱ δίσκοι, τὰ τυχερὰ τῶν ἱερέων· εἶχαν ἄδικο οἱ ἄθεοι ποὺ ἔλεγαν ὅτι οἱ ἐκκλησιαστικὲς ἔγιναν μαγαζιά; Θέλουμε ἡ ἐκκλησία νὰ εἶνε οἶκος λατρείας τοῦ Θεοῦ.

Σὲ ἄλλη ἐπαρχία, ὄχι ἐδῶ, ἓνας πιστὸς ἀστυνόμος μοῦ εἶπε μὲ δάκρυα· Πάτερ μου, **θὰ μᾶς κάψῃ ὁ Θεός**. Ὅργια συμβαίνουν μέσα σὲ βουναὶ καὶ λαγκάδια! Τὴν ὥρα ποὺ πιστὲς γυναῖκες ἔκλαιγαν μ' εὐλάβεια μπροστὰ στὴν εἰκόνα, κτήνη - τέρατα, πέρα ἀπ' τὰ γεφύρια, μέσα σὲ σκηνάρια ὠργιάζαν σὰν τὰ σκυλιά...

Τέτοιες γιορτὲς δὲν τὶς θέλει, **τίς μισεῖ ὁ Θεός**. Δὲν τὸ λέω ἐγὼ ὁ Αὐγουστίνος, τὸ λένε οἱ προφῆτες (βλ. Ἠα. 1,1,4). Εἶνε αὐτὸ Πάσχα Χριστοῦ, ἢ πάσχα εἰδωλολατρικό, διαβολικό; Ἐτσι γιώρταζαν ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν θεὸ τὸ Βάκχο, θεὸ τοῦ οἴνου, πίνοντας βαρέλια κρασί· ἢ ὅσοι εἶχαν θεὸ τὸν Κρόνο, ποὺ γιὰ φαῖ ἤθελε 4 ταύρους στὴν καθισιά του. Ἄλλοι λοιπὸν γιορτάζουν σὰν ὄπαδοι τοῦ Βάκχου, ἄλλοι σὰν ὄπαδοι τοῦ Κρόνου, ἄλλοι σὰν ὄπαδοι τῆς Ἀφροδίτης. **Δὲν εἶνε αὕτη χριστιανικὴ ἐορτή**.

Ἦρθαν προχτὲς ἀπὸ Θεσσαλονίκη 30 παιδιὰ κατηχητικοῦ σχολείου. Τὰ ρώτησα· —Γιωρτάσατε; —Γιωρτάσαμε. —Εἶπατε τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»; —Μμ! —Στὸ τραπέζι ποὺ καθήσατε σᾶς εἶπε ὁ πατέρας κάτι γιὰ τὸ νόημα τῆς ἡμέρας; —Μμ!... Ἄν πᾶτε σὲ Ἰουδαϊκὸ σπίτι τὸ πάσχα ξέρετε τί κάνουν; Μιά φούχτα εἶνε, μὰ ταραίζουν τὸν κόσμον, καὶ ἀπὸ κεί θὰ προέλθῃ ὁ 3ος παγκόσμιος πόλεμος. Μιά φούχτα εἶνε, ἀλλὰ τὰ πιστεύουν αὐτά.

Ὅταν κάθονται στὸ τραπέζι μπουκιά δὲν ἀγγίζου. Σηκώνεται ὁ πατέρας, παίρνει ἓνα ποτήρι κρασί καὶ λέει· —Νὰ θυμηθοῦμε τὴ γενιά μας, τὴν ἱστορία μας· πῶς ἤμασταν σκλάβοι· καὶ ἄς εὐχαριστήσουμε τὸ Θεό!... Κι ἀφοῦ διαβάσῃ ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ἁγία Γραφή, μετὰ κάθονται καὶ τρῶνε μὲ δάκρυα.

Πῆτε μου τώρα ἐσεῖς, ποὺ γιωρτάσατε Πάσχα· στὸ τραπέζι ποὺ καθήσατε, ἔπιασε κανεὶς **Εὐαγγέλιο**, εἶπε στὴ γυναῖκα καὶ στὰ παιδιά του τί γιορτάζουμε σήμερα; Τίποτα· εἶμαστε σὰν ρεμάλια, τρῶμε σὰν τὰ ζωντανά.

Δὲν φταῖτε ἐσεῖς· φταῖμε ἐμεῖς, ἡ Ἐκκλησία. Ἐχουμε καλὸ λαό· ἀλλὰ τὸ χωράφι, ἅμα τ' ἀφήσῃς 1 - 2 χρόνια χωρὶς νὰ περάσῃ τρακτέρ, γεμίζει παλιούρια, ἀγκάθια καὶ τριβόλια. Ἐτσι εἶνε ὁ λαὸς μας· εὐγενής, ἀλλὰ τὸν ἀφήσαμε ἀκατήχητο.

Βέβαια ἐμεῖς δὲν μπορούμε νὰ πιᾶσουμε φραγγέλλιο· ἐγὼ δὲν εἶμαι Χριστὸς. Εἶμαι ὅμως ἓνας ἐπίσκοπος τοῦ Χριστοῦ καὶ **ἔχω ἓνα φραγγέλλιο ποὺ μοῦ ἔδωσε ἐκεῖνος**. Ποιὸ εἶνε τὸ φραγγέλλιό μου; **Ἡ γλῶσσα μου**, ποὺ δὲν πρέπει νὰ κολλακεύῃ, ἀλλὰ νὰ λέῃ «τὰ σῦκα σῦκα καὶ τὴ σκάφη σκάφη», τὸ σκοτάδι σκοτάδι καὶ τὴν ἡμέρα ἡμέρα. Ὅσον καιρὸ εἶμαι ἐπίσκοπος, κανένα δὲν θὰ κολακεύσω· θὰ πῶ τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ εἶνε τὸ φραγγέλλιο, τέτοια γλῶσσα θέλει τοῦλάχιστον ἀπὸ μένα τὸν ἐπίσκοπο ὁ Θεός. Θὰ χτυπήσω τὴν ἀτιμία, τὴ βρωμία, τὴ βλαστήμια, τὴν κλοπή, τὴ μοιχεία, τὴν πορνεία, τὴν κακοήθεια. 35 χρόνια χτυπῶ τὴν ἁμαρτία. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἂν ὁ ἄλλος εἶνε βασιλιάς, πρωθυπουργός, νομάρχης. Ἐνα κοιτάζω, τὸν Θεὸ μου. Καὶ ὅπως ὁ Χριστὸς χρησιμοποίησε τὸ φραγγέλλιο γιὰ νὰ διώξῃ αὐτοὺς ποὺ ἔκαναν τὸ ναὸ παζάρι, ἔτσι κ' ἐμεῖς θὰ χρησιμοποιήσουμε τὴ γλῶσσα γιὰ νὰ μείνῃ ἡ Ἐκκλησία μας *«οἶκος προσευχῆς»* (Ματθ. 21,13).

* * *

Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ, ἀδελφοί μου, σήμερα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Οἱ παλαιοὶ διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναγίας, ἐνῶ δὲν εἶχαν τρακτέρ καὶ γεωπόνους καὶ τὰ σημερινὰ μέσα, ζοῦσαν εὐτυχισμένοι· κανεὶς δὲν ξενιτευόταν, γιὰ εὐλογοῦσε ὁ Θεός. Ἄμα εὐλογῆ ὁ Θεός, **ἓνα φλιτζάνι χῶμα μπορεῖ νὰ θρέψῃ μιὰ οἰκογένεια**· ἅμα δὲν εὐλογῆσῃ, δὲν γίνεται τίποτα. Ἄν βλαστημᾶς, ὀργιάζῃς, δὲν παῖς στὴν ἐκκλησία, τότε, τὸν κάμπο ὅλο νὰ ἔχῃς, προκοπὴ δὲν βλέπεις. Γι' αὐτὸ θὰ ῥθῃ μέρα ποὺ τὰ ποτάμια θὰ ξεραθοῦν, θὰ στερέψῃ ἡ γῆ, θὰ ἔνῃ σὰν τὴ γυναῖκα ποὺ δὲν γεννᾷ.

Ἀχάριστε ἄνθρωπε! βλέπεις τὸ πουλάκι, πάει στὸ ποταμάκι, πίνει μιὰ σταλαγματιὰ καὶ λέει· Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ. Σκυλι ἔχεις, τοῦ δίνεις ἓνα κομμάτι καὶ κουνάει τὴν οὐρὰ νὰ σοῦ πῇ εὐχαριστῶ. Ἀχάριστε ἄνθρωπε! πίνεις νερὸ κρυστάλλινο, τρῶς τὸν καρπὸ, ὅλα τὰ ὠραῖα τοῦ Θεοῦ, ἔχεις γυναῖκα, παιδιά, κτήματα· ὅλα σοῦ τὰ ἔδωσε, καὶ δὲν τὸν εὐχαριστεῖς; καὶ μένεις μακριὰ Του; Γι' αὐτὸ φραγγέλλιο χρειάζεται, γι' αὐτὸ καὶ χρησιμοποιοῦμε τὴ γλῶσσα τοῦ Θεοῦ.

Σᾶς παρακαλῶ, **ν' ἀγαπήσετε περισσότερο τὴν Παναγία**. Νὰ μὴν ὑπάρχῃ γλῶσσα ποὺ βλαστημᾷ. Καὶ ὅλοι νὰ ζῆτε ἀγαπημένοι - μονοιασμένοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1069²

Τοῦ ἁγ. Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου
Πέμπτη 23 Ἀπριλίου 2026 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁμολογοῦμε Χριστόν;

Εἶπεν ὁ Κύριος· «*Ἀποβήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον*» (Λουκ. 21,13)

Ἐορτὴ καὶ πανηγυρις σήμερα, ἀγαπητοί μου. Ὁ ἅγιος Γεώργιος εἶνε ἀπὸ τοὺς πιδ δημοφιλεῖς ἁγίους. Τὸν ἀγαπᾶ πολὺ ὁ λαὸς μας. Πολλοὶ ἄντρες ἔχουν τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες παίρνουν τὸ ὄνομα *Γεωργία*. Ἐκκλησίες ὑπάρχουν παντοῦ στὴν πατρίδα μας ἐπ' ὀνόματί του. Χωρὶά φέρουν τὸ ὄνομα Ἁγίος Γεώργιος. Ἀλλὰ καὶ στὸν ἔνδοξο ἑλληνικὸ στρατὸ τὸ πεζικὸ, ἡ βᾶσις τοῦ στρατεύματος, αὐτὸν ἔχει προστάτη καὶ τὸν τιμᾶ. Καὶ ὄχι μόνο ἐμεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ Σέρβοι καὶ οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ Ρουμᾶνοι καὶ οἱ Ῥῶσοι· παντοῦ στὴν Ὁρθοδοξία τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Γεωργίου πολὺ τιμᾶται. Τὸ περιεργὸ εἶνε, ὅτι ἀκόμα καὶ ἀλλόδοξοι τὸν τιμοῦν. Ἀπόδειξις ἡ Ἀγγλία, καὶ μάλιστα μὲ τὸ ἔθνικὸ της νόμισμα, τὴ λίρα. Αὐτὸ ἐγὼ δὲν τὸ ἤξερα, στὴν Κοζάνη τὸ ἔμαθα. Ἐκεῖ ἄκουσα δύο ἀνθρώπους ποὺ κουβέντιαζαν, καὶ λέει ὁ ἕνας· –Ἐχεις Ἀϊγιώρηδες καβαλλάρηδες;... Ἐγὼ δὲν καταλάβαινα. –Τί ἐννοεῖς; λέω. –Ἐννοῶ λίρες· ἡ λίρα στὸ πίσω μέρος ἔχει ζωγραφισμένο τὸν ἁϊ-Γιώργη... Καὶ πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ὁ πρῶτος πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὠνομαζόταν Γεώργιος Οὐάσιγκτων. Παντοῦ λοιπόν.

Ποιὸς ἦταν ὁ ἅγιος Γεώργιος; Γεννήθηκε στὴ Μικρὰ Ἀσία, στὸ λίκνο τῆς Ὁρθοδοξίας, στὰ εὐλογημένα μέρη τῆς **Καππαδοκίας**· εἶνε συμπατριώτης τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Γεννήθηκε **σὲ σπῆτι χριστιανικό**. Ὁ πατέρας του, κατὰ τὴν παράδοσι, ἦταν μάρτυρας. Ἡ μητέρα του εὐσεβέστατη. Αὐτὴ φύτεψε στὴν καρδιά του τὴν πίστι. Καὶ ὅ,τι φυτεύει ἡ μάνα, δὲν τὸ ξερριζώνουν χίλιοι δαίμονες.

Ὅταν ἔγινε 18 χρονῶν ὁ ἅγιος Γεώργιος **κατετάγη στὸ στρατό**. Ῥωμαλέος στὸ ἀνάστημα, γενναῖος στὸ φρόνημα, χαλύβδινος στὰ νεῦρα, νωρὶς διακρίθηκε σὲ μάχες σκληρὲς κατὰ τῶν Περσῶν καὶ ἄλλων βαρβάρων. Ἔτσι ἀνε-

βαίνοντας ἀπὸ βαθμὸ σὲ βαθμὸ ἔφτασε μὲ τὴν ἀξία του στὸν ἀνώτερο βαθμὸ, τοῦ στρατηγοῦ σχεδόν, καὶ τέλος τοῦ κόμητος. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα στελέχη τῶν λεγεῶνων τῆς αὐτοκρατορίας.

Κανεὶς δὲν γνώριζε ὅτι εἶνε Χριστιανός. Ἦρθε ὁμως ἡ στιγμὴ **νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πίστι του**. Στὸ θρόνο τῆς Ῥώμης ἀνέβηκε τότε ὁ **Διοκλητιανός** (284-304 μ.Χ.). Αὐτὸς εἶπε· Θὰ ξερριζώσω κάθε ἔχνος χριστιανισμοῦ· ἐντὸς ὀλίγου δὲν θὰ ὑπάρχη Χριστιανός... Διέταξε γενικὸ **διωγμὸ**. Ἔπιαναν τοὺς Χριστιανούς μὲ μόνη κατηγορία τὴν πίστι τους. Ὅταν ὁ Γεώργιος εἶδε νὰ ὀδηγοῦνται στὰ κριτήρια καὶ νὰ καταδικάζονται ἄνθρωποι ἀθῶοι, ἐμφανίστηκε στὰ δικαστήρια συνήγορος τῶν Χριστιανῶν. Ὁ ἔπαρχος τῆς περιοχῆς τοῦ ἔθεσε τὸ κρίσιμο ἐρώτημα· **–Εἶσαι Χριστιανός;** –Εἶμαι. –Καὶ κρυβόσουν τόσον καιρὸ σύ, ἀνώτερος ἀξιωματικός, στὸν ὁποῖο ἡ Ῥώμη ἐμπιστεύθηκε τέτοιο ἀξίωμα;... Εἶνε στιγμὲς ποὺ ἀπαιτοῦν θυσία. Ἐκεῖνο ποὺ βαρύνει περισσότερο δὲν εἶνε τὸ ἀξίωμα, ἀλλὰ ἡ πίστι καὶ ἡ συνείδησι. **–Εἶμαι Χριστιανός...** Ἀμέσως τὸν ἄρπαξαν, τοῦ ἀφαίρεσαν τὰ διακριτικὰ τοῦ ἀξιώματος καὶ τὸν ὠδήγησαν ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος. Ἐκεῖ πάλι **ὠμολόγησε** τὴν πίστι στὸ Χριστό. Ὁ Διοκλητιανὸς ἐξεπλάγη. Τότε ἄρχισε τὸ φρικτὸ μαρτύριο. Ἀφοῦ τὸν φυλάκισαν, τὸν ἔρριξαν σὲ καμίνι μὲ ἀσβέστη. Ἔβαλαν πάνω στὸ στήθος του βαρεῖα πέτρα. Τοῦ φόρεσαν σιδερένια παπούτσια πυρακτωμένα στὴ φωτιά καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ περπατήσῃ. Τέλος τὸν ἔβαλαν στὸν τροχό, ἀπαίσιο βασανιστήριον ποὺ κομματίζε τις σάρκες.

Ἔμεινε σταθερός. Προσποιήθηκε ὁμως, ὅτι θέλει νὰ προσκυνήσῃ τὰ εἰδωλά τους. Χάρηκαν ἐκεῖνοι καὶ τὸν ὠδήγησαν στὸ ναὸ ὅπου ὑπῆρχε χρυσὸ παρακαλῶ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος. Οἱ σαλπικταὶ σάλπισαν καὶ μαζεύτηκε κόσμος. Ἐκεῖνος γονάτισε, ἔκανε τὸ ση-

μείο του σταυροῦ, κι ἀμέσως –ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους, ἐμεῖς πιστεύουμε–, ἔγινε σεισμὸς καὶ **ἔπεσαν τὰ ἀγάλματα· ἔγιναν κομμάτια**, κονιορτοποιήθηκαν.

Τότε ὁ ἑκατόνταρχος καὶ οἱ Ῥωμαῖοι στρατιῶτες πίστεψαν στὸ Χριστό. Πίστεψε μάλιστα καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Διοκλητιανοῦ, ἡ Ἀλεξάνδρα, μαζί μὲ τρεῖς ὑπηρέτες της. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ μαρτύρησαν. **Ὁ ἕνας ἔφερε στὴν πίστι πολλούς**. Τέλος ἕνα ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα τὸν ὠδήγησε στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου. Ἐκεῖ ἄστραψε τὸ ξίφος τοῦ δημίου. Καὶ ἡ μὲν κεφαλή του ἔπεσε αἰμόφυρτη στὴ γῆ, γιὰ νὰ γίνῃ πηγὴ θαυμάτων, ἡ δὲ ψυχὴ του, λευκὴ σὰν τὸ χιόνι καὶ σὰν τὸ περιστέρι, ἀνέβηκε στὰ δώματα τῆς αἰωνίου μακαριότητος.

* * *

Αὐτὸς εἶνε μὲ λίγα λόγια ὁ βίος τοῦ μεγαλομάρτυρος ἀγίου Γεωργίου. Καὶ ἂν θέλουμε κ' ἐμεῖς νὰ τὸν τιμοῦμε, δὲν ἀρκεῖ ἀπλῶς νὰ ἀσπαζώμαστε τὴν εἰκόνα του καὶ νὰ τοῦ ἀνάβουμε κερί τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς του. Αὐτὸ εἶνε εὐκόλο. Κάτι ἄλλο χρειάζεται. Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἱερός Χρυσόστομος, λένε· «*Τιμὴ μάρτυρος μίμησις μάρτυρος*» (Εἰς μάρτ. ὁμ. Ρ.Γ. 50,663). Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι πρέπει κ' ἐμεῖς νὰ βαδίσουμε στὰ ἴχνη του.

Δὲν ἦταν ὁ ἅγιος Γεώργιος διαφορετικὸς ἀπὸ μᾶς. Σάρκα καὶ ὀστᾶ εἶχε κ' ἐκεῖνος, ἀπὸ τὸ ἴδιο φύραμα ἦταν. Ἄν σᾶς πῶ νὰ μιμηθῆτε ἕναν ἄγγελο, θὰ πῆτε Μὰ εἴμαστε ἄνθρωποι... Ἄς μιμηθοῦμε λοιπὸν τὸν ἅγιο Γεώργιο, ποῦ ἦταν ἄνθρωπος κι αὐτός, τέκνον τῆς γῆς, παιδί τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὔας, καὶ ὅμως ἔφτασε σὲ τέτοιο ὕψος. Νὰ τὸν μιμηθοῦμε ὄχι βέβαια στὰ θαύματα· ἐκεῖ δὲν μποροῦμε λόγω ἐλλείψεως πίστεως. Ἄς τὸν μιμηθοῦμε ἐκεῖ ποῦ μποροῦμε. Καὶ αὐτὸ εἶνε **ἡ ὁμολογία**. Ὅπως ἐκεῖνος ὠμολόγησε τὸ Χριστό, ἔτσι κ' ἐμεῖς νὰ εἴμαστε θαρραλέοι ὁμολογητὰί τῆς πίστεώς μας.

Οἱ περισσότεροι Χριστιανοὶ δὲν μιλᾶνε δυστυχῶς. Ἐγὼ πιστεύω, σοῦ λέει. Πιστεύει, ἀλλὰ ποτέ του δὲν ὁμολογεῖ. Ὁ χιλιαστὴς ἢ ὁ μαρξιστὴς καὶ ὁ ἄθεος μιλοῦν· οἱ Χριστιανοί, ποῦ ἔχουν τὴν ἀλήθεια, εἶνε **μουγγοθόδωροι**· λὲς καὶ δὲν τοὺς ἔδωσε ὁ Θεὸς οὔτε νοῦ οὔτε γλῶσσα. Ἐὰν ὁ ἅγιος Γεώργιος δὲν ὠμολογοῦσε Χριστόν, θὰ ἔσωζε τὴ ζωὴ του, δὲν θὰ ἦταν ὅμως ἅγιος· ἐὰν δὲν ὠμολογοῦσε, θὰ προωθεῖτο ἀκόμη πιὸ ψηλά, θὰ γινόταν στρατάρχης· μετὰ ὅμως τὸ ὄνομά του θὰ ἔσβηνε, ὅπως ἔσβησαν τὰ ὀνόματα τῶν στραταρχῶν, Ναπολεόντων καὶ καισάρων. «*Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος*» (Ψαλμ. 111,6). Ἔμεινε ἀλησμόνη-

τος καὶ τιμᾶται, γιὰτὶ ὠμολόγησε Χριστόν. Ὅπως λοιπὸν ἐκεῖνος ὠμολόγησε ἐνώπιον τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας μὲ κίνδυνο, ἔτσι κ' ἐμεῖς. –**Μὰ ποῦ νὰ ὁμολογοῦμε;** θὰ πῆτε. Δίδονται **εὐκαιρίες**. Ἄς ὑπενθυμίσω μερικὲς.

● Κάθεσαι **στὸ τραπέζι** σὲ ἐστιατόριο καὶ κανεὶς δὲν κάνει σταυρό. Σήκω ἐσὺ καὶ κάνε τὸ σταυρό σου. Μειδιάματα θὰ σὲ ὑποδεχοῦν ἀπὸ τὰ γύρω τραπέζια. Ἄλλ' ἐὰν δὲν κάνης σταυρό, εἶσαι ψεύτικος χριστιανός. Ὁ Χριστὸς γιὰ σένα ἀνέβηκε γυμνὸς στὸ σταυρό· ἐσὺ δὲν ἔχεις τὸ θάρρος νὰ τὸν ὁμολογήσης;

● Ἄλλη εὐκαιρία ὁμολογίας εἶνε, **νὰ διαφωτίσης** τοὺς ἄλλους **γιὰ τὸ περιεχόμενο** τῆς πίστεώς σου.

● Θέλεις κι ἄλλη εὐκαιρία; Βαδίζεις στὸ δρόμο κι ἀκοῦς μιὰ **βλασφημία**. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο κακό. Ἐλεγε λοιπὸν τὸ βλάσφημο ὄποιος κι ἂν εἶνε. Μὲ συγχωρεῖτε, ἀγαπητοί· ὑπηρέτησα τρία χρόνια στὸ στρατὸ καὶ ἔχω πολλὰ ἐπεισόδια τέτοια, ποῦ μ' ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ ἐλέγξω ταγματάρχες, συνταγματάρχες, στρατηγούς· γιὰτὶ ἦταν μὲν καλοὶ καὶ γενναῖοι ἀξιωματικοί, ἀλλὰ μερικοὶ εἶχαν τὴν κακὴ συνήθεια, ἐν ὥρᾳ πολέμου, τὴ στιγμή ποῦ ὁ ἱερεὺς μὲ τὸ σταυρὸ ἀνέβαινε τὰ ὕψη τῶν ὀρέων καὶ φώναζε ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, αὐτοὶ δυστυχῶς, ἀπὸ κακὴ συνήθεια ἢ καὶ ἐκ προθέσεως, βλαστημοῦσαν καπηλικῶς τὰ θεῖα. Ἀκοῦς λοιπὸν τὸ συστρατιώτη σου ἢ τὸ συμμαθητὴ σου ἢ τὸ συνάδελφό σου στὸ γραφεῖο καὶ βλαστημάει; Στόπι! φώναξε. Εἶνε ἡ στιγμή γιὰ ὁμολογία. Καὶ λέει ὁ Χρυσόστομος, ὄχι ἐγὼ ὁ ἀμαρτωλὸς ἐπίσκοπος· Ἀκοῦς τὸν ἄλλο νὰ βλαστημάει; μαρτύρησον ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τί νὰ κάνης· συμβούλεψέ τον μιὰ, δύο, τρεῖς φορές. Δὲν ἀκούει; Ἐχεις γλῶσσα; Ἐλεγεξέ τον. Ἐχεις χέρι; Χτύπησέ τον. Χέρι ποῦ θὰ χτυπήσῃ βλάστημο θὰ ἀγιάσῃ. Δὲν εἶνε ἄξιοι τιμωρίας μόνο αὐτοὶ ποῦ βλαστημοῦν· εἴμαστε κ' ἐμεῖς ποῦ καθόμαστε καὶ τοὺς ἀκοῦμε ἀπαθῶς.

Σᾶς εἶπα μερικὲς εὐκαιρίες ὁμολογίας τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ· ὄχι βέβαια στὴν κλίμακα ποῦ τὸ ἔκανε ὁ ἅγιος Γεώργιος· σὲ πολλὴ μικρότερη. Κι ὅταν μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ μάθουμε νὰ ὁμολογοῦμε σὲ μικρὴ κλίμακα, τότε θὰ μᾶς ἀξιῶσῃ νὰ γίνουμε ὁμολογητὰί καὶ σὲ μεγαλύτερη.

Εἶθε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων νὰ μᾶς ἀναδείξῃ ὁμολογητὰς, μιμητὰς τοῦ ἀγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2728

Ἁγ. ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Μάρκου
Σάββατο 25 Ἀπριλίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Σήμερα

(Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς μνήμης καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγ. ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Μάρκου)

Στὴν πρόσκλησι, ἀγαπητοί μου, ποῦ ὁ Κύριος ἀπηύθυνε σὲ 4 ψαράδες τῆς Γαλιλαίας, εἶδαμε πόσο πρόθυμα ἀνταποκρίθηκαν αὐτοί. Οἱ **προσκήσεις** του ἐκεῖνες δὲν ἦταν οἱ τελευταίες.

Κάλεσε ἕναν - ἕνα τοὺς **ἄλλους 8 μαθητάς**. Ὁ Ματθαῖος εἰδικά, τὸν ἀκολούθησε μὲ τόση χαρά, ὥστε ἔκανε τραπέζι σὲ συναδέλφους του τελῶνες, ὅπου ὁ Κύριος συνέφαγε μὲ πολλοὺς ἁμαρτωλοὺς. Αὐτὸ σκανδάλισε τοὺς γραμματεῖς καὶ φαρισαίους, ἀλλὰ ὁ ἀναμάρτητος Χριστὸς τοὺς ἀπάντησε· «Δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπ' τὸ γιὰτρὸ οἱ ὑγιεῖς ἀλλὰ οἱ ἀσθενεῖς· δὲν ἦρθα νὰ καλέσω σὲ μετάνοια δικαίους ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς» (Μάρκ. 2,17. Λουκ. 5,31-32). Μακάρι νὰ βρίσκωνται ἁγιασμένοι μιμηταὶ τοῦ Χριστοῦ, ποὺ μποροῦν νὰ κατεβαίνουν στὰ βάθη τῆς ἀνθρώπινης διαφθορᾶς καὶ ν' ἀνασύρουν ἀπὸ ἑκεῖ ψυχὲς ἁμαρτωλῶν.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς **ἀτομικὲς** προσκλήσεις του ὁ Κύριος ἀπηύθυνε, μετὰ ἀπὸ ὀλονύκτια προσευχὴ στὸ βουνό, καὶ **γενικὴ κλήσι** σὲ ὅλους μαζί τοὺς δώδεκα μαθητάς. Κάλεσε ἀκόμη καὶ ἄλλους ἐβδομήντα νὰ βοηθοῦν, καὶ τέλος κάλεσε τὶς μυροφόρες μαθήτριές του.

Ὅσο ὁ Κύριος ἦταν ἀκόμη στὴ γῆ ἔκανε καὶ ἄλλες πολλὲς προσκλήσεις. Καὶ ὅταν ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς οἱ προσκλήσεις του συνεχίστηκαν διὰ μέσου τῶν ἀποστόλων, ποὺ καλοῦσαν σὲ μετάνοια Ἰουδαίους καὶ εἰδωλολάτρες. Καὶ **μετάνοια** εἶνε ἡ ἐγκατάλειψι καὶ ἀπάρνησι τοῦ ἁμαρτωλοῦ κόσμου καὶ ἡ ἀκολούθησι τοῦ Ἰησοῦ. Λαὸς πολὺς, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ὅπως διηγούνται οἱ Πράξεις τῶν ἀποστόλων πίστεψαν, ἄφησαν καὶ μίσησαν τὴν ἁμαρτωλὴ ζωὴ καὶ ἀκολούθησαν πιστὰ τὰ ἴχνη τῆς ἁγίας πορείας ποὺ ἄφησε ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Καὶ ὄχι μόνο στὴν ἐποχὴ τῶν ἀποστόλων ἀλλὰ καὶ στοὺς μετέπειτα αἰῶνες **οἱ προσκλήσεις τοῦ Κυρίου** διὰ μέσου πιστῶν δούλων του **συνεχίζονται**. Ἡ φωνὴ του «*Δεῦτε ὀπίσω μου*», Ἀκολουθήστε με (Ματθ. 4,19. Μάρκ. 1,17), δὲν ἔπαψε ν' ἀκούγεται. Γιατὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε «*χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας*» (Ἐβρ.13,8). Ὅπως τότε στεκόταν στὴν ὄχθη τῆς Γεννησαρὲτ καὶ καλοῦσε, ἔτσι καὶ **σήμερα** παραστέκει ἀοράτως στὸν κόσμον καὶ **κάνει τὶς προσκλήσεις του μὲ διαφόρους τρόπους**.

Ὁ **τακτικὸς τρόπος** εἶνε διὰ μέσου τοῦ θεοῦ κηρύγματος. Ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «ἡ πίστι γεννιέται ἀπὸ τὴν ἀκρόασι (τοῦ κηρύγματος) καὶ ἡ ἀκρόασι γίνεται διὰ (τῆς ἐξαγγελίας) τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. 10,17). Ἡ θεία πρόνοια ὁμως χρησιμοποιεῖ καὶ **ἕκτακτα μέσα** γιὰ νὰ καλέσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς ἢ σὲ εἰδικὴ ἀποστολὴ στὸν κόσμον. Παράδειγμα ὁ ἴδιος ὁ **ἀπόστολος Παῦλος**, τὸν ὁποῖο κάλεσε μὲ ἕκτακτο θαῦμα ποὺ τὸν συγκλόνησε καὶ τὸν ἔκανε ἀπὸ διώκτη κή-

ρυκα (Πράξ. κεφ. 9ο). Ἀλλὰ καὶ τὸν **μέγα Κωνσταντῖνο** μὲ ὄραμα τὸν κάλεσε ὁ Θεὸς καὶ ἔγινε ὁ ἰδρυτὴς τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, ποὺ παρὰ τὶς ἀτέλειες, τὰ λάθη, -ἄς ἐπιτραπῆ νὰ πῶ- καὶ τὰ ἐγκλήματά της, ποῖός μπορεῖ ν' ἀρνηθῆ ὅτι προσέφερε ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες;

Ναί, καλεῖ καὶ σήμερα ὁ Κύριος τοὺς ἀνθρώπους, **ὄλους γενικὰ**, σὲ μετάνοια λέγοντας· «Ἐλᾶτε ὅλοι σ' ἐμένα, ὅσοι κοπιάζετε καὶ εἶστε φορτωμένοι βάρη, κ' ἐγὼ θὰ σᾶς ξεκουράσω» (Ματθ. 11,28). Ἀπευθύνει ὁμως καὶ **εἰδικὲς** κλήσεις ἐπιστρατεύοντας ὠρισμένα ἄτομα, ἄντρες καὶ γυναῖκες, γιὰ ν' ἀναλάβουν εἰδικὴ ἀποστολὴ μέσα στὴν Ἐκκλησία του καὶ νὰ συνεχίζεται τὸ ἔργο τῶν ἀποστόλων.

Ἐνας νεώτερος συγγραφέας, ποὺ μελετώντας τὸ Εὐαγγέλιο ἤλθε ἀπὸ τὴν ἀπιστία στὴν πίστι (ὁ Τζοβάνι Παπίνι), θέλοντας νὰ παραστήσῃ τὴν αὐταπάρνησι τῶν πρώτων μαθητῶν τοῦ Κυρίου σὲ σύγκρισι μὲ τὴν ἰδιοτέλεια τῶν σημερινῶν χριστιανῶν, κάνει τὴν ἐξῆς **ὑπόθεσι**. Φανταστήτε, λέει, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔρχεται πάλι στὴ γῆ, φτωχὸς καὶ ἄσημος ὅπως τότε. Θέλοντας νὰ βρῆ τοὺς πρώτους συνεργάτες του ἀρχίζει νὰ καλῆ τοὺς συγχρόνους ἀνθρώπους στὸ **ἀποστολικὸ ἔργο**. Περνώντας μέσα ἀπὸ τὴν ἀγορὰ ἀπευθύνει τὴν πρώτη πρόσκλησι σὲ ἕναν ἔμπορο ποὺ στέκει στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ του καὶ περιμένει τοὺς πελάτες· Ἄσε τὸ μαγαζί σου κ' ἔλα μαζί μου, τοῦ λέει. Τί νομίζετε, ὁ ἔμπορος θὰ ἄφηνε τὸ μαγαζί του καὶ θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε; Καὶ ἂν πῆγαινε στὸ στρατόπεδο καὶ ἔλεγε σ' ἕναν ἀνώτερο ἀξιωματικὸ μὲ χρυσὰ ἀστέρια στὶς ἐπωμίδες, Ἀκολουθήσε με, τί; Θὰ ἄφηνε αὐτὸς τὸ ἐνδοξο στρατιωτικὸ στάδιο καὶ θὰ ἀντάλασσε τὸ σπαθί του μὲ τὸ ἀποστολικὸ ῥαβδί; Καὶ ἂν ἔφευγε ἀπὸ τὸ στρατόπεδο καὶ πῆγαινε στὸ Πανεπιστήμιο καὶ ἀπηύθυνε τὴν ἴδια πρόσκλησι σὲ ἕναν καθηγητὴ φημισμένο γιὰ τὴ σοφία του, τί; Θὰ ὑπάκουε ὁ καθηγητὴς στὴν πρόσκλησι καὶ θὰ ἀντάλασσε τὴ σοφία τοῦ κόσμου μὲ τὴ μωρία τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος; Καὶ ἂν πῆγαινε στὰ δικαστήρια καὶ ἀπηύθυνε τὴν πρόσκλησι σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς δικαστὰς ἢ τοὺς διάσημους δικηγόρους, θὰ ὑπάκουαν λέτε αὐτοὶ στὴν πρόσκλησι καὶ θὰ τὸν ἀκολουθοῦσαν ἀνταλλάσσοντας ὁ μὲν δικαστὴς τὴν τήβεννο μὲ τὴν κόκκινη χλαμύδα τῶν ἐμπαιγμῶν καὶ ὁ δικηγόρος τὸ δικανικὸ βῆμα μὲ τὸν ταπεινὸ ἄμβωνα ἐνὸς ἀπόμακρου ναοῦ; Καὶ ἂν ὁ Ἰησοῦς στρεφόταν σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς ἐρευνητὰς τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ τοῦ ἔλεγε Ἄσε τὰ ἐργαστήριά σου κ' ἔλα μαζί μου, **θὰ βρισκόταν ἕνας** ἀπ' αὐτοὺς ποὺ σὰν τοὺς ἁλιεῖς τῆς Γαλιλαίας θὰ ἄφηνε τὰ πάντα καὶ **θ' ἀκολουθοῦσε τὸν Ἰησοῦ**;...

Ἐὰν ὁ Χριστὸς παρουσιαζόταν καὶ μιλοῦσε ἔτσι στὸν

σύγχρονο κόσμο, ὅλοι θὰ ἀρνοῦνταν. Πόσοι ἔχουν σήμερα ἀπόλυτη αὐταπάρνησι; Ἀσφαλῶς καὶ στὴ σκληρὴ ἐποχὴ μας ὑπάρχουν κάποιοι ποὺ πρόθυμα θὰ τὸν ὑπακούσουν, ἀλλ' αὐτοὶ εἶνε λίγοι, καὶ σπανίζουν ὅλο καὶ πιὸ πολύ. Χιλιάδες νέοι γιὰ ἐπίγεια καὶ ἀμφίβολα κέρδη ἐκσφενδονίζονται στὰ πέρατα τῆς γῆς ἐγκαταλείποντας ἐδῶ ὅ,τι ἀγαπητὸ ἔχουν. Ἀπ' αὐτοὺς θὰ βρεθῆ ἓνας ποὺ θὰ πῆ, Ἐγὼ ὅπως οἱ ἀπόστολοι θ' ἀκολουθῆσω τὸν Κύριο στὸ δρόμο τῆς ἀπολύτου αὐταπαρνήσεως;

Ὁ σημερινὸς κόσμος ζῆ μὲ φιλαυτία, πλεονεξία καὶ ἰδιοτελεῖα· **μισεῖ τὴν αὐταπάρνησι** τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ μαμωνᾶς εἶνε ὁ θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου.

Μὰ ἀλλοίμονο! Ἄν ὑπῆρχε μιὰ περιοχὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ βασιλεύῃ ἡ ἀποστολικὴ αὐταπάρνησι, αὐτὴ ἔπρεπε νὰ 'νε ἡ **Ἐκκλησία**. Κ' ἐδῶ ὅμως εἰσχώρησε τὸ πνεῦμα τῆς ἰδιοτελεῖας. Πόσοι ἀπὸ τοὺς ἱεράρχες καὶ τοὺς ἄλλους κληρικούς μας ἔχουν πνεῦμα θυσίας καὶ μιμοῦνται τοὺς ἁγίους ἀποστόλους ποὺ εἶνε διάδοχοί τους; Ὅχι ἡ θυσία ἀλλὰ **ἡ ἰδιοτελεῖα καλλιεργεῖται**. Παλαιὰ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ποὺ ἐπισκέφθηκε σπουδαστὰς τῆς θεολογίας, ἀντὶ νὰ τοὺς πῆ λίγα λόγια γιὰ τὴν αὐταπάρνησι ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ ἀποστολή τους στὸν κόσμο –καὶ γι' αὐτὸ «ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρεῖται»–, τοὺς προέτρεψε νὰ γίνουν ἔγγαμοι κληρικοί· καὶ ποῖο νομίζετε τοὺς προέβαλε ὡς ἰσχυρὸ κίνητρο; Ὅτι... «τὸ πετραχίλι εἶνε βρούση» ποὺ τρέχει χρῆμα! Νὰ πῶς μιλάνε ἐκεῖνοι ποὺ λένε πῶς ἀντιπροσωπεύουν τὸν ἀκτῆμονα Ἰησοῦ. Ποῦ σήμερα ἡ αὐταπάρνησι τῶν ψαράδων τῆς Γαλιλαίας; Κ' ἐδῶ ὁ δαίμονας τῆς ἰδιοτελεῖας βασιλεύει.

Ἐνας διάσημος ζωγράφος εἰκόνισε ὡς ἐξῆς τὴν **μαμωνολατρία τῆς συγχρόνου χριστιανικῆς κοινωνίας**. Στὸ ἓνα μέρος τῆς εἰκόνας ζωγράφησε τὸν Ἐσταυρωμένο ποὺ μὲ ἀνοιχτὴ ἀγκάλη ἐξακολουθεῖ νὰ προσκαλῆ τὴν ἀνθρωπότητα λέγοντας· «*Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς*» (ἐ.ἀ.). Στὸ ἄλλο μέρος ζωγράφησε τὸν Ἐωσφόρο νὰ στέκεται ἀπέναντι στὸν Κύριο καυχᾶζοντας· σι' ἀριστερὰ τοῦ χέρι κρατᾷ μιὰ πελώρια ἀγγελικὴ λίρα, καὶ σὸ δεξιὸ χροῦσὸ σφυρὶ καὶ μ' αὐτὸ χτυπάει ῥυθμικὰ τὴ λίρα. Στὸ ἄκουσμα τοῦ ἤχου πλήθη ἀμέτρητα τρέχουν ἀπὸ παντοῦ καὶ πίσω ἀπ' τὸν Ἐωσφόρο σχηματίζουν οὐρὰ ἀτέλειωτη. Ὅλοι αὐτοὶ **στρέφουν τὰ νῶτα στὸν Ἐσταυρωμένο** καὶ τὸν ἀφήνουν μὲ ἐλάχιστους συνοδοὺς ποὺ βαδίζουν τὴν ὁδὸ τοῦ μαρτυρίου του.

Νομίζω ὅτι ἡ εἰκόνα αὐτὴ παριστάνει ἀκριβῶς τὴ σημερινὴ κατάστασι τῶν ἀνθρώπων, ποὺ **λατρεύουν τὸν χρυσὸ καὶ ὄχι τὸν Χριστό**.

Ἀλλὰ **οἱ πιστοὶ μὴ σκανδαλίζονται** γι' αὐτὴ τὴν οἰκτρὴ κατάστασι, ἡ ὁποία καὶ συνελθὼς θὰ χειροτερεύῃ, μέχρῃ ὅτου διὰ μετανοίας ἔλθουν στὴν οἰκουμένη «*καίροισι ἀναψύξεως*» (Πράξ. 3,20). Τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιο μᾶς προειδοποίησε μὲ τὴν προφητικὴ φωνὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος γράφοντας στὸ μαθητὴ του Τιμόθεο μέσα ἀπὸ τὴν φυλακὴ τῆς Ῥώμης λέει· «*Νὰ ξέρης τοῦτο, ὅτι στὶς ἔσχατες ἡμέρες θ' ἀνακύψουν δύσκολοι καιροί· γιὰ τὸν ἄνθρωπον θὰ εἶνε φίλαυτοι, φιλάργυροι..., περισσότερο φιλήδονοι παρὰ φιλόθεοι, θὰ δίνουν εἰκόνα εὐσεβείας, θὰ ἔχουν ὅμως ἀρνηθῆ τὴ δύναμί της*» (Β' Τιμ. 3,1-5).

Καὶ μέσα στὴν πατρίδα σου

Ἰσως κάποιος πῆ· Λέτε, νὰ μιμηθοῦμε τοὺς ψαράδες τῆς Γαλιλαίας. Ἀλλ' αὐτοὶ τ' ἄφησαν ὅλα, ἀκολούθησαν τὸ Χριστό, καὶ μετὰ τὴν Πεντηκοστὴ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν πατρίδα τους καὶ πῆγαν μακριὰ σὲ χώρες εἰδωλολατρικές, κήρυξαν τὸ Χριστὸ καὶ μαρτύρησαν. **Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάνουμε κ' ἐμεῖς;**

Ὅχι, ἀγαπητέ. Δὲν σοῦ λέω ν' ἀφήσης τὸ σπιτί καὶ τὸν τόπο σου, γιὰ νὰ πᾶς στὰ Ἰμαλαία ἢ στὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς νὰ διδάξης τὸ Χριστό. Αὐτό, δηλαδὴ ἡ **ἐξωτερικὴ ἱεραποστολή**, ποὺ εἶνε θαυμαστὴ γιὰ τὸν ἥρωισμό τῶν ἐργατῶν της, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπὸ ὅποιονδήποτε Χριστιανό. Χρειάζεται μεγάλη προπαρασκευὴ, ἀσκησι, ἰδιαίτερη κλῆσι, καὶ πρὸ παντὸς ἡ ὑπερφυσικὴ δύναμι τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Στὴν καρδιὰ πάντως κάθε πιστοῦ πρέπει νὰ καίῃ θερμὴ ἡ ἐπιθυμία, **τὸ Εὐαγγέλιο νὰ κηρυχθῆ πάση τῇ οἰκουμένῃ**. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος, καὶ ἐξόριστος ἀκόμη, φρόντιζε νὰ στέλνῃ κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου σὲ εἰδωλολατρικές χώρες γιὰ εὐαγγελισμό.

Ἄν ὅμως ἐσὺ δὲν εἶσαι δυνατὸς καὶ κατάλληλος γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ ἱεραποστολή, κάνε προσευχὴ γιὰ ἐκείνους ποὺ ἐργάζονται ἐκεῖ καὶ **ἐργάσου ἱεραποστολικά στὴν ἐσωτερικὴ ἱεραποστολή**, στὸν τόπο σου, στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα σου. Ῥωτᾶς πῶς; Νὰ μερικοὶ τρόποι.

• Μὴν ἐκκλησιάζεσαι μόνος σου. Προσπάθησε νὰ καλέσης καὶ ἄλλους **στὴν θεῖα λειτουργία**. Ἀρχισε ἀπὸ τοὺς οἰκείους σου, φρόντισε ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας σου νὰ ἐκκλησιάζονται. Ὁ ποιητὴς Ἡλίας Τανταλίδης σ' ἓνα ποίημά του γιὰ τὴν Κυριακὴ λέει·

«Μόλις ἔλαμπαν τὰ κάλλη τῆς αὐγῆς τερπνά,

τὰ παιδάκια ἡ μητέρα τρέχει καὶ ζυπνᾷ·

Αἱ, παιδιά, καιρός, ζυπνᾶτε! κ' εἶναι Κυριακὴ·

ἡ καμπάνα μᾶς φωνάζει, τὴν ἀκοῦτ' ἐκεῖ».

• Μὴν πηγαίνεις μόνος σου ἐκεῖ ποὺ κηρύττεται ὁ θεῖος λόγος. Μὲ κατάλληλες ἐνέργειες παρακίνησε καὶ ἄλλους νὰ ἀκοῦνε τὸ **κήρυγμα**.

• Ἐπεσε στὰ χέρια σου ἓνα ὀρθόδοξο **ἐντυπο** καὶ ἡ μελέτη του σὲ ὠφέλησε; Σύστησέ το καὶ σὲ ἄλλους. Πολλοὶ σώθηκαν μὲ τὴ μελέτη.

• Ἦσουν ἀπελπισμένοι, πῆγες κ' ἐξωμολογήθηκες στὸν πνευματικὸ καὶ αἰσθάνθηκες ἀνακούφισι; Πές το αὐτὸ καὶ σὲ ἄλλους ποὺ ἔχουν ἀνάγκη τὸ **μυστήριον τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως**.

Σὲ τέτοιες ἢ καὶ τόσες ἄλλες περιπτώσεις θὰ μποροῦσε ὁ πιστὸς νὰ κάνῃ ἱεραποστολικὸ ἔργο ἐλκύνοντας καὶ ἄλλους στὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ **δὲν ὑπάρχει ζήλος, φωτιά**. Πολλοὶ νομίζουν ὅτι αὐτὸ εἶνε δουλειὰ τῶν θεολόγων, τῶν κηρύκων καὶ τῶν κληρικῶν μόνο. Αὐτὸ εἶνε λάθος. Στους πρώτους αἰῶνες καὶ οἱ λαϊκοί, ἔμποροι ἢ ἄλλων διαφόρων ἐπαγγελμάτων, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ὅλοι ἐργάζονταν γιὰ τὴ διάδοσι τῆς πίστεώς μας.

Κάθε Χριστιανὸς νὰ θεωρῆ τὸν ἑαυτό του σὰν ἓνα μικρὸ ἀπόστολο στὸν κόσμο. Ὅ,τι ἐπάγγελμα καὶ ἂν κάνῃ, ὅπου καὶ ἂν σταθῆ, θὰ βρῆ εὐκαιρίες νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸ Χριστό. Καὶ **μιὰ ψυχὴ** ἂν βοηθήσῃ, αὐτὸ εἶνε σημαντικό ἐνῶπιον τοῦ Κυρίου.

Στὸν τομέα τῆς ἐσωτερικῆς ἱεραποστολῆς ἄς μιμηθοῦμε τοὺς ψαράδες τῆς Γαλιλαίας. Μόλις γνώρισαν τὸ Χριστό, ὁ Ἄνδρέας ἔφερε κοντά του τὸν Πέτρο, ὁ Φίλιππος τὸ Ναθαναήλ· τὸ ἴδιο ἔκαναν ὅλοι τότε. Οἱ πιστοί, ποὺ λάτρευαν τὸ Θεὸ στὶς κατακόμβες, βγαίνοντας εἶχαν σύνθημα· **Εἰς πρὸς ἓνα εἰς Χριστόν, ὁ ἓνας δηλαδὴ νὰ φέρῃ ἓναν ἄλλο στὸ Χριστό**. Καὶ ὁ ἅγιος Δημήτριος στὴ Θεσσαλονίκη εἶχε πρόγραμμα, κάθε μέρα μὲ τὴ φροντίδα τοῦ ἓνα εἰδωλολάτρη νὰ γίνεται Χριστιανός.

Ἀδελφέ! Ἄν ἐρευνησῇς τὸ παρελθόν σου, μπορεῖς ἄραγε νὰ βρῆς μιὰ περίπτωσι ποὺ μὲ τὸ λόγο καὶ τὸ παράδειγμα σου **ἔφερες κοντὰ στὸ Χριστὸ μιὰ ψυχὴ**; Χριστιανὸς ποὺ δὲν μεταδίδει τὸ φῶς ποὺ πῆρε ἀπὸ τὸ Χριστό, εἶνε κίβδηλος. Προσπάθησε λοιπόν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**